LEONARD OPREA

POLIROM

CELE NOUĂ ÎNVĂȚĂTURI ALE LUI THEOPHIL MAGUS DESPRE

MAGIA TRANSILVANĂ

II 336.018

Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc

HEXADOR

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAȘI
II 336.018

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

224

Colecția HEXAGON

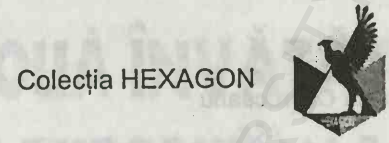

Cel care practică această învățătură magică și meditează constant asupra ei poate ajunge să vadă prin obiecte și în interiorul lor; poate să vadă sub pământ; poate să vadă la mari distanțe, chiar de kilometri; poate să vadă organele interne și să acționeze asupra lor; poate deplasa obiectele – telekinezie; poate vedea punctele de acupunctură și aura fiecăruia dintre ele; poate vedea în trecut și în viitor.

Theophil Magus • Transilvania – tărîmul magic • Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc • Dacă Dumnezeu ne-a dat totuși mai întîi trupul, a știut el ce face • Crucea celor cinci principii • Diamantul zîmbetului continuu • Iubirea magică sau tinerețe fără bătrînețe și viață fără moarte • Neatins de flăcări în mijlocul focului • Voință și Putere • Pîinea vieții – empatia divină • Învingătorul timpului. Prezentul neînceput și nesfîrșit • Pastorul cel bun – desăvîrșirea celui treaz • Față în față cu Dumnezeu • Cui prodest • Cîteva farmece, descîntece și vrăji benefice ale magiei transilvane • Terapii ale magiei transilvane recomandate de Theophil Magus • Povestea lui Theophil Magus despre tripticul cunoașterii de sine

Coperta: Manuela Oboroceanu

133
606 a Magie
x Practici magice
y Transilvania (România)
606 a Esoterism
606 a Iniţiere ocultă
606 a Hermetism

© 2000 by Editura POLIROM

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Copou nr. 4, P.O. BOX 266, 6600
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale:
OPREA, LEONARD
Cele nouă învăţături ale lui Theophil Magus despre magia transilvană /
Leonard Oprea – Iaşi: Polirom, 2000
176 p.; 21 cm – (HEXAGON)

ISBN: 973-683-547-2

133

Printed in ROMANIA

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

LEONARD OPREA

222006

CELE NOUĂ ÎNVĂȚĂTURI ALE LUI THEOPHIL MAGUS DESPRE MAGIA TRANSILVANĂ

ALE

014961
B.C.U. - IASI

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

POLIROM
2000

Închin aceste învăţături şi această carte
Lui Dumnezeu care fiind ce este – este şi viaţa însăşi.

Mulţumesc cu inima soţiei mele, Brigitte, dar şi Arei, precum şi acelor oameni-prieteni care m-au încurajat şi susţinut în această încercare de Credinţă.
(septembrie, 1999, Baton Rouge)

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Şi chemînd pe cei doisprezece ucenici ai Săi, El le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate şi orice neputinţă."

„Vindecaţi pe bolnavi, *înviaţi pe morţi*, curăţiţi pe leproşi, alungaţi demonii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi."

„Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit şi nimic tăinuit care nu va fi cunoscut."

(*Matei* 10/1; 8; 26)

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acesta: «Ridică-te şi aruncă-te în mare", şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că, ceea ce spune se va face, va avea *lucrul cerut*."

„De aceea vă spun că orice lucru veţi cere, *cînd vă rugaţi*, să credeţi că l-aţi şi primit şi va fi al nostru."

(*Matei* 11/23, 24)

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Theophil Magus 11

Straniile întîlniri ale autorului cu un mag transilvănean care seamănă foarte bine cu preoţii sacri ai dacilor, sacerdoţii lui Zalmoxis

Transilvania – tărîmul magic 31

Dracula, Ceauşescu, dar şi Emil Cioran, Andrei Codrescu, Herman Oberth, Ion Ţiriac – însă dincolo de aceste nume binecunoscute în lume, Transilvania a fost, şi este încă, patria şi regatul secret al lui Zalmoxis, magul, profetul şi zeul dacilor/tracilor, după cum ne-au lăsat scris cu peste 2000 de ani în urmă, Herodot, Platon şi alţii

Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc 51

Magia divină şi magia neagră. Ce fel de magie este magia transilvăneană ? Despre puterile de rang superior. Religie şi magie. Se spoate salva omenirea pentru trăire magică ? Care este scopul acestei cărţi ? Fragmente dintr-un interviu cu Theophil Magus, necesar realizării unor reportaje pentru cîteva reviste americane, National Geographic *şi altele, dar şi a unor emisiuni televizate la CBS, pentru SUA şi Europa*

Dacă Dumnezeu ne-a dat totuși mai întîi trupul, a știut el ce face 65
Prima învățătură magică a lui Theophil Magus

Crucea celor cinci principii 77
A doua învățătură magică a lui Theophil Magus

Diamantul zîmbetului continuu 83
A treia învățătură magică a lui Theophil Magus

Iubirea magică sau tinerețe fără bătrînețe și viață fără moarte 89
A patra învățătură magică a lui Theophil Magus

Neatins de flăcări în mijlocul focului Voință și Putere 97
A cincea învățătură magică a lui Theophil Magus

Pîinea vieții – empatia divină 105
A şasea învățătură magică a lui Theophil Magus

Învingătorul timpului. Prezentul neînceput și nesfîrșit 113
A şaptea învățătură magică a lui Theophil Magus

Păstorul cel bun – desăvîrșirea celui treaz ... 121
A opta învățătură magică a lui Theophil Magus

Față în față cu Dumnezeu 127
A noua învățătură magică a lui Theophil Magus

Cui prodest 133
Scurt comentariu al lui Theophil Magus asupra celor nouă învățături ale magiei transilvănene

Cîteva farmece, descîntece și vrăji benefice ale magiei transilvane 137

Terapii ale magiei transilvane recomandate de Theophil Magus 155

Povestea lui Theophil Magus despre tripticul cunoașterii de sine 167

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Theophil Magus

Straniile întîlniri ale autorului cu un mag transilvănean care seamănă foarte bine cu preoţii sacri ai dacilor, sacerdoţii lui Zalmoxis

În ceafă îi simţeam răsuflarea fierbinte – ardea şi otrăvea. Alergam parcă în faţa unui val de lavă incandescentă, necruţătoare. Groaza mea nu avea nume. Am avut brusc senzaţia că mă aprind. Şi m-am oprit. Răsucindu-mă scurt şi lovind cu toată disperarea animalului încolţit... Sîngele i-a ţîşnit din arcadă. M-a privit uluit, clătinîndu-se. Doar o fracţiune de secundă... Am văzut cum în ochi îl inundă ura însîngerată. Acea ură ucigaşă, inconfundabilă a celui hrănit, crescut, învăţat şi antrenat să apere glorioasa dictatură a proletariatului. Acum şi aici, român. Acum şi aici, dictatura lui Ceauşescu. Eram deci, fără doar şi poate, condamnat la moarte. Şi atunci am mai lovit o dată. Cu piciorul în boaşele umflate de furie ale ofiţerului de Securitate. Ca un taur înjunghiat a gemut, prăvălindu-se pe asfalt. N-am mai aşteptat să văd ce se întîmplă. Am ţîşnit ca un veritabil sprinter înspre parcul din capătul străzii. Auzeam deja, în spatele meu, înjurăturile suculente ale celorlalţi agenţi de Securitate şi miliţieni care mă hăituiau. Ajuns în parc am continuat să alerg orbeşte în bezna nopţii, doar cînd şi cînd sfîşiată de secera lunii. Mă loveam de copaci, mă împiedicam, iar în cădere tufişurile îmi biciuiau faţa. Dar mă

ridicam şi porneam mai departe în cursa mea de iepure înnebunit de spaimă. Deodată, în faţa mea, în stînga mea, în dreapta – luminile năucitoare. Farurile maşinilor Securităţii şi Miliţiei. Apoi, spoturile iscoditoare ale lanternelor... Înaintînd spre mine, tot mai aproape... M-am lipit cu spatele de trunchiul gros al unui copac. Îmi doream să fiu înghiţit de copac şi scoarţa aspră îmi pătrundea în carne. Aproape că nu mai răsuflam şi efortul de a mă face neauzit îmi pulsa în inimă, în tîmple ca un gong uriaş lovit ritmic. Pe neaşteptate, o rază bolnăvicioasă a lunii a lins ţeava unui pistol. La cîţiva metri de mine. Imediat apoi, lumina lanternei. Şi mîrîitul care mi-a îngheţat sîngele în vine. Înalt, costeliv, cu blana neagră zburlită pe spate, aţintindu-mă cu ochi fosforescenţi, în timp ce-şi dezvelea colţii, ciobănescul german mi-a apărut precum un were-wolf... Am închis ochii şi am început să mă rog. Să rostesc de fapt, în şoaptă, cioburi de cuvinte, sunete din care uneori, rareori, poate doar o dată, nu mai ştiu, m-am auzit închegînd febril: „Oh, Iisuse, Dumnezeul meu...". Atunci a început cineva sau ceva să-mi apese umerii... Am zvîcnit încercînd să mă eliberez, chiar înainte de a deschide ochii.

„*Nu te teme*. Nu te teme şi mai ales nu te împotrivi. Îţi sînt prieten, fii în pace", mi-a vorbit, mai degrabă mi-a poruncit cu voce clară, cristalină, şi totuşi atît de blîndă, bărbatul care-mi apăsa umerii cu mîinile lui puternice. În noaptea întunecoasă l-am văzut precum în lumina unei zile senine. Poate s-a întîmplat asta din cauza ochilor strălucitori ca nişte cărbuni aprinşi, a frunţii înalte, a pletelor şi bărbii din omăt... Poate datorită faptului că era îmbrăcat într-o cămaşă din lînă albă, lungă pînă la glezne... Un lucru e sigur: m-am liniştit ca prin farmec şi mi s-a părut extrem de firesc să văd cum were-wolf-ul şi fraţii lui de cruce, securistul şi miliţianul trec pe lîngă noi ca şi cum am fi fost realmente invizibili. Mai mult, chiar inodori, căci were-wolf nu dădea semne să fi adulmecat vreo urmă de a mea, deşi pe mine mă văzuse, la mine mîrîise, mirosul meu îl călăuzise...

„Du-te acum. Mergi în pace. Şi mai ales, nu te teme. Vor mai fi încercări. Însă fii tu arcul şi credinţa, săgeata. Du-te acasă liniştit." Apoi acel bărbat necunoscut mi-a zîmbit îndemnîndu-mă să plec. Şi am păşit în noapte, printre copaci, tufişuri ca pe o cărare binecunoscută de ani şi ani... Fără să întorc capul, eliberat de spaime, golit de temeri, mergeam uşor spre casă de parcă mă întorceam dintr-o lungă şi inspirată plimbare, noaptea, prin parc. De parcă tot ce mi se întîmplase fusese doar un fuior de gînduri, eboşa imaginată a unei noi poveşti pe care urma s-o scriu.

Abia a doua zi, dis-de-dimineaţă, cînd agenţii Securităţii m-au invitat politicos, telefonic, să le fac o vizită la sediul lor, sinistra clădire albă, masivă ca un spital kafkian, de lîngă Baia Publică a Braşovului, am înţeles cît de real fusese tot, absolut tot ce mi se întîmplase în acea noapte de 21 noiembrie 1988.

Abia a doua zi, în timpul interogatorului, cînd am aflat că pe ziaristul francez al cunoscutului cotidian parizian *Libération* îl arestaseră imediat după ce îl ajutasem să sară gardul grădinii casei mele pentru a-l scăpa de urmăritori – omul avusese inspiraţia să mestece şi să înghită hîrtia pe care notase interviul cu mine despre ororile ceauşiste, aşa că îl eliberaseră repede din lipsă de dovezi concludente şi pentru a nu şifona imaginea externă a dictaturii –, abia cînd nu s-au putut abţine să nu mă întrebe cum naiba le-am scăpat printre degete, iar eu negam cu vehemenţă orice implicaţie a mea în această „periculoasă aventură", abia atunci am realizat îngrozit că dacă ei, securiştii, reuşeau să mă aresteze chiar atunci, cum s-ar spune în flagrant delict, eram acum deja în drum spre una dintre înfiorătoarele temniţe politice sau, în cel mai bun caz, îmbarcat şi trimis cu acte în regulă la muncă în una dintre minele ucigaşe ale Văii Jiului. Nu mai adaug la toate acestea bătăile şi torturile legitimizate, nu-i aşa?, de prinderea în flagrant delict...

Astfel, acolo, în inima Transilvaniei, în vestitul Braşov (mai ales după Revoluţia din 15 noiembrie 1987, îndreptată direct

împotriva dictatorului Ceauşescu, şi familiei sale, revoltă la care participasem), mi s-a întîmplat ca printr-un *act magic* să fiu salvat de la moarte.

Cum altfel decît *act magic*, aş putea numi apariţia acelui bărbat, cuvintele lui şi ca urmare a acestora orbirea şi eşecul temutei Securităţi române în acea noapte cînd, practic, nimic şi nimeni nu ar mai fi reuşit să-i oprească să mă aresteze? Cum altfel aş putea interpreta şi reacţia ulterioară a aceleaşi Securităţi care a admis ca reală declaraţia mea despre neamestecul meu în această poveste, despre cum stătusem eu acasă cuminte, împreună cu familia în faţa televizorului şi aşa mai departe...? Drept care m-au şi lăsat în pace... „Mergi în pace" au fost cuvintele care m-au urmărit apoi zile-n şir, chiar din clipa părăsirii castelului-groazei, unde fusesem interogat... cu incredibilă politeţe... Da, uitasem incredibila lor politeţe.

Începînd din acea zi, portretul viu al acelui necunoscut cu ochii doi – cărbuni aprinşi, pletele şi barba ca omătul, acel binefăcător miraculos pe care nici măcar nu-l întrebasem cum îl cheamă, a cărui prezenţă şi cuvinte le acceptasem atunci precum respiram, acea apariţie luminoasă a fost mereu nestinsă în inima, sufletul şi mintea mea.

Şi, într-adevăr, precum el îmi prorocise, au mai fost încercări. Unele mai mult decît dureroase – fiind adevărate vivisecţii, amputări nevindecabile vreodată ale fiinţei; şi nu amintesc decît faptul că mi-au fost interzise cărţile şi o dată cu această mutilare şi accesul în paginile oricărei reviste literare din România comunistă.

Au trecut acei ani, dar am supravieţuit urgiei lor şi datorită voinţei de a simţi, înţelege şi trăi precum mă povăţuise necunoscutul meu binefăcător: *Însă fii tu arcul şi credinţa, săgeata.*

* * *

De la căderea Bastiliei şi pînă la căderea Zidului Berlinului şi o dată cu maleficul simbol, prăbuşirea Cortinei de Fier, cel puţin în Europa, toate revoluţiile, oricare au au fost durerile şi scînteia care le-a declanşat, oricine au fost regizorii şi actorii, la fel figuranţii, un lucru e sigur : se ajunsese într-o răscruce a istoriei, într-un colaps al Timpului cînd cineva şi ceva trebuiau să moară pentru a se naşte o halcă de Prezent, acelaşi, dar cu miros de proaspăt, cu chip de virgină şi mult mai gustos, mai comestibil, mai uşor de cumpărat, mai uşor de vîndut. Moartea regilor, bucuria nebunilor...

Furia sîngelui şi răzbunările personale – iată izvoarele demonice ale celebrului *homo hominis lupus* care-l posedează rînjind satisfăcut pe cetăţeanul revoluţionar. Tată sau mamă să-i fii, nu contează. Chiar şi o scamă adusă de vînt pe obrazul tău se poate transforma în stigmatul inconfundabil al unei vinovăţii, desigur, aceea de a fi duşmanul revoluţiei. Şi poţi să mori înainte de a exclama : „Auu ! ".

La fel s-a întîmplat şi în Decembrie 1989, în România execuţiei tiranului Ceauşescu şi prăbuşirii regimului său comunist. Iar dacă revoluţiile din celelalte state comuniste europene, inclusiv URSS-ul, au fost mai mult sau mai puţin de catifea, în România revoluţia anticomunistă a fost cea mai revoluţionară, pe scurt, a fost o veritabilă baie de sînge. Iar dacă în capitala ţării, în Bucureşti, faptele s-au petrecut cu fastul şi pompa tipice oricărei capitale, în Transilvania, Dracula şi cetele lui de vampiri şi-au făcut provizii de sînge pînă la Apocalipsă. În Sibiu, Cluj şi Braşov, luptele de stradă dintre cetăţenii revoluţionari şi cetăţenii contrarevoluţionari, adică securişti, agenţi provocatori şi terorişti (şi fiecare era bănuit de a fi fost cel puţin colaboraţionist), cu alte cuvinte, răfuielile personale, individuale sau în grup, au fost crîncene.

Există totuşi, altfel ar fi dezastru, şi moderaţii, adică oamenii cu capul pe umeri, cu destul sînge rece şi mult bun-simţ, care se

străduiesc şi deseori reuşesc să împiedice iacobinii în a transforma revoluţia într-un măcel desăvîrşit.

Avînd, zic eu, suficient bun-simţ, am trăit acel de neuitat decembrie 1989, pe străzile Braşovului, strecurîndu-mă printre baricade, printre tancurile şi blindatele despre care mult timp nu s-a ştiut de partea cui erau de fapt pe sub ploaia necontenită de gloanţe, împreună cu un grup de prieteni moderaţi şi revoluţionari. Oriunde era nevoie de un ajutor medical sau de organizarea împărţirii alimentelor, distribuirea proviziilor de apă potabilă (se zvonea că teroriştii otrăviseră apa în anumite zone ale oraşului), sau pur şi simplu de liniştirea spiritelor prea înfierbîntate şi trimiterea omenilor pe la casele lor, ori de explicaţii referitoare la ce se întîmplă în restul ţării, ori cum va fi în lumea democratică şi capitalistă, noi eram prezenţi ca nişte „porumbei" ai păcii. Deşi nu o dată cetăţeni – pe care îi ştiam drăguţi, oneşti, cumsecade – chiar amici ne-au înfipt ţeava pistolului mitralieră AKM în piept, ne-au lipit cu spatele la zid şi ne-au percheziţionat la piele, ne-au întrebat de sănătate de ne treceau fiori reci pe şira spinării.

Într-o noapte ne aflam în squarul din faţa clădirii fostei Judeţene de Partid, în acele zile transformată în Statul Major al Armatei şi Frontului Salvării Naţionale. Peste tot grupuri de cetăţeni revoluţionari unii înarmaţi alţii nu, soldaţi, blindate, tancuri, baricade. Se discuta aprins, se fuma, se bea, iar de la balconul larg al clădirii din cînd în cînd, la microfoanele instalate acolo, cîte un conducător revoluţionar urla cîte un comunicat, fireşte, foarte important, urmat obligatoriu şi invariabil de uralele mulţimii. Uneori, nu prea rar, AKM-urile răpăiau sec, mitralierele lătrau cu foc şi toată lumea se arunca pe burtă. Apoi se ridicau, îşi scuturau hainele şi apoi îşi continuau imperturbabili programul revoluţionar.

Acum, privind de departe, pot fi uşor ironic la adresa acelor zile. Dar, în acea noapte, n-am mai avut deloc simţul umorului.

Dinspre cele două intrări laterale în piaţă, se apropiau luminaţi de torţe zeci de oameni. De la distanţă se auzeau urletele lor însoţite de rafalele pistoalelor mitralieră. Imediat s-a aflat că un grup era format din români, iar celălalt din unguri, secui şi ţigani. Mai erau înarmaţi cu bîte, cuţite, ciocane, sticle incendiare. În drumul lor prin oraş şi unii şi alţii devastaseră magazine, bătuseră bestial oameni nevinovaţi, incendiaseră maşini, jefuiseră, violaseră. Nu se ştia cine începuse, însă cei care ne povesteau susţineau că fuseseră răniţi de nişte ţigani unguri în timp ce încercau să jefuiască un magazin alimentar din marginea Braşovului. Ţiganii au reuşit totuşi să fugă, dar s-au întors cu mic cu mare să se răzbune. Românii au ripostat. Focarul s-a extins. Şi în acel moment totul risca să se transforme într-un conflict etnic de toată frumuseţea. Iar tensiunea transilvăneană dintre naţionaliştii unguri, cu sprijinul secuilor şi ţiganilor unguri, şi naţionaliştii români a fost, este şi din păcate va mai fi, un fapt istoric real, de netăgăduit. „De toată frumuseţea"...? Vreau să spun – absolut tragic. Iar noi, toţi cei din piaţă, inclusiv armata şi statul major din clădiri, urmam să fim prinşi ca într-un cleşte ucigaş între cele două tabere. Căci, nu e greu de imaginat cum explodează bomba interetnică, oriunde în această lume.

Secundele se scurgeau rapid pe ceasul acestui amestec infernal şi exploziv, panica îşi încălecase armăsarii cabrîndu-i înainte de galopul nebunesc, şi nimeni nu ştia care este firul ce trebuie retezat pentru a curma furia şi dementa naţionalistă. Ţin minte chipurile celor din jurul meu aidoma celor pictate de Hieronymous Bosch pe pînza tabloului numit *Corabia nebunilor*, feţe distorsionate hîd şi tragic de spaime şi neputinţe. S-au auzit nişte comenzi scurte, răcnite. Tunurile tancurilor şi ţevile mitralierelor de pe blindate s-au rotit în direcţia celor două grupuri. Pe ramele ferestrelor clădirii au apărut alte ţevi, de pistoale-mitralieră, carabine şi puşti cu lunetă. În piaţă s-a lăsat o tăcere de sînge

închegat. Ca două brute imense, monstruoase, oprite brusc în saltul sinucigaş şi devastator, cele două grupuri s-au poticnit la capătul celor două străzi, la marginea squarului. Moartea dansa în aerul îngheţat.

Şi atunci s-a întîmplat din nou. Mai întîi am auzit înlăuntrul meu: „Nu te teme". M-am uitat repede în jurul meu. Nimeni.

Doar, doar cîteva clipite mai apoi, a urmat vocea. La fel de clară, senină, poruncitoare şi totuşi blîndă. Am înălţat capul. Şi o dată cu mine, toţi cei piaţă şi dinafara ei. Se aşternuse o altă tăcere, de parcă ne-am fi aflat sute de oameni într-o catedrală urieşească, cu bolta pînă la stele şi nava cît o arcă cu pereţii străvezii.

Acolo, la balconul clădirii, ne vorbea acel bărbat necunoscut, cu ochii din cărbune aprins şi părul nins. De data asta era îmbrăcat ca un oarecare unul dintre noi, cei din piaţă. De sub căciula neagră ca de dac sau de schior, cobora înspre noi fruntea-i înaltă înscînteiată de o lumină albă, pîlpîitoare parcă. Stătea nemişcat şi lăsa să-i curgă cuvintele pătrunzîndu-ne cu ele.

Nu cred să fi vorbit mai mult de un minut, două. După care, aşa cum a fost să fie şi la prima noastră întîlnire, nu ştiu, a plecat firesc... sau a dispărut... ca o vedenie, nu ştiu...? Singurele lui cuvinte pe care le-am auzit acum, şi nu le-am uitat vreodată, sînt: „Să nu te îndoieşi nicicum, oricine ai fi tu, să mori ca un prost, e ca şi cum te-ai născut degeaba". Înclin să accept că doar mie mi-au fost spuse acestea, fiindcă altfel nu-mi amintesc decît exclamaţiile aprobatoare, zîmbetele şi rîsetele românilor, ungurilor, ţiganilor, saşilor, tuturor braşovenilor aflaţi acolo, revoluţionari iacobini şi moderaţi.

Ca prin farmec, totul s-a terminat cu bine, fiecare a fost de acord cu asta, şi fiecare şi-a reluat conştiincios programul lui de revoluţie, deşi, cu cîteva minute mai înainte, fiecare simţise dorinţa tiranică să ucidă. Am întrebat totuşi, în stînga, în dreapta,

ce s-a întîmplat, cine a fost omul acela, vorbitorul de la balconul revoluţiei? Nimeni, dar absolut nimeni dintre cei întrebaţi de mine – şi au fost destui – nu şi-a amintit ce spusese moşneagul acela, cu aere de magician, au precizat însă unii. Da, au recunoscut că intervenţia acestui necunoscut a fost la timpul şi momentul potrivite; da, într-adevăr glumele lui au fost inspirate, au destins atmosfera şi cam atît. Că pînă la urmă intervenea armata şi rezolva totul, mai spuneau ei. Dar, repet, nimeni nu reuşea să-şi amintească exact ce se petrecuse, care fuseseră cuvintele bărbatului cu chip de mag. Cu atît mai puţin despre cine era acel om, de unde venea, cînd dispăruse...

Ca prin farmec... Mult mai tîrziu am legat ruga mea fierbine din acele clipe de iad, să se întîmple o minune care să oprească măcelul, de apariţia bătrînului „cu aere de magician".

Şi mereu m-am întrebat după aceea dacă nu cumva cuvintele lui, cele pe care le auzisem, reţinusem, acea afirmaţie simplă şi elementară nu fusese cauza directă a retragerii mele – poate ruşinoasă, dar sănătoasă chiar în acea noapte de pe străzile Braşovului înceţoşate cu abur de crimă în decembrie 1989. Laşitate? Trădare? ! Aiurea. Am fost născut să lupt împotriva prădătorilor de libertate, oricare ar fi ei. Cu atît mai mult să lupt necondiţionat împotriva paranoicelor dictaturi comuniste. Care, marxiste, leniniste, maoiste sau ceauşiste, nu sînt decît aceeaşi istorie, ori acelaşi delir fascist al crimei justificate ideologic.

Nu. Pur şi simplu am plecat liniştit, firesc spre casă, *trezit magic* la realitate de cuvintele bătrînului necunoscut. Cred că e foarte clar: revoluţia română se consumase rapid o dată cu execuţia soţilor Ceauşescu.

Ce se întîmpla acum, a doua zi de Crăciun, nu era decît un sinistru carnaval la care nu vroiam să particip. În primul rînd ca bun creştin. Căci era această nebunie parfumată cu praf de puşcă şi mascată în dreptate revoluţionară doar eternul blestem al lui

Cain. Aşa că am mulţumit în gînd înţeleptului bătrîn şi magiei lui, apoi m-am retras fără grabă şi cu amărăciune din faţa Morţii care dansa în aerul îngheţat.

* * *

Au fost şapte la număr aceste prime întîlniri cu omul care, după cel dintîi Învăţător al meu, Iisus Christos, îmi va rămîne maestru toată viaţa. Şi toate cele şapte magii au avut importanţa şi aura unor deşteptări precum nişte trepte, repet, primele spre trezirea şi cunoaşterea de sine. Desfacerea acestor noduri gordiene ale existenţei mele, bătrînul *mag* transilvănean o numea „arta de a da bună ziua celor aleşi să înveţe rostul acestei lumi".

Următoarele patru întîlniri, mult mai puţin spectaculoase – vorba aceea, o dată e ca niciodată, de două ori treacă-meargă, a treia oară împuşti actorul şi salvezi recuzita – şi mult mai hermetic, au fost identice în formă, dar nu şi prin conţinut. Au fost – într-o încercare de a le defini – patru imersiuni magice în abisurile fiinţei mele.

De fiecare dată mi s-a aşezat pe marginea patului trezindu-mă la miez de noapte. Şi de fiecare dată tresăream, ţipam înăbuşit: o-hoo!!!, holbam ochii cît cepele, mă ghemuiam şi adunam plapuma sub bărbie de parcă vedeam fantoma tatălui – aşa cum stătea lîngă mine înţolit cu lunga lui cămaşă din lînă albă, sfredelindu-mă cu privirea, luminat de un halou care-i dădea contur de mumie abia ieşită din sarcofag. Şi rîdea. Chestia asta, ce mereu i-am reproşat-o mult mai tîrziu, deşi rîdea cu blîndeţe, în acele clipe mă făcea să transpir rece.

Dar punea mîinile pe umerii mei şi sufla uşor asupră-mi, iar eu mă linişteam ca prin farmec. Apoi, mă aşezam cuminte lîngă el ca un copil încrezător în bunicul lui cel bun care-l smulsese din ghearele coşmarului.

Iar el:

„Nu te teme", mi-a spus. „În a 40-a zi de acum înainte, în ziua celor cincizeci de stele albe, vei întîlni o femeie. O vrei recunoaşte negreşit, căci poartă pe chip pecetea olmeca şi va citi *Cartea Ţării Zăpezilor*, a unui înţelept japonez. Poartă numele unei zeiţe celte, ocrotitoare a poeziei, dar şi numele unei sfinte creştine. Aşa e scris – să îţi fie soţie. Prin ea vei cunoaşte taina androginului. Vei medita asupra hierogamiei. Nu te împotrivit destinului tău, armonizează-te cu el".

Aşa a fost. Am cunoscut-o pe Brigitte cea cu chip şi fire de olmeca, în Ziua Independenţei Statelor Unite ale Americii. Într-un vagon de clasa a II-a, unde în acel vacarm, în acea înghesuială şi căldură sufocantă, ea citea liniştită şi zîmbitoare Yasunari Kawabata, *Ţara Zăpezilor*. Exact în a 40-a zi de la întîlnirea cu bătrînul mag. Şi Brigitte mi-a devenit soţie. Pînă la sfîrşitul zilelor mele este ca jumătatea mea sacră, pîine din Pîinea Vieţii.

„Nu te teme", mi-a spus, a doua oară. „În a 40-a zi de acum înainte, la răsărit de soare, în ziua cînd vei părăsi Grecia, acolo, pe ţărmul mării îţi va fi arătat Muntele Athos. În acea clipă uită de tine. Lasă-te pătruns de ce vei vedea. Dumnezeu este ce este. Şi nimic nu e întîmplător."

Aşa a fost. Părăseam Grecia, acel pămînt pictat în alb şi albastru, binecuvîntat să fie Omphalos între Occident şi Orient; şi chiar în dimineaţa plecării – fără să ştiu prea bine de ce – am ajuns pe malul mării, cînd, abia aprins, bulgăre imens de foc stelar, soarele ieşea din valuri. Ceaţa s-a despicat ca o cortină trasă brusc şi Muntele Athos mi s-a ivit ca o fantasmă din basme. N-am să pot povesti niciodată ce am simţit, ce am înţeles atunci. Cine sau ce a rămas în mine pentru totdeauna este viu, intangibil şi indestructibil. Este ce este Dumnezeu.

„Nu te teme", mi-a spus din nou. „În a 40-a zi de acum înainte, vei întîlni tigrul. Ţi se va întîmpla asta în India, în jungla munţilor. Îl vei auzi, îl vei vedea, dar cînd îţi va da

tîrcoale, nu-l vei auzi şi nu-l vei vedea. Vei simţi doar spaimă fără nume. Vei înţelege că nu există ratare în viaţă. Fiecare clipă a vieţii ţi-a fost dăruită ca să nu uiţi gustul neasemuit al vieţii. Învaţă să trăieşti."

Aşa a fost. În rezervaţia naturală Shishkra, de lîngă Jaipur, celebrul oraş-roz al Indiei, într-o dimineaţă de noiembrie a anului 1996, am întîlnit tigrul. Stăteam liniştiţi pe malul micului lac cu ape limpezi şi puţin adînci, eu, ghidul şi soţia mea. Cuprinşi de o muţenie izvorîtă din acel sentiment pe care ţi-l dă pădurea virgină, cu liniştea ei necuprinsă, cîntată fără ostentaţie şi continuu de corul şoaptelor şi ţipetelor păsărilor, animalelor, foşnetul plantelor, abia îndrăzneam să respirăm. Pe neaşteptate, aerul a devenit greu şi o anume tăcere ne-a ţiuit în suflet. Instinctiv ne-am apropiat unii de alţii. Venit de nicăieri, dar de pretutindeni, vibrînd adînc toba pămîntului uscat, a tunat înalt de trîmbiţă, ca un herald care anunţă intrarea regelui. Ghidul a întins braţul, arătîndu-mi ceva printre copacii de pe coasta muntelui. Tigrul. Tunetul s-a mai repetat de trei ori, parcă tot mai aproape. Şi regele nu se mai vedea acolo, în depărtare. Iar noi păream hipnotizaţi. Livizi. Pînă şi tuciuriul ghid indian avea faţa ca de alabastru. Ştiu că în mintea mea nu era decît un vid îngheţat şi-mi aduc aminte cum, cu mişcări lente de somnambuli abia am reuşit să ne urcăm în jeep. Indianul nu reuşea să pornească motorul, iar ochii Brigittei nu reuşeau să-mi vorbească. Nu mai simţeam nimic. Cînd jeep-ul a demarat în trombă ne-am trezit cu toţii vorbind, ţipînd, cîntînd de-a valma, rîzînd ascuţit fără să ne mai ferim de crengile care ne biciuiau pînă la sînge obrajii, gîtul, spatele. Iar dacă nu aveam să ştim vreodată numele acelei spaime de nemăsurat, opriţi şi întrebaţi ce se întîmplă, cu siguranţă am fi răspuns zîmbind ca drogaţii, Doamne, viaţa e atît de frumoasă. Aceasta a fost lecţia tigrului.

Iar el:

„Nu te teme", mi-a spus a patra oară. „În a 40-a zi de acum înainte, iată se va ivi în viaţa ta un Trismegistus. Atenţie, e om

în-*semnat*. Poartă nume de Apostol, iar în Transilvania e ocrotitorul fiarelor codrului. De aceea al doilea nume e al Codrului. Îl vei cunoaşte ca poet în oraşul sacru al Transilvaniei, Sibiu. Acolo s-a născut. Îl vei cunoaşte ca alchimist, în Praga. Acolo se luptă cu Golemul. Îl vei cunoaşte ca ascet, în New Orleans. Acolo se luptă cu Diavolul. Încredinţează-te lui pentru a înţelege rostul ascuns al singurătăţii şi pentru a trăi patimile sihastrului. Acest Trismegistus îţi va propune să scrii o carte despre magia transilvăneană. El nu mă cunoaşte, dar eu te voi ajuta să scrii această carte. Însă pînă atunci el te va învăţa să aduci mesajul; să porţi lumina protejînd-o; să trăieşti scriind secretul. Vei întrezări astfel calea Credinţei."

Aşa a fost. Peste 40 de zile, de la Washington, din partea vechiului meu prieten, sociologul şi doctorul în ştiinţe politice, Vladimir Tismăneanu, o somitate în materie de societate şi politică est-europeană, am primit o carte şi cîteva cuvinte scrise: citeşte-o neapărat şi apoi, nu se poate să nu-ţi placă, tradu-o, public-o, OK?

Era *The Hole in the Flag*, best-seller-ul american al poetului Andrei Codrescu. Cu acordul lui prin fax, am tradus şi editat acest roman-reportaj unic despre revoluţia din decembrie 1989, în România.

Se ivise astfel în viaţa mea Andrei Codrescu. Face parte organic acest mare poet american al sfîrşitului de mileniu din familia nu prea numeroasă, dar strălucitoare a acelor români renegaţi şi exilaţi de regimul comunist pentru simplul motiv că sînt fiinţe cu adevărat planetare incapabile să slugărească orice dictatură şi cu atît mai mult pe cea a proletariatului român comunist. De ieri, de azi..., asta pentru a spulbera iluziile...

Este Andrei Codrescu, precum Mircea Eliade, Emil Cioran, Ioan Petru Culianu sau Vladimir Tismăneanu şi alţii, destui nu prea, unul dintre acei români lăsaţi de Dumnezeu pe Pămînt să fie

iubiţi, admiraţi şi lăudaţi de ţara lor, abia după ce Occidentul i-a înfiat, i-a judecat şi în final le-a dăruit coroana de lauri. Cum spunea Kurt Vonnegut jr.: aşa merg lucrurile...

În carne şi oase însă, l-am cunoscut pe Andrei cu ocazia lansării genialului său volum de poezii *Alien Candor*, într-o frumoasă ediţie româno-engleză publicată de Fundaţia Culturală Română, la Bucureşti.

În somptuoasa şi aristocratic-proletara sală de festivităţi a fundaţiei se înghesuise aptoape tot VIP-ul bucureştean. Foşti nomenclaturişi, neo-nomenclaturişti ai prezentului democratic. Fiind plecaţi din ţară, aşa se zvonea, n-au lipsit decît preşedintele României şi primul său ministru. Ghinionul lor, observau cei din opoziţie.

Cei aproape 200 de români verzi, cu ziarişti, reporteri, plus televiziunile, se constituiseră într-o mică armată de elită a salvării culturii naţionale şi cu guri întredeschise, cu ochi lăcrimoşi sorbeau fiecare cuvînt, fiecare respiraţie a poetului recuperat, reanimat atît de nobil, sufocîndu-l pe bietul Andrei. Stătea acesta – un Charlot puţin dezorientat, mai mult *blue*, întrebîndu-se parcă de unde vine, cine este şi încotro se va duce, căci parcă nu prea înţelegea care e tîlcul aterizării direct pe corabia nebunilor, în zborul lui peste ocean, de pe ţărmul unei lumi normale, spre Sibiul natal şi magic. De fapt, sacru pentru el.

Nimic nu e întîmplător, mă învăţase bătrînul meu mag, şi vîrtejul care s-a produs la anunţarea continuării festivităţii cu un cocktail în holul nu prea încăpător al sediului fundaţiei, hol aflat chiar la ieşirea din sală, noua şi vijelioasa opţiune a VIP-ului pentru cultura cu Coca-Cola, gustări, fursecuri, whisky, vodcă, vin şi şampanie, m-a proiectat în masa pe care poetul dădea autografe. Andrei, care tocmai scria cuminte şi disciplinat, o dedicaţie unei dame planturoase şi ude de admiraţie, a înălţat puţin capul, m-a privit indescifrabil prin ochelarii lui de Cehov-Caragiale şi a

mormăit: hei, you know... Deşi cu mult n-a lipsit ca dama intelectuală să mă plesnească pentru mitocănia mea, am spus rar şi a apăsat: eu sînt Nardi... Andrei a zîmbit. Relaxat.

În dimineaţa următoare, am plecat împreună cu el şi muza lui, Laura, pentru trei zile. Bineînţeles, să ne reînviem inima şi sufletul în Sibiul sacru, al Transilvaniei. Acolo, doar în Sibiu se putea, am descoperit că marii poeţi nu sînt nemuritori decît în sanctuarul limbii în care pentru prima oară au spus *Tatăl nostru*. Acolo am înţeles de ce poeziile lui Andrei, poemele lui sînt psalmi transilvăneni în limba engleză. Acolo, poetul m-a învăţat că poezia e o cale – cea a unei incomensurabile singurătăţi.

La Praga, vreme de o săptămînă, Andrei, alchimist apostol şi patron al fiarelor codrului, m-a iniţiat în taina tragică a Golemului. Într-o după-amiază, la asfinţit, m-a dus în taverna alchimiştilor. În acea hrubă neluminată vreodată de soare, avînd cranii şi alambicuri pe poliţe săpate în piatra verde-cenuşie, avînd pereţii pictaţi cu semne zodiacale şi alte scrieri, semne hermetice, iar deasupra rafturilor cu tot felul de instrumente necunoscute, eprubete şi sticle prăfuite, avînd fotografiile gălbejite ale maeştrilor alchimişti praghezi sau de aiurea, Andrei m-a întrebat: ce ştii despre sihaştri? Şi l-am ascultat cu luare-aminte, sorbind din halba cu bere aromată.

În New Orleans, ca-ntr-un blues inefabil al evreului rătăcitor pe Burbon Street-ul durerilor, tristeţilor şi îndoielilor mele, am poposit o noapte în capela poetului. În acel spaţiu bîntuit de rostirile lui Andrei, ca nişte mantre împotriva demonilor şi pentru ajutorul îngerilor, la masa lui de scris l-am văzut pe Prinţul Întunericului şi Stăpînul acestei lumi cum mă îmbie cu trădarea lui Faust. Nu eram acolo decît eu cu soţia mea, Brigitte, şi fox-terriera noastră, Ara. Cînd Ara a mîrîit surd, iar Brigitte a aprins o lumînare, deşi amîndouă nu aveau nici un motiv *vizibil* să reacţioneze astfel, atunci *l*-am văzut stînd la masa de scris şi

îmbiindu-mă cu auritul *lui* contract. Neauzit de ceilalţi, *l*-am întrebat: a semnat şi Andrei? Niciodată nu e prea tîrziu, mi-a răspuns *el*, la fel de binevoitor fluturîndu-şi contractul. Şi în clipa următoare a dispărut. Şi atunci am înţeles cu inima şi sufletul că răbdarea sfinţilor este şi ordalia poeţilor cu har de la Dumnezeu. Iar poezia este însăşi esenţa fiinţei creatorului adevărat.

Am scris după aceea o carte cu 40 de povestiri revelate mie de Evanghelii. Un Pustnic întru Borges i-a dat acest titlu: *Obiectele din oglindă sînt mai apropiate decît par.* Cred că asta a vrut să-mi spună bătrînul meu mag atenţionîndu-mă că voi întrezări calea Credinţei.

În sfîrşit, într-o bună zi, în Baton Rouge, lîngă un druidic live-oak, în liniştea lacului tulburată cînd şi cînd doar de ţipătul gros al bîtlanilor, Andrei mi-a sugerat, aşa, parcă jucîndu-se cu mine: ce-ar fi să scrii o carte despre magia transilvăneană, dacă tot crezi în fantoma bătrînului mag care ţi-a schimbat viaţa... Am zîmbit cam strîmb, cred, fiindcă Antrei a abătut conversaţia pe alt făgaş. Oricum, nu-l mai puteam asculta. Mă concentram rugîndu-mă să apară fie mergînd pe ape, fie din trunchiul stejarului, fie pur şi simplu să se întrupeze lîngă noi bătrînul mag, întocmai cum mă obişnuisem cu el, ochii de cărbuni aprinşi, pletele şi barba de omăt, cămaşa pînă la glezne lungă şi din lînă albă, aidoma unui venerabil druid sau sacerdot al lui Zalmoxis. Dar de data asta n-a binevoit să apară. Eu însă n-am uitat ce-mi profeţise, că trebuie să scriu cartea despre magia transilvăneană şi că, el, magul, mă va ajuta. Începînd din acel moment propunerea lui Andrei a devenit o obsesie pentru mine.

În sfîrşit, nu vreau să dau nimănui în cap cu toiagul lui Merlin pînă-l las lat, la podea, ca să accepte realitatea poveştilor mele despre un bătrîn care a devenit deus ex machina în viaţa mea.

Nu. Dar pentru mine aceasta este calea firească, *cea mai firească*, de a convinge pe oricine are bunăvoinţa să mă asculte, că acest om există. În carne şi oase, viu, înţelept şi magic.

Poate că ar fi fost mult mai uşor de acceptat demonstraţiile bazate, de exemplu, pe lecturile – cărţi ce mi-au ieşit în cale începînd o dată cu apariţiile magului transilvănean – şi informaţiile „cu caracter ştiinţific şi documentar" despre Pitagora, Sfîntul Apostol Ioan, Pico della Mirandola sau Agrippa von Nettesheim, Jakob Böhme, Eliphas Lévi, ca necontestaţi maeştri ai magiei albe. Sau despre marii iniţiaţi ai Kabbalei, Rabbi Simeon ben Yohai ori Rabbi Alexandru Şafran. Sau despre inegalabilii înţelepţi şi mistici ai Indiei, cum sînt Swami Shivananda, Swami Atamananda, Swami Prabhavananda, ori Sundar Singh, Sadhu Garhwali, ori Sri Ramana Maharishi, Sri Aurobindo... Lista ar putea continua cu maestrul Zen Taisen Deshimaru, cu DaEl Walker, maestrul cristalelor. Şi la fel de bine aş putea cita pro domo scrierile şi meditaţiile unor romani de înaltă cunoaştere în hermeneutică sacră, magie, alchimie, religie, adevăraţi iniţiaţi cum au fost Mircea Eliade, Lucian Blaga, Ioan Petru Culianu, Victor Kernbach. Trebuie să adaug, şi o fac cu dragoste şi veşnică recunoştinţă: cunoaşterile mistice dăruite de Sfîntul Anton de Padova, călugărul ortodox Nicolae Steinhardt, Rabbi Vladimir Colin, prinţesa clarvăzătoare Luiza Nicodem, iluminări date prin fapte şi slove fermecate.

În sfîrşit, pînă la urmă credeţi ce vreţi. În fond, nu Toma Necredinciosul, prea-credinciosul Apostol ales de Iisus Însuşi să spulbere îndoielile celorlalţi ucenici, Apostoli, nu înţeleptul Toma domină în această lume. *Dubito, ergo cogito – Cogito, ergo sum* împart lumea în alb şi negru, astfel încît aproape mereu restul culorilor nu sînt decît un jalnic cenuşiu sau „un admirabil bej", vorba lui Andrei Codrescu.

În sfîrşit, poate că pînă la urmă vor fi unii, aceia care fi-vor stîrniţi sau măcar intrigaţi de spusele mele. Şi atunci, cine ştie... ?

Şi, într-o bună dimineaţă, a fost a şaptea întîlnire.

Stăteam eu aşa, visînd la cai verzi pe pereţi, sorbindu-mi liniştit cafeaua, încolăcit de fumul albăstrui al pipei aprinse. Mi

s-a părut decupat din sonorul unui film horror ţîrîitul soneriei. Dar, ce să fac, nu... Înjurînd ca un artist veritabil, fiind însă un cetăţean burghez şi binecrescut, am deschis uşa de la intrare.

În prag, el, bătrînul...

– Bună ziua, m-a salutat cu blîndeţe şi mi-a întins mîna.

L-am privit. Arăta ca întotdeauna – cu excepţia nopţii din decembrie '89 – aceeaşi cărbuni aprinşi, acelaşi omăt, aceeaşi albă cămaşă din lînă. I-am strîns mîna şi l-am poftit înăuntru. S-a aşezat într-un fotoliu şi mi-a cerut un pahar cu apă rece. L-am servit. Apoi, m-am aşezat şi eu în fotoliul din faţa lui. Mi-a surîs ca un călugăr sihastru, parcă puţin obosit de viaţă, de asceze, de încercări, dar pînă la urmă senin totuşi.

Am tuşit puţin încurcat, însă am îndrăznit:

– Nu mă tem...

A rîs uşor. Şi, clipă după clipă, am simţit cum din lăuntrul meu cel mai adînc urca lin şi mă cuprinde întru totul o linişte precum a lacului de munte oglindind talgerul din argint al lunii.

– Nu te teme, a rîs el din nou fără dojană în glas. Ţi-aduci aminte, în urmă cu cincisprezece ani ţi-ai chemat personajul din poveştile numite de tine, *Spaima de mine însumi*, Theophil. Cu trei ani în urmă te-ai gîndit din nou la acest Theophil, citind în Faptele Apostolilor mărturisirea Evanghelistului Luca: „Theophile, în cea dintîi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Iisus să facă şi să înveţe pe oameni...". E chiar primul paragraf, nu-i aşa?

Am confirmat zîmbind şi eu.

– A venit vremea să ne cunoaştem şi altfel. Bunăoară, să afli că mă cheamă exact aşa cum ai bănuit, Theophil Magus. Nu sînt un preot persan, cum lasă de înţeles al doilea nume. Dar ai dreptate, sînt totuşi un mag.

A făcut o scurtă pauză. Îmi auzeam respiraţia şi pulsul. Dar...

– Nu te temi. Foarte bine. Sînt un mag transilvănean iubitor de Dumnezeu. Iar tu eşti unul dintre cei nouă aleşi să ştie sau să îmi urmeze, asta vom vedea peste trei ani. Aşa e scris.

S-a ridicat din fotoliu şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte de a păşi peste prag, a adăugat:

– Te voi ajuta să *îmi* scrii cartea. Pe curînd, aşa e scris.

M-a bătut uşor pe umăr şi a plecat zîmbind. Oarecum amuzat.

Acesta a fost începutul uceniciei mele alături de Theophil Magus.

Iisus i-a întrebat pe orbi: „Credeţi că pot face lucrul acesta?". „Da, Doamne". I-au răspuns ei. Atunci S-a atins de ochii lor, zicînd: „Facă-vi-se după credinţa voastră". Şi li s-au deschis ochii.

Acesta este începutul cărţii noastre pentru oricine crede că vrea şi îndrăzneşte să trăiască magic.

Transilvania – tărîmul magic

Dracula, Ceauşescu, dar şi Emil Cioran, Andrei Codrescu, Herman Oberth, Ion Ţiriac – însă dicolo de aceste nume bine-cunoscute în lume, Transilvania a fost, şi este încă, patria şi regatul secret al lui Zalmoxis, magul, profetul şi zeul dacilor/ tracilor, după cum ne-au lăsat scris cu peste 2000 de ani în urmă, Herodot, Platon şi alţii

În acest sfîrşit de mileniu, chiar în acest ultim an, înainte de prea-fericitul sau fatidicul an 2000, omenirea, în special cea care constituie lumea civilizată a Europei, Americilor şi Asiei, Africii, Australiei, toată această omenire pare să se priceapă bine şi definitiv la trei lucruri: politică, fotbal (european sau american) şi computere. Nu mai are nici o importanţă cine eşti şi ce faci de fapt, căci într-un fel sau altul la chestiile astea trei nu avem cum să nu ne pricepem: ele sînt pîinea, circul şi inteligenţa noastră de ultimă oră, cîştigate cu trudă şi sînge şi plătite cu preţul care înseamnă pentru unii fie sfîrşitul istoriei, apocaliptic ori edenic, fie Star War, fie nici ei nu ştiu prea bine ce; iar pentru alţii, Doamne, cît de mulţi!, doar eterna istorie a zbaterii jalnice să aibă zilnic un codru de pîine şi un acoperiş deasupra capului.

Astfel, e greu de crezut că pentru a înţelege ce şi cum vine cu magia în lume, mai ai nevoie în afară de reţete, tehnici şi practici magice explicate doct şi eventual algoritmizate, evident, ca să-i poţi da cu tifla magului demonstrîndu-i că bagheta lui magică e un simplu băţ pe lîngă lap-top-ul tău de ultimă generaţie IBM sau MacIntosh, ei bine, da, că mai ai nevoie şi de alte „poveşti" cum vor fi cele din acest capitol, dar şi următorul al cărţii de faţă.

Eu, unul, am misiunea – hai să zicem, sacră – de a scrie despre magia transilvăneană aşa cum a hotărît maestrul meu, Theophil Magus. Asta e şi credeţi ce vreţi.

Dacă nu sînteţi de acord cu mine, săriţi peste aceste două capitole şi intraţi, cum spuneţi dumneavoastră, direct în subiect, OK?

Însă dacă aş fi agentul dumneavoastră de asigurări în magie – transilvăneană, cel puţin – v-aş sfătui astfel:

„Un filozof japonez se plimba cîndva într-o pădure. Şi precum îi stă bine oricărui filozof, gîndea. Tot mergînd şi gîndind el, îi atrage atenţia o creangă de copac lipsită de orice podoabă. Se opreşte în faţa ei şi spune: vorbeşte-mi despre Dumnezeu! Şi atunci creanga pe loc înfloreşte".

(Am cules acest „haiku" în proză dintr-o convorbire a Sfîntului Nicolae Steinhardt cu discipolul său, Ion Pintea, amîndoi transilvăneni în ultimul deceniu al mileniului acesta.)

Aşadar, în mod cert toate celelalte crengi aveau frunze, muguri sau chiar flori. Dar, nici una dintre ele nu reiese din text că ar fi fost *înflorită*. Or, în acest fel, precum în acest haiku, sau înflorită pur şi simplu, orice creangă devine un miracol. Care nu se înfăptuieşte decît şi numai atunci cînd creanga este *complet* pregătită pentru miracol.

Puteţi alege deci între a fi una dintre aceste crengi ale atîtor copaci ori a fi oricare dintre celelalte crengi ale atîtor copaci.

* * *

Din punct de vedere istoric, geografic, politic, economic şi turistic, Transilvania este cea mai mare, mai frumoasă şi mai bogată provincie a României, separată de celelalte două, Ţara Românească (Wallachia) şi Moldova, prin arcul Munţilor Carpaţi. Este o provincie multietnică, alături de români trăind unguri, saşi, evrei şi ţigani. Are toate formele de relief; este bogată în ape, rîuri şi lacuri; primăvara, vara, toamna şi iarna sînt anotimpuri care încă mai funcţionează aici, iar cîmpiile sînt mănoase, pe dealuri livezile şi viile dau rod bogat... La poale de munte, cirezi de vite sănătoase, puternice... Şi sus, pe platourile montane, nesfîrşite turme de oi... În pîntec de munte: cărbune, fier, cupru, aluminiu şi aur... Pe scurt, dacă nu vrem să exagerăm vorbind despre cornul abundenţei, putem totuşi spune cu siguranţă că Dumnezeu i-a zîmbit acestui ţinut hărăzindu-l să fie tărîm de basm.

În rest, despre faimoasele şi străvechile sale oraşe Braşov, Sibiu, Cluj, Alba-Iulia, Sighişoara, Mediaş, Făgăraş, Bistriţa, despre vestitele Poiana Braşov, Bran, Păltiniş, sau despre binecunoscutul Tîrgu Mureş; apoi despre munţii şi pădurile transilvănene... într-un cuvînt despre istorie şi turism în Transilvania – Internet-ul sau oricare agenţie de turism serioasă vă vor lămuri că Transilvania este un nepreţuit diamant al Europei şi merită cu prisosinţă văzută, cunoscută îndeaproape.

Nu, fiţi liniştiţi, n-am uitat superstarurile, unii fiii diavolului, alţii oameni cu frică de Dumnezeu, al căror nume şi chiar naştere, educaţie şi altele, înfăptuiri întru aducere-aminte, se leagă pentru vecie de legendara Transilvanie. Şi în acest caz vi se oferă şansa zilnic dorită să vă bucuraţi de binefacerile Internet-ului, eficiente şi despovărătoare de lectura paginii tipărite, care, după destui deja, indică un reflex de neadaptare socială cu nuanţe patologice. Aşadar, pe Internet veţi găsi imediat exact cît trebuie despre demonicii mondiali, vampirul Dracula şi dictatorul Ceauşescu;

însă veţi mai citi (şi e bine să aveţi un listing ; nu se ştie niciodată la ce vă foloseşte...) despre genialul fondator al astronauticii moderne, sibianul Herman Oberth ; despre pesimistul, scepticul, dar sclipitorul şi bulversantul filozof şi moralist, Emil Cioran, născut la Răşinari, lîngă Sibiu ; despre nu mai puţin celebrul poet, eseist şi romancier american născut la Sibiu, Andrei Codrescu ; despre reputatul sociolog şi politolog american, născut la Braşov, Vladimir Tismăneanu ; sau despre binecunoscutul ex-tenisman şi actual businessman de anvergură mondială, în ambele ipostaze, Ion Ţiriac, un autentic braşovean. Desigur lista este mult mai lungă. Sînt destui oamenii ale căror creaţii, fapte, a căror personalitate şi imagine în mod firesc există la înălţime de paradigmă în această lume, fii şi fiice ale Transilvaniei pe care, numindu-i acum şi aici, nu ar fi decît împlinirea unei datorii de onoare faţă de mine însumi. Le cer respectuos iertare pentru *aparenta* lor absenţă, căci sînt absolut încredinţat că am stîrnit îndeajuns curiozitatea cititorului astfel încît singur să descopere nestematele Transilvaniei.

Într-adevăr, cam sumară şi neobişnuită această prezentare a Transilvaniei cea *vizibilă*, sau, dacă vreţi altfel, cea mass-mediatizată.

Însă cel care vea să cunoască şi să încerce a pătrunde miezul magiei transilvănene ajutat de cele nouă învăţături ale lui Theophil Magus n-are încotro, trebuie să treacă şi prin această încercare.

Cum altfel ? ! Este inevitabil şi obligatoriu pentru oricare novice în orice meserie sau artă – dacă într-adevăr iubeşte calea aleasă şi e hotărît să i se dedice ei – să încerce de la bun început a cunoaşte cît mai mult despre istoria şi natura vizibilă, dar şi ascunsă, a acestei meserii sau arte. Cu atît mai mult cînd e vorba despre magie, care într-un fel sau altul, dacă nu este magie neagră, repet şi accentuez, dacă nu este magie neagră, *are ca funcţie primordială actul de reintegrare a fiinţei umane în condiţia sa iniţială, cea edenică.*

Credeţi oare că puteţi fi un bun creştin dacă nu cunoaşteţi Biblia în întregul ei, asta însemnînd automat şi cunoaşterea cu de-amănuntul a istoriei poporului evreu? Credeţi oare că puteţi fi un buddhist sadea dacă nu veţi şti nimic despre bătrîna şi înţeleapta Indie? Credeţi oare că puteţi fi un fanatic al Coranului dacă vă rămîne necunoscută biografia lui Mahomed? Sau: e imposibil să fii taoist fără să intri în pielea chinezului; ia-ţi gîndul de la Zen dacă nu te interesează povestea samuraiului şi a codului său de onoare, bushido. Ori: nu-ţi imagina că vei deveni un bun american dacă te lasă rece legenda Vestului sălbatic, dacă deteşti Cadillac-ul, urăşti MacDonald-ul şi nu-l suporţi pe Elvis Presley, ca să nu mai vorbim, dacă nu visezi să devii preşedintele USA sau cel puţin Michael Jordam...

Or, în mod evident, în această carte nu e vorba despre magia egipteană, despre Kabbala sau tantrismul tibetan, hotărît lucru, nu.

Magia transilvăneană s-a născut şi există în Transilvania.
Zalmoxis este părintele magiei transilvănene.
Zalmoxis a fost un trac, de fapt un geto-dac (grecii antici îi numeai pe traci, geţi, iar romanii, daci) care a trăit, după afirmaţia lui Herodot, cu mult înaintea lui Pitagora.

Tracii sau „marii anonimi ai istoriei, ne spune Eliade, ocupau încă înainte de secolul al VIII-lea î.C. un teritoriu vast cuprins între Nistru, Carpaţii Nordici şi Munţii Balcani. Cu alte cuvinte, România Mare (cea rezultată în urma unirii cu Transilvania, Banatul şi Bucovina în 1918) plus alte cuceriri, pînă aproape de Balcani. Şi erau tracii cel mai numeros popor după inzi, spune tot Herodot.

Omphalosul Traciei, a fost, firește, Transilvania. Iar geţii/dacii, „cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci" (Herodot) erau transilvănenii antici.

Aşadar, undeva în Transilvania s-a născut Zalmoxis (cel înfăşat după naştere în piele de urs, căci în tracă *zalmos* asta înseamnă), cîndva prin secolul VIII sau VII î.C.

Despre cum a trăit şi cine a fost Zalmoxis... Ei bine, în această privinţă se poate spune că istoria se ocultează. Deci ne aflăm în plin mister, din secolul al VIII-lea sau al VII-lea î.C. şi pînă în zilele noastre. Deşi, despre Transilvania antică sau Dacia pre-romană tratatele de istorie antice vă pot spune destule.

Voi încerca totuşi, folosind surse antice şi moderne autorizate, precum şi modelul lui Victor Kernbach (*Dicţionar de mitologie generală*, Bucureşti, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1989 şi 1998) să vi-l prezint pe total enigmaticul Zalmoxis.

Iată deci, lapidar, ce se cam ştie despre bizarul transilvănean antic:

- Zalmoxis a fost mai întîi sclav, apoi elev al lui Pitagora (Herodot, Strabon, Celsus, Origenes). (Sclavii în Grecia aveau un cu totul alt statul decît cel de mai tîrziu, în Roma antică. Pe scurt, erau un fel de valeţi în casă şi se puteau răscumpăra. Ceea ce Zalmoxis a şi făcut.)
- Zalmoxis a devenit un înţelept pitagoreic (Herodot).
- Zalmoxis a călătorit în Egipt şi s-a iniţiat în magia egipteană (Strabon, Iordanes).
- Zalmoxis a fost un înţelept pre-pitagoreic (Herodot).
- Zalmoxis – erou civilizator zeificat (Herodot, Strabon).
- Zalmoxis, reformator religios, cultural şi politic (Herodot, Iordanes).
- Zalmoxis a fost mare preot al divinităţii dacogetice supreme (Strabon). (Fără a se preciza cine era această divinitate...)
- Zalmoxis – filozof savant şi legislator (Iordanes şi Diodor din Sicilia).
- Zalmoxis, pînă la urmă, daimon (zeu nou) getic (Herodot).
- Zalmoxis a fost şi divinitate feminină (Suidas).

- Zalmoxis... era hyperboreu (Clement Alexandrinul).
- Zalmoxis - mare profet getic (Strabon).
- Zalmoxis a fost mort şi apoi a înviat (Celsus).
- Zalmoxis - rege ajuns zeu (Platon).
- Zalmoxis, medic psihoterapeut (Platon).
- Zalmoxis, iată, mag şi maestru în arta incantaţiei (Platon).

Nu-i voi mai cita pe istorici şi savanţii moderni, cum sînt Mircea Eliade, E.R. Dodds, Vasile Pîrvan, Nicolae Iorga sau alţii, deoarece opiniile lor asupra lui Zalmoxis sînt rezultatul cercetării textelor autorilor antici mai sus numiţi şi în mod inevitabil ajung la definiţia cu caracter de maximă generalitate: divinitate primordială geto-dacică avînd un cult *misteric* cu caracter şi structură iniţiatice şi eshatologice.

Aşadar, şaisprezece ipostaze ale lui Zalmoxis, parcurgînd practic, şi epuizînd practic, de la profan la sacru, scara şi definiţiile condiţiei umane de la ţărîna Genezei şi pînă la cei luaţi de Dumnezeu la Sine.

Mai trebuie totuşi să aflaţi despre Zalmoxis:

- Herodot (*Istorii*, IV, 95-96):

„... Zalmoxis acesta (...) a pus să i se clădească o sală de primire unde-i găzduia şi-i ospăta pe cetăţenii de frunte; în timpul ospeţelor, îi învăţa că nici el, nici oaspeţii lui şi nici urmaşii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde, trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătăţile. În timpul cît îşi ospăta oaspeţii şi le cuvînta astfel, pusese să i se facă o locuinţă sub pămînt. Cînd locuinţa îi fu gata, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor, unde stătu ascuns vreme de trei ani. Tracii fură cuprinşi de părere de rău după el şi îl jeliră ca pe un mort. În al patrulea an se ivi iarăşi în faţa tracilor şi aşa îi făcu Zalmoxis să creadă în spusele lui. Iată ce povestesc (elevii) c-ar fi făcut el".

– Mircea Eliade (*Istoria Credinţelor şi Ideilor Religioase*):

„Istoricul grec (Herodot) relatează, de asemenea (*Istorii*, IV, 94), ritualul specific legat de Zalmoxis: trimiterea la fiecare patru ani a unui sol însărcinat să-i comunice zeului «ceea ce doresc în fiecare împrejurare». Cîţiva bărbaţi ţineau cu vîrful în sus trei suliţe şi cel desemnat prin tragere la sorţi era aruncat în aer; căzînd, el era străpuns de vîrfurile celor trei suliţe. Sacrificiul făcea posibilă comunicarea unui mesaj, altfel spus, *reactualiza raporturile directe dintre geţi şi zeul lor*, aşa cum fuseseră ele la început, cînd Zalmoxis se afla printre ei. Sacrificiul şi trimiterea mesagerului constituiau întrucîtva o repetiţie *simbolică* (deoarece era *ritualică*) a întemeierii cultului: se reactualiza *epifania* lui Zalmoxis la capătul celor trei ani de *ocultare* cu tot ce implica ea, anume asigurarea nemuririi şi beatitudinii sufletului. (...) Anumiţi autori antici, precum şi mulţi savanţi moderni, l-au pus în relaţie pe Zalmoxis, pe de o parte, cu Dionysos şi Orfeu, şi, pe de altă parte, cu personaje mitice sau puternic mitologizate, a căror trăsătură caracteristică era fie o tehnică şamanică, fie mantică, fie coborîrile în Infern, *catabas*-ele. Dar ceea ce ne relatează Herodot nu se inserează în sistemul de mitologii, credinţe şi tehnicii şamanizante. Dimpotrivă, am văzut, elementele cele mai caracteristice ale cultului său (*andreon*/denumirea lui Herodot dată locuinţei subterane zalmoxiene/şi banchetele ceremoniale, ocultări în «locuinţa subpămînteană» şi epifania după patru ani, «imortalizarea» sufletului şi învăţătura privind existenţa beatifică în lumea cealaltă) îl apropie pe Zalmoxis de *Mistere*. (În acest sens, poate fi comparat cu Dionysos al misterelor dionysiace.)"

– Platon (*Charmides*, 157, d-e):

„La fel este acum şi cu descîntecul nostru. L-am învăţat acolo în armată de la unul dintre medicii traci ai lui Zalmoxis, despre care se spune că îi face pe oameni nemuritori. Iar acel trac mă încredinţă că au dreptate confraţii săi din Hellada să sprijine ce ziceam adineauri. Dar, a adăugat el, Zalmoxis, care este regele nostru, dovedeşte, ca zeu ce este, că tot aşa cum *nu* se cuvine să încercăm a vindeca ochii fără să fi vindecat capul, nici să tămăduim capul fără să ţinem seama de trup, cu atît mai mult nu trebuie să încercăm a vindeca trupul fără a căuta să tămăduim sufletul; cauza pentru care cele mai multe boli nu se supun artei medicilor Helladei este că ei nesocotesc întregul pe care ar trebui să-l îngrijească, iar dacă acestui întreg nu-i merge bine, nu poate să-i meargă bine nici părţii".

– Mircea Eliade (tot în *Istoria Credinţelor şi Ideilor Religioase*):

„La începutul erei creştine, Strabon (*Geografia*, VII, 3, 5) prezintă o nouă versiune a mitului lui Zalmoxis, bazîndu-se mai ales pe documentaţia culeasă de Posedonus (către 135-50 î.C.). Zalmoxis a fost sclavul lui Pitagora; însă ce ar fi învăţat de la maestrul său nu este doctrina imortalităţii, ci «unele lucruri privind astrele», adică ştiinţa de a prezice evenimentele viitoare după semnele cereşti. Strabon adăuga la aceasta o călătorie în Egipt, ţara magiei prin excelenţă. Graţie ştiinţei sale *astronomice* şi prestigiilor sale *magice* şi *profetice*, Zalmoxis reuşeşte să fie asociat la conducerea ţării de către rege. Mare preot şi profet al «zeului cel mai adorat din ţara lor», Zalmoxis s-a retras într-o peşteră pe culmea muntelui *Kogainon*, unde nu-i primea decît pe rege şi slujitorii lui, şi mai tîrziu, aceştia i «s-au adresat ca unui zeu». Strabon adăuga:

«cînd Burebista» [primul mare rege geto-dac] «domnea peste geţi, cinstirea aceasta o avea Deceneu, şi, într-un mod sau altul, regula pitagoriciană a abţinerii de a se hrăni cu fiinţe care au viaţă se păstra încă, aşa cum fusese propovăduită de Zalmoxis». (În secolul al VI-lea al erei creştine, dar sprijinindu-se pe izvoare mai vechi, Iordanes descria în termeni extravaganţi interesul preoţilor daci pentru astronomie şi ştiinţele naturale (*Getica*, IX, 69-71). Insistenţa pe cunoaşterea corpurilor cereşti poate oglindi informaţii exacte. Într-adevăr, templele de la Sarmizegetusa/capitala Daciei în timpul regelui Decebal/şi Costeşti/cetate-contrafort dacică situată, ca şi Sarmizegetusa, în munţii din vestul Transilvaniei sudice/al căror simbolism urano-solar este evident, par să fi avut o funcţie calendaristică. A se vedea Hadrian Daicoviciu, «Il Tempio – Calendario dacico di Sarmizegetusa» ; *Dacii*, pp. 194 sq., 210 sq.)"

Să respirăm puţin. Ei, răsuflăm uşuraţi? Parcă... nu. Fiindcă după toate cele citate cu rîvnă de mine, mi se pare firesc să mormăie în barbă cititorul... şi totuşi, aceşti traci, daco-geţii... ?

Foarte pe scurt:

Herodot (*Istorii*, IV, 93), repet, afirma că geţii „sînt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci". Iar eu vă mai spun că: Spartacus, celebrul lider al răscoalei gladiatorilor împotriva Romei antice, era trac. Regele daco-get, primul mare rege trac, Burebista, consolidase un imperiu tracic care ameninţa serios Roma. Îngrijorat, nimeni altul decît Caius Iulius Caesar pregătise minuţios o vastă campanie militară împotriva acestui Burebista, care între timp stopase invazia sarmaţilor în Europa. Şi, vorba lui Victor Kernbach: „Nu mai putem şti cum ar fi evoluat istoria şi ce spiritualitate s-ar fi format în arealul dacic, dacă şi dictatorul roman şi regele daco-get nu ar fi murit în acelaşi an 44!". Mult mai tîrziu, peste un veac şi jumătate, împăratul Traian – după

îndelungate şi istovitoare războaie – reuşeşte să-l învingă pe regele Decebal şi cucereşte Dacia, transformînd-o în cea mai bogată provincie romană, în 105-106 d.C. Dar mărturiseşte împăratul Traian: „...eu singur am cutezat să lovesc popoarele de dincolo de Dunăre şi i-am nimicit pe geţi, cei mai războinici care au fost vreodată, nu doar prin energia trupului lor, ci prin cele de care i-a convins *Zalmoxis, zeul venerat de ei. Încredinţaţi că nu mor niciodată, ci îşi schimbă numai locul, ei înfruntă moartea mai bucuroşi decît ar porni într-o călătorie*". (Din discursul lui Traian – mărturia lui Iulian Apostatul – Flavius Claudius Iulianus, împărat roman, sec. IV. În sfîrşit, tracii au reuşit să dea Imperiului Roman şi un împărat, pe Maxim Tracul (235-238 d.C.).

Într-adevăr, *mari anonimi ai istoriei* (M. Eliade), tracii deci, geto-dacii au mai reuşit o performanţă excepţională şi unică, avînd în vedere cel puţin poziţia geografică a Transilvaniei, implicit a României: ei sînt singurul popor european cu o *neclintită continuitate în spaţiu, timp şi spiritualitate.*

Nu, desigur, e treaba istoricilor şi a altor savanţi, mai mult sau mai puţin naţionalişti, mai mult sau mai puţin fantezişti, să dezvolte teorii pro şi contra afirmaţiei de mai sus, care, evident, nu-mi aparţine.

Atît doar că teritoriul Transilvaniei şi al României este acelaşi (cu excepţia unor mici corecturi, „furturi" operate la masa tratativelor după cele două războaie mondiale) ca şi acum 2000-2500 de ani.

Atît doar că geto-dacii i-au asimilat pe toţi cei doritori să trăiască în ţara lor în bună pace, cum au fost agatîrşii (sciţii iranieni), sarmaţii (tot iranieni), alanii (pare-se tot de origine iraniană), în sfîrşit, vestiţii celţi (care, cu druizi cu tot, au poposit vreo două sute de ani în Transilvania) şi, ultimii, dar cei mai importanţi în formarea poporului român, romanii. Nici unul dintre aceste popoare nu poate fi socotit ca fiind un trib oarecare sau...

armată de legionari a unui imperiu în descompunere... Dimpotrivă... Dar, mai bine convingeţi-vă singuri.

Atît doar că religia lui Zalmoxis fiind monoteistă şi avînd ca principii doctrinare *nemurirea ca atare* (Herodot) şi *omul integral* (vindecarea prin corelaţia suflet-trup) (Platon) – şi nu le numesc decît pe acestea două, deocamdată – a pregătit calea şi a asigurat transferul *firesc* şi *paşnic*, chiar fără împotriviri de ordin major şi fără erezii de anvergură, cum s-a întîmplat la mai toate popoarele europene, ale cultului zalmoxian în creştinism. Mircea Eliade precizează: „... pentru că se preta, mai mult ca oricare alte divinităţi păgîne, la o creştinare aproape totală" (*De la Zalmoxis la Ghenghis-han*, traducerea românească, Bucureşti, 1980, p. 81).

Din mijlocul acestor geto-daci s-a născut în Transilvania cel care cu mii de ani în urmă a păstorit acest popor ca profet şi mag, rege şi zeu, nemuritorul Zalmoxis.

Zalmoxis este *înscris* în şirul Marilor Iniţiaţi, Mari Maeştri ai magiei, şi, neîndoielnic, Marii Profeţi ai lui Dumnezeu Unul, cum au fost: Rama, Krishna, Hermes, Moise, Orfeu, Zarathustra, Pitagora, Platon, dar şi alţii mai puţin cunoscuţi şi cred că sînt destui cei numiţi acum, oameni născuţi şi iluminaţi pentru a pregăti apariţia şi calea lui Iisus Christos în lume.

* * *

„To err is human, to forgive divine", scria marele poet şi eseist englez Alexander Pope.

Îmi doresc deci a fi iertat dacă am forţat bunăvoinţa cititorului prin cele povestite şi interpretate mai înainte.

Vă sugerez totuşi să încercaţi a răsfoi măcar minunatele, ca să nu spun magicele lucrări ale celui mai însemnat istoric al religiilor şi al artelor/ştiinţelor/practicilor magico-religioase pe acest pămînt în această lume, savantul româno-american şi scriitorul român Mircea Eliade.

Părăsind România, după cel de-al doilea război mondial, datorită convingerilor sale profund anticomuniste, a trăit la Paris, iar începînd din 1956 a fost profesor titular al Catedrei de Istoria Religiilor a Universităţii din Chicago, catedră care după moartea sa – aprilie 1986 – îi poartă numele. Operele sale sînt traduse în toate limbile de circulaţie mondială, dar şi în japoneză, rusă, poloneză, cehă, limbile scandinavice, portugheză, şi evident, în limba română.

Dintre cărţile lui Mircea Eliade – poate singurul savant de structură renascentistă şi cu erudiţie depăşind cu mult definiţia unui enciclopedist, din acest sfîrşit de veac XX –, pentru spulberarea îndoielilor dumneavoastră, vă recomand: *Istoria credinţelor şi ideilor religioase* (Payot, Paris, 1978); *De la Zalmoxis la Gengis-Khan* (Paris, 1970); *Ocultism, vrăjitorie şi tendinţe culturale: eseuri de religie comparată* (1976); *Mitul eternei reîntoarceri* (1949) şi mai puteţi cerceta *Enciplopedia religiilor*, lucrare monumentală, în 16 volume, al cărei redactor-şef a fost neobositul Mircea Eliade.

* * *

„Dar autorii antici vorbesc despre anumiţi ermiţi şi oameni religioşi şi probabil că aceşti *specialişti ai sacrului* prelungeau tradiţia misterică a cultului lui Zalmoxis" (Mircea Eliade, *Istoria credinţelor şi ideilor religioase*, vol. II, cap. XXI, 179: „Zalmoxis şi «imortalizarea»").

Iar Strabon (*Geografia*, VII, 3, 3) vorbeşte despre casta zalmoxiană formată din asceţi rătăcitori prin munţii Transilvaniei, aşa-numiţii *ktistai*, pare-se vegetarieni şi celibatari, despre care ni se face precizarea: „...şi, în virtutea respectului ce li se acorda, sînt socotiţi sfinţi şi trăiesc eliberaţi de orice frică".

Iosephus Flavius (*Antichităţi iudaice*, XVIII, 1, 5, 22) întăreşte precizarea lui Strabon, asemănînd viaţa anahoreţilor daci cu viaţa comunităţii ebraice a esenienilor de la Qumran.

Ori *ktistaii* sînt dincolo de orice îndoială chiar acei specialişti *ai sacrului*, moştenitorii şi continuatorii tradiţiei, învăţăturilor cultului misteric al lui Zalmoxis. Şi existenţa lor este atestată istoric peste veacuri, de veacuri, dacă ne gîndim cel puţin la faptul că Iosephus Flavius a trăit între anii 37 şi 100 d.C.

Aşadar, acum pot să vă spun cu mîna pe inimă:

sfînt şi eliberat de orice frică, Theophil Magus este unul dintre descendenţii acelor *ktistai* – un mag transilvănean iubitor de Dumnezeu, cum singur s-a definit. Simplu, firesc, omeneşte.

* * *

Să nu vă imaginaţi că neapărat de dragul dumneavoastră v-am explicat toate cele cuprinse în aceste pagini. Înaintea obligaţiilor scribului, dictate de tiranicul cititor modern înarmat cu şi apărat de computer, poruncite de autorul real al cărţii, Theophil Magus, ei bine, au fost îndatoririle novicelui în magia transilvăneană.

Noi toţi cei nouă aleşi, bărbaţi şi femei de pretutindeni (iertare, nu mi-e îngăduit să vă dezvălui nimic privitor la identitatea, biografia celorlalţi opt novici), ne-am început ucenicia prin a studia timp de un an tot ce s-a scris şi petrecut în Transilvania, începînd din paleolitic şi pînă în acest ultim deceniu. Şi am făcut toată această muncă (pe care, recunosc şi acum, aproape că o detest) fără nici un ajutor magic din partea lui Theophil Magus.

Dar, dacă tot am ajuns aici, la noviciatul în arta magică din Transilvania, iată cum stau lucrurile:

Noviciatul durează nouă ani.

Primii trei ani sînt destinaţi pregătirii individuale, dar sub supravegherea atentă a unui Mare Maestru în magia

transilvăneană, în vederea depunerii jurămîntului de novice. Această perioadă se numeşte: **Naşterea.**

Următorii trei ani sînt anii pelerinajului prin lume (tot individual şi tot sub supravegherea lui Theophil Magus). Numele acestei învăţături este: **Viaţa.**

Ultimii trei ani se petrec într-o izolare de tip ascetic undeva în creieri de munte şi constituie pregătirea novicelui, *aşezat* lîngă Marele Maestru, pentru depunerea jurămîntului de iniţiere în prima treaptă a magiei transilvănene. **Trezirea** se cheamă această perioadă.

În următorii nouă ani (de aceea limita de vîrstă la care poţi începe noviciatul este între 33 şi 40 de ani, dacă eşti ales; nu are nici un rost să ne amăgim: întotdeauna a fost aşa şi va fi mereu astfel, ucenicii sînt *chemaţi* spre a deveni maeştri, precum Însuşi Iisus şi-a ales apostolii, niciodată invers), deci în aceşti ani ulteriori noviciatului, cei nouă „tineri" magi vor fi iniţiaţi în ştiinţele, arta şi filozofia ocultă europeană şi asiatică. Spre exemplu, vor fi iniţiaţi în magia egipteană, dar şi în astrologia babiloniană, precum şi cea a druizilor, însă şi aceea a vechilor chinezi; vor pătrunde tainele alchimiei şi vor afla de ce Kabbala, dincolo de Revelaţia Voinţei lui Dumnezeu (exprimată prin primele 10 numere şi în cele 22 de litere ale alfabetului ebraic), este în primul rînd Revelaţia actelor care determină raporturile lui Dumnezeu cu lumea şi omul. Cei nouă vor înţelege de ce în Yoga (fie ca sistem filozofic, fie ca practică/tehnici yoghine, fie ca mistică, fie ca magie) principiul fundamental care duce la unirea cu Dumnezeu este cel scris de Patanjali (*Yoga-Sutra*, II, 15): „Pentru înţelept totul este suferinţă". Dar, „tinerii" magi vor experimenta şi medicina ocultă. Bineînţeles, nu le va rămîne necunoscut zen-budismul şi străină nici magia tibetană; cum nu vor mai fi străini nici de şamanismul nord-american. Vor afla destule despre magia neagră şi vrăjitorie, despre voodoo, deoarece nu poţi fi un mag adevărat,

indiferent ce magie albă practici, dacă nu eşti pregătit să înfrunţi şi nu înfrunţi deliberat, oricînd se impune acest act, slujitorii Prinţului Întunecat al acestei lumi, numindu-l astfel, destul de politicos, pe Satan.

În sfîrşit, şi nu vă neliniştiţi, în toţi aceşti nouă ani, nicidecum uşori, dimpotrivă, o suferinţă constantă şi parcă nesfîrşită, de cele mai multe ori insuportabilă datorită rigorilor, ascezelor şi altor încercări la care va fi supus, fiecare dintre cei nouă aleşi va căpăta învăţătura orală, subliniez, orală, a înaltei magii transilvănene.

Şi fiecăruia nu o dată i se întîmplă în aceşti ani, precum acelui novice în magia egipteană, să întrebe: „Oare, spune-mi te rog, într-o bună zi îmi va fi îngăduit să respir trandafirul lui Isis şi să văd lumina lui Osiris?". Şi de fiecare dată primea acest răspuns: „Asta nu depinde de noi. Adevărul nu se dăruieşte. Îl găseşti în tine însuţi, ori nu-l vei afla nicicînd. Trebuie să devii Tu, prin tine însuţi. Lotusul creşte sub apă mult, mult timp înainte să înflorească. Nu grăbi deci deschiderea florii divine. Dacă trebuie să se întîmple, va fi la vremea potrivită. Tu doar lucrează. Şi te roagă".

În cel de-al nouăsprezecelea an, începînd cu primul an de noviciat şi sfîrşind în ultimul an ai celor nouă, ca „tînăr mag", în acest nou an (cînd 19 înseamnă aurul filozofal, tradiţia sacră şi adevărul luminii), cei nouă magi se adună pe Kogainon, muntele sacru şi ascuns, în peştera lui Zalmoxis.

Acolo, în timpul „ospăţului iniţiatic" al lui Zalmoxis, aşa cum se întîmplă de peste 2000 de ani, rostesc jurămîntul „tăcerii şi iubirii întru Dumnezeu", apoi primesc cămaşa de lînă albă a lui Zalmoxis şi o dată cu ea titlul de Mare Maestru în magia transilvăneană.

Spre sfîrşitul acestei agape sacre şi zalmoxiene se retrag unul cîte unul plecînd prin cele nouă coridoare subterane în pîntecul muntelui, în cele nouă chilii subpămîntene, unde, vreme de trei

ani, vor medita asupra celor nouă Adevăruri rostite de Iisus Christos în Predica de pe Munte.

După cei trei ani de mortificare întru meditaţie christică, se reîntîlnesc în peştera lui Zalmoxis. Aici, la 40 de zile după „a doua naştere", are loc ceremonia/ritualul învestiturii; adică, şase dintre ei vor fi Magii-rătăcitori, iar ceilalţi trei vor fi, în ordine ierarhică, Maestrul Tradiţiei, Maestrul Jertfei şi Maestrul Luminii.

Ultimii trei rămîn în Kogainon, unde îşi vor desăvîrşi iniţierea în misterele *tradiţiei*, *jertfei* şi *luminii*, continuînd şi dezvoltînd moştenirea zalmoxiană întru unirea cu Dumnezeu, pînă cînd va veni vremea „dispariţiei" Marilor Maeştri - ceilalţi trei care îi iniţiază şi pe care îi vor înlocui.

Magii-rătăcitori... rătăcesc prin lume. Dau o mînă de ajutor în stînga şi-n dreata, învaţă pe unii, pe alţii, tămăduiesc ce nu se poate vindeca decît prin magie şi, uite-aşa, află discipoli dintre care vor fi aleşi cei nouă viitori novici... Şi astfel se închide perfect cercul pentru ca (re)deschiderea lui să fie naturală, perfectă şi eternă.

Magii-rătăcitori au şi ei destinul lor, desigur cuprins în acelaşi nesfîrşit ciclu al închiderii-deschiderii cercului izbăvitor. Căci, în pofida ştiinţei şi puterilor magice, adeseori ei se văd într-o oglindă deloc imaginară, aidoma lui Don Quijote. Chiar se simt precum „smintitul" bătrîn cititor de romane cavalereşti al lui Cervantes. Dar ca şi el, nu îngenunchează vreodată. Înfruntă mereu demonii şi necredinţa acestei lumi, îngerii răzvrătiţi şi spiritele renegate care s-au instalat confortabil şi învîrt netulburate aripile morilor de vînt, mereu căutate de noi ca să ne măcinăm bine speranţele şi visele curate. Şi să ne umplem apoi sacii sufletului cu neputinţe... parcă veşnice.

* * *

Mutatis mutandis, cititorule, iată-te şi la capătul acestui capitol.

Desigur, mai sînt destule pete albe în cunoaşterea ta despre Transilvania şi magia ei, magii ei, continuatorii neclintiţi ai Misterelor lui Zalmoxis.

Desigur, ai tot dreptul să te îndoieşti despre adevărul „poveştilor" mele, cititorule, doar e plină lumea de profeţi mincinoşi, grădina lui Dumnezeu e mare şi mulţi i-au sărit gardul şi aşa mai departe...

Desigur, fiecare şi-ar dori ca pur şi simplu pocnind din degete să-şi transforme soţia în Marilyn Monroe sau bărbatul în Arnold Schwarzenegger, şi să înveţe şmecheria asta magică citind un manual de magie practică, bine ilustrat, explicat ca şi abecedarul şi tabla înmulţirii, care n-are mai mult de 50 de pagini, e în ediţie de buzunar, costă cît o bere şi-l poţi găsi în rafturile de lîngă casieria oricărui Wall Mart sau a oricărui super-market.

Cu răbdarea treci marea, dar mai ales te poţi apropia atît de bine de arta şi practica magiei încît – la vremea potrivită – vei putea păşi peste pragul dincolo de care singur decizi dacă puterile tale magice se vor rezuma la a pocni din degete ca să-ţi metamorfozezi aproapele casnic sau nu...

În orice caz, nu te grăbi să crezi că puterile magice sau oricare alt lucru, dorinţă, ştiinţă, artă le vei obţine doar răsfoind o broşură şi apoi pocnind din degete sau clipind din ochi, căci ţi se poate întîmpla după cum urmează:

Odată, astăzi sau ieri, patru buni prieteni au aflat – din surse strict confidenţiale – că dacă timp de şapte zile vor păstra o tăcere absolută, golindu-se de orice gînd, vor reuşi după aceea să înfăptuiască un act magic de tipul levitaţiei sau trecerii prin zid, sau aprinderii spontane a unor obiecte etc.

Plini de entuziasm s-au hotărît să treacă la fapte. Au golit de mobilă sufrageria unuia dintre ei, care avea o casă mai spaţioasă, au tras storurile la ferestre şi, aprinzînd lumînările, s-au aşezat apoi în poziţie de meditaţie, dis-de-dimineaţă.

După primele ore totul părea că decurge atît de bine încît s-au privit pe furiş fericiţi şi convinşi în sinea lor că şapte zile se vor scurge ca un fum... Şi că poate ar fi trebuit să-şi întărească puterile tăcînd de şapte ori şapte zile...

Dar lumînările au început să fumege. Tot mai mult şi mai mult. Fiindcă din poziţia de meditaţie nu aveau voie să se mişte, se înţeleseseră cu soţia gazdei să treacă din cînd în cînd şi să le aducă apă, boabe de grîu şi să le schimbe lumînările. Singurul lucru pe care puteau să-l facă singuri era folosirea oliţei din spatele lor pentru nevoile personale, dacă se întîmpla să... Oliţele urmau să fie golite tot de către soţia gazdei, o fiinţă extrem de binevoitoare... Dar ei se purificaseră temeinic înainte de acest ritual şi se spunea că nu există riscul... Înţelegeţi dumneavoastră...

Dar lumînările fumegau îngrozitor... Îi usturau ochii şi mai că le venea să urineze de atît fum. Iar soţia gazdei nu apărea.

Primul care cedă fu soţul; şi zbieră furios:

– Ce naiba faci, dragă? ! Tu nu simţi cum pute? ! !

– 'Tu-i mama mă-sii, izbucni altul. S-a dus dracului tăcerea... !

– Proştilor, aţi stricat totul! urlă al treilea.

– Măcar eu am tăcut, recunoaşteţi asta, le ceru triumfător ultimul.

Fără comentarii e comentariul meu.

Ca să mă înţelegeţi şi mai bine, adaug doar atît:

În Transilvania, în regiunea Braşovului, sînt de mii de ani nişte munţi înalţi, stîncoşi şi atît de sălbatici încît doar sălbătăciunile codrului le cunosc cărările. Se numesc aceşti munţi Piatra Craiului. Adică, Piatra Magului-rege. Poate chiar sînt Kogainon-ul lui Zalmoxis, poate că nu...

Într-o poieniţă de sub creasta lor, coroana din diamante ciclopice, cioplită să sfîşie mereu norii, avînd martori doar stîncile, jnepenii, caprele negre, pe Theophil Magus şi Înaltul azuriu,

acolo, în primăvara tîrzie şi rece, am rostit jurămîntul meu de novice în magia transilvăneană.

Iată-l:

Să ştiu, să doresc, să pot, să tac – aceasta îmi va fi calea întru lumina şi cuvîntul Lui Dumnezeu. Pînă în ziua Trezirii mele jur că eu voi face toate acestea. Iar atunci, toate acestea vor fi eu, aşa să-mi ajute Domnul Dumnezeu, jur.

Cugetaţi bine asupra acestui jurămînt. Gîndiţi drept şi nu uitaţi ce i-a răspuns Domnul Iisus Christos lui Satan cînd încerca să-L ademenească:

De asemenea este scris – să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău.

Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc

Magia divină şi magia neagră. Ce fel de magie este magia transilvăneană ? Despre puterile de rang superior. Religie şi magie. Se spoate salva omenirea prin trăire magică ? Care este scopul acestei cărţi ? Fragmente dintr-un interviu cu Theophil Magus, necesar realizării unor reportaje pentru cîteva reviste americane, National Geographic *şi altele, dar şi a unor emisiuni televizate la CBS, pentru SUA şi Europa*

Leonard O.: Ce vînt vă aduce în Statele Unite ale Americii, maestre Theophil Magus? Sînteţi primul mag transilvănean care vine în America?

Theophil Magus: Nu vin pentru prima oară în State. Şi în nici un caz nu sînt primul mag transilvan care păşeşte pe pămînt american. În acest iulie 1999 nu mă aflu aici pentru a sprijini campania electorală a Primei doamne a SUA, Mrs. Clinton, şi nici Legea Respectului în Louisiana, unde elevii vor saluta cu „sir" sau „ma'ma". Nici să mă împotrivesc. Let it be... În virtutea

unei tradiţii de peste 200 de ani a magilor transilvani, am venit să întreprind anuala călătorie iniţiatică împreună cu discipolii mei americani în Transilvania americană, magnifica Brevard--Transylvania County din sălbaticii munţi ai Carolinei de Nord. Mai doresc să-l caut pe vechiul meu prieten Andrei Codrescu şi să-i propun ca împreună să aflăm soluţii pentru înfiinţarea la Chicago sau în altă metropola americană, ori în Europa, a Institutului „Mircea Eliade", institut sau fundaţie, vom vedea, pentru cercetarea credinţelor şi ideilor religioase ale lumii. Pe Mircea Eliade l-am cunoscut în Himalaya, într-un ashram... Acest mare pireten şi inegalabil spirit magic al culturii acestui secol merită cu prisosinţă un astfel de omagiu... Iar al treilea motiv, cartea de faţă, cea la care acum trudeşti. Doar e prima înfăţişare a magiei transilvane în lume, nu?

Leonard O.: Maestre, Magus, de cînd... vă ocupaţi cu magia?

Theophil Magus: Idioată întrebare. Dar te cunosc şi sînt sigur că anume ai pus-o. Păi... Ca orice om, vorba românului, că nu e om să nu fi scris o poezie, făceam vrăji încă de mic copil... Nu rîde. Nu-ţi aduci aminte cum, un ţînc fiind, o implorai pe mama ta să-ţi cumpere vara o îngheţată pe băţ? Nu spuneai nimic, ci doar o aţinteai cu privirea aceea ca o rugă fierbinte şi disperată... Iar mama ta, după ce îţi dădea toate explicaţii posibile: amigdalele inflamate, dinţii stricaţi, avem acasă mai bună, mai proaspătă..., azi dimineaţă n-ai fost cuminte..., tata nu ne dă voie etc., în final ceda. Îţi cumpăra îngheţata mult dorită şi se întreba apoi de ce totuşi a făcut-o? Cum a putut ea, adultă, raţională şi mamă bună, să cedeze privirii tale de copil care habar n-are...? Nu? Dacă urlai, dădeai din picioare, implorai în gura mare, poate că nu obţineai nimic, doar o bătaie în văzul lumii, nu? Dar aşa, ai făcut o vrajă. Iată... Înţelegi? Însă nu despre asta m-ai întrebat. Să-ţi răspund răspicat: nimeni în lumea asta *nu se ocupă* cu magia. Ştiinţa şi arta magiei *se învaţă*. Greu şi cu multă trudă. Abia apoi,

prin Credinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu, vine *harul*. Chiar şi în cazul vrăjitoriei, aşa-zisa magie neagră, totul se învaţă. Şi după aceea, precum Faust, abia după aceea vei fi ispitit să semnezi pactul cu Diavolul. Să nu-ţi imaginezi că Satan va vinde puteri oculte oricui. Hotărît lucru, nu. Dar morţii cu morţii şi viii cu viii. Uite, pentru mai multă încredere, îl voi cita pe Eliphas Lévi: „Există o ştiinţă adevărată şi una falsă, o magie *divină* şi o magie *infernală*, adică tenebroasă. O vom *revela* pe cea dintîi şi o vom *dezvălui* pe cealaltă. Îl vom diferenţia pe magician de vrăjitor; şi pe adept de şarlatan. Magicianul este *suveranul pontif* al naturii, iar vrăjitorul nu e decît *profanatorul* ei". Cred că e foarte clar acum. Şi adaug: magul nu se ocupă cu magia, cum nici un artist adevărat nu se ocupă cu muzica, poezia, proza, pictura, sculptura sau arhitectura. Sau matematicianul nu se ocupă cu matematica. *A fi* este verbul, nu *a avea*.

Leonard O.: Maestre, cuvîntul „magic" este folosit zilnic de sute şi mii de oameni; cel puţin în ultimul deceniu al acestui secol, micul şi marele ecran, dar şi cyberspace-ul computerului nu mai pot „găti" nici o reţetă, de la divertisment la politică, de la reclama publicitară la teoria ştiinţifică sau filozofică, fără folosirea ingredientului „magic". Ce este pînă la urmă magia? Cea „divină", cum spunea Lévi.

Theophil Magus: Aşa cum tu singur ai scris în această carte, dar te corectez puţin: magia este actul de integrare al fiinţei umane în condiţia sa iniţială şi iniţiatică, aceea a primului om, omul edenic. Dacă vrei, simplist formulată, dar, măcar aşa, pe înţelesul fiecăruia, ... condiţia omului lipsit de păcat. Acesta e şi motivul pentru care genialul poet transilvan, Lucian Blaga – cel căruia, cum desigur ai aflat, comuniştii români i-au făcut cu rîvnă şi talent viaţa mai mult amară, printre altele lipsindu-l de Nobelul care ar fi înnobilat magica înalta poezie română – nota despre magie că „... dacă n-ar fi existat în conştiinţa umanităţii, încă din

timpuri geologice, ideea magicului ar fi trebuit să fie inventată". Căci „păcatul" este tot ceea ce nu putem cunoaşte decît prin simţurile ştiute, senzaţiile percepute conştient şi explicaţiile concepute astfel încît să nu devii cumva iraţional. Am încercat astfel, extrem de lapidar, da, să-ţi amintesc că „lipsa de păcat" înseamnă, în ultimă instanţă, puterea de a transcende realitatea existenţei tale. Şi, în primul rînd, realitatea existenţei zilnice. Poftim, ai acum, la fel de bună ca şi cea dinainte, altă definiţie a magiei. Divine, da. Iar magia transilvăneană nu face excepţie de la această definire. Eu iubesc însă tare mult gîndul lui Pico della Mirandola: *magia este filozofia cea mai înaltă şi sfîntă.*

Leonard O.: Maestre Theophil Magus, se ştie prea bine că un mag veritabil posedă puteri miraculoase, dincolo de ceea ce astăzi numim ESP, adică, telepatie, clarviziune, premoniţie, sau în afara puterilor cunoscute ca paranormale, cum sînt hipnoza, sugestia, telekinezia – însuşiri şi puteri de rang inferior, înnăscute sau dobîndibile în timp, prin exerciţiu. Există puterile acestea miraculoase? Orice mag le posedă? Dar magul transilvănean?

Theophil Magus: Parcă am fi la şcoală sau eroii unui serial american pentru iniţierea adolescenţilor în ştiinţele naturii. OK Dacă aşa ţi-e mai uşor... Da, există. Orice mag autentic le poate avea. Dar nu fără a fi mai întîi capabil să strunească şi să folosească puterile de rang inferior, cele amintite de tine. Oricare organism superior conţine într-o interdependenţă organică şi unitară subansambluri, un bun exemplu sînt organele interne. Acestea pot funcţiona independent în anumite condiţii, dar fără o finalitate, hai s-o numesc, utilă într-o realitate complexă. Cu o inimă pulsînd în afara corpului viu, şi se poate asta acum în orice laborator, ce vei face? Da, sînt răspunsuri cîte vrei şi tomuri nenumărate despre utilitatea acestor experienţe, dar în interiorul corpului viu inima va rămîne mereu un mare mister. Puterile superioare sau, cum le spui, miraculoase... Spre exemplu, dedublarea în timp şi

spaţiu conţine şi depinde de o serie de factori evident determinanţi, iar printre ei sînt şi sugestia, clarviziunea, telepatia, telekinezia... Trebuie însă făcută o precizare extrem de importantă. Puterile superioare nu sînt decît acele puteri care apar *spontan*, *de la sine*, după îndelungaţi ani de practică şi meditaţie. Şi, poate paradoxal pentru profani, aceste puteri sînt *depline* doar cînd se nasc una pe cealaltă. Cu alte cuvinte şi pe scurt: ori le ai pe toate, ori pe nici una *în mod deplin*. Sînt magi care cad în capcana plăcerii oferite de patinajul pe suprafaţa diamantină a doar uneia dintre aceste puteri (care, reţine te rog, nu sînt deloc prea multe). Oh, desigur, va deveni un maestru al acelui tip de patinaj şi va ului lumea cu performanţa lui. Însă acest mag nu va fi niciodată un mag *autentic*. Va fi doar un performer. Un profesionist ultraspecializat şi de înaltă performanţă. Magul *autentic*... Uite o imagine: în calea sa, magul *autentic* (oricărei căi i-ar aparţine) este un fluviu care adună rîuri ce culeg pîrîuri, iar acestea împletesc izvoare. Întotdeauna fluviile înţelepte şi puternice se vor îndrepta către ocean. Nu sînt multe fluvii care se varsă în ocean. Sînt destule albii secate în pustiurile lumii. Şi sînt foarte multe rîuri, pîrîuri şi izvoare care îşi pierd urma în mlaştini ori lacuri mai mari, mai mici, precum şi unele care dispar în străfundurile Pămîntului. Sînt, poate, prea puţini magii *autentici*. Iar pentru aceştia, puterile miraculoase nu sînt decît trepte ale desăvîrşirii pe calea unirii cu Dumnezeu. Magii transilvăneni pot fi număraţi pe degetele mîinii; şi codul lor de exercitare a puterilor superioare este într-adevăr draconic. Nu s-a mers niciodată pînă acolo, *nu a fost nevoie niciodată*, dar *ne*respectarea acestui cod cu punct şi virgulă înseamnă practic condamnarea la moarte. Aşadar, imaginează-ţi codul Bushido aplicat cu maximă stricteţe, Bushido fiind un cod tolerant faţă de codul nostru. Şi dacă tot sîntem în aria spiritualităţii japoneze, mult îndrăgită şi de-a dreptul vulgarizată astăzi în lume, două vorbe despre puterile miraculoase. Bankei, un vechi

maestru Zen, întrebat dacă poate scrie cu pensula o foaie de hîrtie aflată pe malul celălalt al rîului din faţa sa, n-a ezitat să răspundă: „Scamatorii de felul ăsta nu fac parte din Zen. Miracolul pe care eu îl înfăptuiesc zilnic este că dacă mi-e foame mănînc; dacă mi-e sete beau". Astfel şi eu te întreb, la ce bun puterea de a fi invizibil dacă, de fapt, nu-ţi doreşti şi nu reuşeşti decît atît: să fii în mod evident mai vizibil decît ceilalţi?

Leonard O.: Cred că în acest moment mulţi se vor gîndi la dumneavoastră mai degrabă ca la un călugăr franciscan sau, în orice caz, un misionar creştin bun predicator... Dar, fiindcă tot s-a creionat această posibilă asemănare – care este interferenţa religiei cu magia?

Theophil Magus: Nu, n-ai greşit deloc. Noi, magii transilvăneni, continuăm de veacuri tradiţia ktistai-lor, străvechii călugări geto-daci. Or, aceştia, asemănaţi deja în textele antice cu esenienii de la Qumran, nu au fost niciodată şi nu sînt nici astăzi, în viaţa lor lumească şi spirituală, prea departe de condiţia călugărului franciscan. Întotdeauna magii autentici au fost de acord că Sfîntul Anton din Padova, călugăr franciscan, va rămîne un model exemplar. Din timpul vieţii lui şi pînă astăzi, acest mare ascet creştin şi mag prin harul divin vreme de aproape 700 de ani a înfăptuit şi înfăptuieşte vindecări, dar şi împliniri miraculoase. Stau dovadă sute de mărturii scrise, nu mai vorbesc de cele orale transmise din generaţie în generaţie. Acesta este încă un răspuns referitor la existenţa puterilor de rang superior şi utilizarea lor. Sfîntul Anton de Padova era capabil, şi este, să călătorească în timpul şi spaţiul psihic al oricărei persoane care avea şi are nevoie de el, oriunde s-ar fi aflat şi este acea persoană realmente nefericită. El săvîrşeşte ceea ce s-ar putea numi, doar pentru o mai bună înţelegere, *empatia divina*. Întotdeauna magii transilvăneni au avut această putere.

Dar să revin la întrebarea ta deşi, într-un anume fel, am răspuns la ea. Se poate însă şi mai bine. Pentru anticii geto-daci, Zalmoxis a fost profetul, sacerdotul şi magul. Pentru evrei, Moise este profetul, sacerdotul şi magul. Pentru budişti, Buddha este profetul, sacerdotul şi magul. Nu mai continuu. Trei religii ale Iubirii universale avînd Dumnezeu, Unul. Fireşte, s-au împlinit, închis şi deschis perfect în Iisus Christos şi Evanghelia Sa. Iar primii care s-au închinat lui Iisus au fost cei trei Magi de la Răsărit, Gaspar, Baltazar şi Melhior. Trei regi, trei continente, Africa, Asia şi Europa, şi trei daruri: aurul – înţelepciunea regească/magică tămîia – jertfa/magică şi smirna – stăpînirea de sine/magică. Iată de trei ori trei întru sacru şi act magic. Iar cifra nouă, printre altele, este şi cifra iniţiatului, nu? Omisesem, iartă-mă, cele trei continente semnificate de fapt, simultan şi implicit, şi cele trei vîrste ale omului. Apoi, viaţa pămînteană a Lui Iisus. Vindecător, Călăuzitor şi Ocrotitor este Mîntuitorul. Afirm astfel, cu mîna pe inimă, că *paradigma supremă* şi, *evident, unică a magului transilvan este Iisus Christos*. Şi nu numai a lui. *Dar magul transilvan nu este ortodox, catolic, protestant sau vreun sectant de dogmă nouă. Este doar creştin.* Apostolii şi primii ucenici au fost la începuturi astfel. Însă magul transilvan *nu neagă* existenţa Bisericii. O acceptă ca pe o consecinţă şi un act firesc, deseori chiar necesar al naturii şi fiinţei umane, nedesăvîrşită încă.

Aşadar, într-un limbaj puţin mai academic, sacrul fiinţează sentimentul religios şi structurează, modelează, conceptualizează gîndirea religioasă. Or, *sacrul nu poate fi decît magic.*

Meditează singur şi adînc asupra tainei euharistiei şi, după o vreme, vei înţelege că a fi tu însuţi Iisus Christos – aceasta este chiar revelaţia esenţei sacrului, adică a fi tu însuţi mort şi înviat este transcenderea ta însuţi prin act magic şi absolut. Cunoşti transcendentalitatea? Devii chiar sacrul magic. *Îl poţi întîlni pe Dumnezeu.*

Leonard O.: Deci, o religie lipsită de sacru... Ce este?

Theophil Magus: Nu aşa trebuie să întrebi. Din însuşi felul pronunţiei, sacrul apare ca un substantiv comun... De dorit ar fi fost o religie lipsită de sacrul magic... Ei bine, mai ales *Zeitgeist*-ul ultimelor două secole a votat, în mod devastator, pentru o religie lipsită de sacrul magic. Pe scurt, religia este astăzi politică. Iar politica atotputernică simte nevoia acută de religie. În timp se unesc mai multe capete ale Hydrei şi produc cel mai puternic şi vorace, cel mai avid de putere cap al ei, *religia desacralizată*. Şi din veninul lui apar repede monştrii cunoscuţi sub numele de fascism, comunism, naţionalism religios, fraţi buni şi aproape gemeni. Ce au fost Hitler şi Holocaustul, Stalin şi Gulagul, ce sînt Saddam Hussein şi nebunia din Golf...? Acestea sînt cîteva exemple, cele mai cunoscute, să zicem... Mda... Există aici un ritual „sacru" şi, de ce nu?, „magic" pentru ei, doar pentru ei: *crima mereu justificată*. Dar să revenim la oile noastre, ce zici?

Leonard O.: Maestre, cu tot respectul pe care vi-l port, dar atît eu, cît şi cititorii, telespectatorii, oameni sîntem şi avem nevoie de explicaţii. Şi, dacă se poate, omeneşti, nu magice. Maestre, veniţi din Transilvania românească, deci din România. Amîndoi sîntem români şi nu mă pot abţine să nu vă întreb direct: de ce dumneavoastră şi ceilalţi magi transilvăneni, în virtutea puterilor magice pe care le aveţi şi a destinului dumneavoastră de creştini, nu aţi împiedicat producerea tragediei comuniste, a catastrofei ceauşiste în România? Implicit, întrebarea vizează acţiunile magiei divine în întreaga lume...

Theophil Magus: Aş putea să-ţi răspuns doar cu atît: „Cît despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii care sînt în cer, nici Fiul, *ci numai Tatăl*". A spus-o Iisus însuşi, *Marcu*, 13 cu 32.

Dar, şi acest „dar" trebuie foarte bine, foarte clar înţeles, magia divină este actul de reintegrare a fiinţei umane în condiţia

sa *inițială* și *inițiatică*, aceea a *primului* om, omul edenic. Rezultă că înainte de orice tăiere, desfacere a firului de păr în patru, magia divină este încercarea de percepere, apropiere, înțelegere și practicare a Misterelor Cosmice. Cum genial intuia Lucian Blaga, în minunata sa carte, *Despre gîndirea magică*, îl citez: „Ideea magicului este neîndoios cea mai polivalentă idee a spiritului uman". Pe de o parte. Pe de altă parte, trebuie acceptat faptul că magia, în special cea divină, există și funcționează din timpuri imemoriale. Practic, o dată cu actul Genezei – act eminamente magic și... sacru. Deci s-ar putea spune altfel – în intersecția celor două planuri generate de aceste afirmații anterioare – că magia este ontologică și pragmatică, cognitivă și psihanalitică, sacră și creativă, divină și umană, arhetipală și transcendentală. Se impune, dacă am vorbi despre o catehеză a magiei divine, despre o primă lecție referitoare la principiile de bază ale magiei divine ca întotdeauna actul dinspre mag spre subiect, dar și actul magic asupra magului însuși să vizeze în mod obligatoriu individul, aproape niciodată masa de indivizi. Aproape niciodată, fiindcă nu pot fi omise acțiunile magice ale marilor profeți. Dar aceștia n-au fost decît 12 în istoria omenirii, cu Iisus Christos cu tot. Iar exemplele lor nu sînt decît clasicele cazuri care confirmă regula de mai sus. Cu adevărat acte magice de masă, de fapt, raportîndu-ne la numărul indivizilor, deci la mii de oameni, nu a săvîrșit decît Iisus. Dar și atunci, acestea au fost, pînă la urmă, lecții individuale dăruite ucenicilor, viitori apostoli.

Nu vreau deloc să apar în fața ta sau a oricui altcuiva care citește sau ascultă ca fiind un fel de savant plicticos, pretențios în exprimare. Dar n-am ce face, uneori trebuie înghițite și hapurile amare, care mai întotdeauna fac bine, chiar vindecă rapid.

Pe scurt, nu e treaba magului să facă istoria. Nici măcar să o explice, fiindcă încercarea de a explica la acest nivel mereu se convertește în încercarea de a modifica.

Ce s-a întîmplat în acest ultim secol cu popoarele lumii? De ce România a fost comunistă vreme de aproape 50 de ani şi magii transilvăneni nu au intervenit să curme Răul? S-a pus nu o dată această întrebare, cea care urmează: de ce poporul german l-a aclamat şi susţinut pe Hitler? Sau altele: de ce milioane de ruşi au plîns la moartea lui Stalin? şi milioane de chinezi la moartea lui Mao?

Să-ţi spune o poveste. La un talk-show de televiziune, într-una dintre ţările ex-comuniste, au fost invitaţi capii cultelor religioase din acea ţară, să încerce o explicaţie religioasă a acceptării dictaturii comuniste de către poporul respectiv, vreme de zeci de ani. Înalţii prelaţi au fost la începutul discuţiei destul de precauţi. Dar cînd moderatorul a pus degetul pe rană, şi anume implicarea Bisericii în afacerea „comunismul şi ororile sale", spiritele s-au încins. Astfel, de la acuzarea condiţiilor istorice, politice şi economice favorizante, s-a ajuns foarte repede la implicarea Diavolului şi a magiei sale atotputernice. Apoi, fireşte, s-a trecut la Apocalipsă şi aşa mai departe. Mai lipsea puţin ca discuţia să se transforme într-o adevărată ceartă pe tema miracolului, desigur, divin, singurul care ar fi salvat omenirea de păcatul comunismului. Doar Rabbi nu spunea nimic. Privea de la unii la alţii şi făcea eforturi vizibile să zîmbească politicos. Dar n-a scăpat vigilenţei moderatorului talk-show-ului, care l-a interpelat scurt şi la obiect:

– Rabbi, nu v-am invitat să tăceţi şi să zîmbiţi frumos. Ce părere aveţi?

Rabbi a tuşit încurcat doar pînă s-a aşternut liniştea. Apoi a spus:

– În *Geneza* scrie că şarpele i-a explicat Evei despre fructul interzis: „Hotărît că nu veţi muri. Dar Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veţi mînca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul". Iar Iisus l-a avertizat clar pe Diavol: „Nu-l ispiti pe Domnul Dumnezeul tău". Şi Diavolul

însuşi, nu un demon oarecare, l-a ascultat. Au fost destui evrei comunişti. Au fost şi mai destui creştini comunişti. Singurul miracol posibil ar fi fost ca ei înşişi să-şi fi dorit să rămînă evrei şi creştini. Şi cu un dumnezeu proletar marxist-leninist şi cu sufletul în rai, nu se poate. Şi să arunce piatra cel care nu s-a închinat acestui dumnezeu revoluţionar de profesie.

Iar noi, magii transilvăneni, ca oricare alţi magi autentici – dar pînă şi vrăjitorii se înclină în faţa acestei evidenţe –, ştim prea bine că nici o magie sau vrajă nu este posibilă fără credinţă în Dumnezeu sau în Diavol. Trebuie mai întîi să crezi, apoi să îţi doreşti cu toată puterea fiinţei tale ca acel lucru, bun ori rău, să se întîmple.

Magul transilvan nu uită niciodată că Dumnezeu e bun, dar nu e prost.

Leonard O.: Maestre Theophil Magus, întrebarea standard: care este deosebirea esenţială dintre magia transilvăneană şi celelalte magii?

Theophil Magus: În primul rînd este o magie transilvăneană. Şi asta nu e puţin nicidecum, fiindcă moştenirea transilvană, spirituală şi religioasă nu este doar uriaşă, dar dincolo de orice comentariu, acest tezaur este unic în lume. Cercetaţi şi veţi vedea. Întrebaţi şi veţi auzi. Căutaţi şi veţi găsi. Apoi, magia transilvană slujeşte o doctrină. Doctrina zalmoxiană a nemuririi şi a omului integral, după cum chiar tu ai formulat-o, în cartea ta. Ar trebui puţin explicată, dezvoltată această doctrină, dar nu e nici locul şi nici momentul potrivit pentru aşa ceva. Oricum, nu e vorba de filozofie, cel puţin pentru că nici o filozofie nu a creat – plecînd de la ea însăşi – o practică filozofică. Aşadar, mai degrabă această doctrină este o practică magică avînd valenţe filozofice absolut certe. Am să fac doar acest enunţ: *omul integral nu poate fi decît nemuritor*. Şi în al treilea rînd, magia transilvană, la înălţimea ei

cea mai de jos, este o magie terapeutică atît la nivel corporal, cît şi la nivel spiritual, fiind, de exemplu, mult mai uşor de practicat individual decît multe asane din Hatha-Yoga, decît Zen-ul introdus în Europa şi America sau decît faimosul Tai-Chi-Chuan al îndepărtatei Chine. Le-am amintit pe acestea, deoarece, după cum bine se ştie, sînt „best-seller"-uri ale întregului Occident. Bineînţeles, referindu-ne la terapeutici ne-tradiţionale care de cîteva decenii bune au cucerit civilizaţia creştină. Aşadar, ca magie definitiv creştină, magia transilvăneană, după cum am subliniat, la nivelul ei cel mai de jos, are un înalt grad de accesibilitate pentru Europa, America şi, evident, pentru civilizaţia acestui secol. Ajunge? Apropo de întrebarea ta... Întrebat dacă Teoria relativităţii, creată de el, îl face să se simtă deosebit faţă de toţi ceilalţi oameni, Einstein a răspuns: „Nu. Nicidecum. Eu am creat o simplă teorie despre ceva care oricum exista în întregul Univers. Dar faptul că nu reuşesc să cînt la vioară decît mediocru, asta da, mă face să mă simt deosebit faţă de toţi ceilalţi".

Leonard O.: Maestre, o vacă, oricare, în India, e sfîntă. Dar o vacă avînd cinci picioare va fi întotdeauna şi mai sfîntă. Aşadar, toate bune şi frumoase. Sînteţi totuşi autorul *de facto* al acestei cărţi, pe care o scriu... Chiar şi eu sînt curios, darămite cititorii, sîntem deci legitim curioşi să ştim ce vreţi de la noi cu această carte?

Theophil Magus: Hotărît lucru, dacă n-ai fi fost discipolul meu, doctoratul cu Mefistofeles l-ai fi luat cu *summa cum laude*.

Ei bine, vreau ceva... Ştii, André Malraux ridicase degetul ameninţător: „Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc!". Cred că l-am citat bine... Sau nu? În sfîrşit, parafrazîndu-l vin şi zic: „Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc". Există cel puţin un argument... esenţial: fără sacru religia devine politică, şi aşa mai departe... Am vorbit despre asta mai înainte, nu? Şi am

afirmat răspicat că sacrul nu poate fi decît magic, nu? Ce vreau de la voi cu această carte? Nu doresc nimic care să nu stea în putinţa oricărui om normal. Să fie oare atît de greu a încerca să trăieşti magic pentru a te simţi un strop măcar mai sănătos, mai puternic, mai înţelept, mai bun şi mai sfînt în această lume?

Aşadar, această carte este realemente un îndrumar practic pentru a trăi magic, folosind învăţăturile, tehnicile, reţetele şi practicile magiei transilvănene. OK? Mai simplu de atît nu se poate răspunde, crede-mă. Iar dacă primele trei capitole ale cărţii vor trezi întrebări, suspiciuni, nedumeriri ori iritări nedorite cititorului, părîndu-i-se aceste pagini prea savante ori chiar inutile, fie că el nu citeşte această carte decît în căutarea senzaţionalului, şi atunci îl sfătuiesc sec: renunţă, îţi pierzi timpul degeaba. Fie suportă cu stoicism povestea discipolului şi uvertura, pentru ca apoi să guste miezul învăţăturii ca pe o binecuvîntare ce-i va lumina spiritul şi viaţa. Îl chem din nou pe marele Lucian Blaga. Iar acest mag al poeziei vă mărturiseşte: „Magicul e sarea oricărei culturi". Cum poţi releva misterul fără a-l imagina? E posibilă revelaţia misterului fără magic? Dacă vom continua să credem altfel, în curînd nu va mai fi nimic de salvat... pentru om. Nu am fost mîntuiţi pentru a-l ignora pe Dumnezeu. Salvarea nu e decît individuală. Şi magică.

Dacă Dumnezeu ne-a dat totuși mai întîi trupul, a știut el ce face

Prima învățătură magică a lui Theophil Magus

„Trupul este prima cunoaştere de tine însuţi. Fără această cunoaştere, calea spre desăvîrşire a fiinţei umane se despleteşte şi dispare în jungla vorace a cotidianului raţional."

(Theophil Magus)

Această învăţătură magică a lui Theophil Magus este, de fapt, una dintre primele rostiri ale Lui Dumnezeu către Adam. Ea se află dealtminteri şi în *Cartea celor 10 pagini* sau *Cartea Omului*, cartea înţelepciunii Lui Dumnezeu pentru primul om.

Dar omul a uitat foarte repede acest dar dumnezeiesc, iar *Cartea Omului* este o taină înaltă acum şi, doar cînd Dumnezeu se îndură, ea poate fi descifrată numai de unii dintre Marii Maeştri ai magiei divine. Ei sînt practic necunoscuţi şi învăluiţi în tăcere, precum şi misterele ce le sînt supuse.

Theophil Magus nu va dezvălui învăţătura *Cărţii Omului*. Nu aceasta este *acum* misiunea lui. Şi dacă ar încerca să făptuiască altfel, şi-ar încălca jurămîntul sacru de mag transilvănean.

Prima învăţătură a lui Theophil Magus, aşa cum îţi va fi dăruită, cititorule, în aceste pagini, este emanaţia directă şi magică a acelei „poveţe" date de Dumnezeu lui Adam. Aşchia nu sare departe de trunchi, aşa că tu, cititorule, culege, îngrijeşte şi foloseşte cu pricepere aşchia aceasta de preţ. Ea poate deveni unul dintre nepreţuitele instrumente ale fericirii tale personale.

La sfîrşitul acestui an 2000 după Christos, cu mult mai puţin de 1% din populaţia Terrei ştie că înaintea Spiritului, sufletului şi cugetului omul înseamnă totuşi trup. Doar acei care compun acest minuscul procent încearcă să conştientizeze existenţa proprie şi la nivelul trupului. Fac şi ei ce pot – căci sînt oameni obişnuiţi, nu magicieni, asceţi, călugări sau yoghini, ori iniţiaţi – adică practică tot felul de exerciţii psihofizice, tot felul de arte marţiale şi în cel mai bun caz unii, destul de puţini, se îndreaptă spre Zen sau Hatha Yoga.

Ceilalţi însă, năucitoarea majoritate de peste 99% din populaţia globului, trăiesc... nediferenţiat. Sînt un fel de amoebe sociale. De ce comparaţia asta cu un animal protozoar, unicelular? Nu pentru că aceste miliarde de oameni nu ar gîndi, simţi şi aşa mai departe. Nu. Am să amintesc doar unul dintre motive, unul aproape paradigmatic pentru lumea în care trăim: munceşti *zilnic* de-ţi sar ochii din cap ca să consumi ce produci; şi consumi *zilnic* de-ţi sar ochii din cap ca să ai ce munci, nu? Evident, nu mai e timp pentru nimic altceva. Şi mori aşa, fără speranţe. E clar că astfel, înainte de a te transforma alţii în carne de tun, tu însuţi, la acest sfîrşit de mileniu, declanşezi interesanta metamorfoză.

Aşadar, primul pas al *trezirii* tale trebuie să fie conştientizarea faptului că Dumnezeu nu ţi-a dăruit degeaba trupul, că ai nevoie de acest trup într-un fel anume, că acest trup trebuie a fi cu

adevărat *utile dulci* întru desăvîrşirea ta, nu are voie să fie nefericit, cum nici tu nu-ţi doreşti nefericirea. Şi e trupul tău, nu al altcuiva.

Se povesteşte că, într-o bună zi, cei nouă învăţăcei ai lui Zalmoxis s-au aşezat în cerc alături de profetul-mag şi unul dintre ei a vorbit:

– Nemuritorule Zalmoxis, de la o vreme încoace ne chinuie o întrebare: ce este trupul omului? Pînă la urmă, după îndelungată frămîntare, am găsit trei răspunsuri. Primul sună astfel: trupul omului este templul bucuriei sufletului. Al doilea este: trupul omului este temniţa sufletului. Şi al treilea: trupul omului este doar ţărîna în care te întorci după moarte. Pe toate le considerăm adevărate. Trebuie să fie totuşi un singur răspuns. Care dintre ele este cel bun?

– Nici unul, a zîmbit înţeleptul. Sau toate. Trupul tău, cum poate fi doar templul bucuriei sufletului tău, dacă el este temniţa lui şi pînă la urmă devine ţărînă? Cum poate fi doar temniţa sufletului tău, dacă este bucuria lui şi pînă la urmă devine ţărînă? Cum poate fi doar ţărînă, dacă este bucurie, dar şi suferinţă? Trupul tău este şi templul bucuriei sufletului cînd îl cinsteşti pe Dumnezeu; el este şi temniţa sufletului cînd vrei să ajungi la Dumnezeu şi nu ştii cum; el va fi şi ţărînă ori de cîte ori te vei lepăda de Dumnezeu.

Toţi învăţăceii au tăcut teribil de încurcaţi. Nu aşa gîndiseră ei despre trupul lor. Nu asta doriseră să audă. Zalmoxis i-a lăsat o vreme să fiarbă în suc propriu, apoi a vorbit din nou:

– Aţi greşit gîndind viaţa ca fiind un cadavru. Viaţa este lumina, iar lumina este veşnică. Doar trupul tău viu este trupul tău. Întrebarea corectă trebuia să fie: *cine* este trupul meu? Atunci, răspunsul ar fi venit de la sine – tu însuţi. O dată cu trupul viu sînt mintea, sufletul şi spiritul. Dacă trupul viu va fi fericit, mintea va fi eliberată, sufletul senin în cunoaştere, iar spiritul va ajunge să

fie în faţa Domnului Dumnezeu. Aceste este trupul tău. Acesta eşti tu.

– Dar, înţelepte Zalmoxis, a îndrăznit unul dintre învăţăcei, cum se poate asta?

– Lasă trupul tău să vorbească, ascultă-l şi lucrează o dată cu el, i-a răspuns Zalmoxis.

* * *

Iată ce spune Theophil Magus:

În magia transilvăneană, un **trup fericit** este ceea ce medicina lumii moderne, medicina alopată numeşte şi defineşte ca fiind homeostazia corpului uman sau, pe scurt, starea sa de echilibru psihosomatic.

Prima învăţătură a lui Theophil Magus este despre cum să ai propriul tău trup fericit.

Învăţătura în sine, precum şi practica ei sînt extrem de simple şi accesibile omului obişnuit, cu o singură condiţie, e drept fundamentală: *să creadă cu toată fiinţa sa în această învăţătură.* Celelalte două condiţii, corolare fireşti ale acesteia sînt: *practicarea* ad litteram *a textului învăţăturii şi răbdarea.*

Astfel:

- omul sănătos îşi va păstra *pentru totdeauna* sănătatea;
- omul cu diverse afecţiuni minore ale trupului său – le va elimina;
- omul cu boli cronice sau acute, *fără a-şi întrerupe tratamentul medical alopat sau de alt fel* (oferit de alte medicini tradiţionale sau nu), cu ajutorul *complementar* al acestei învăţături, într-un timp care va fi diferit de la caz la caz, de la persoană la persoană, fie se poate vindeca, fie îşi poate stabiliza (stagna) boala, fie îşi va reduce suferinţa la un nivel absolut suportabil.

Avantajul net al acestei învăţături faţă de toate celelalte, legate de dorinţa de a avea un trup sănătos, constă în simplul fapt că ea

este la îndemîna oricui, nu necesită condiţii speciale de practică şi este mereu complementară oricăror alte practici, metode sau tratamente.

Dar înainte de orice alte aprecieri, trebuie bine ştiut şi mai ales bine înţeles că *această învăţătură este magică.*

În magia transilvăneană, trupului omului are 7 (şapte) necesităţi *naturale.* Acestea sînt:

1. a respira;
2. a se hrăni;
3. a bea;
4. a se mişca;
5. a se curăţa (a se spăla, a defeca, a urina);
6. a face dragoste (eros);
7. a se odihni (a se relaxa, a dormi).

Fiecare dintre aceste 7 (şapte) necesităţi *naturale* ale trupului omenesc ar trebui împlinite constant, astfel încît mintea omului să nu devină niciodată stăpîna tiranică a trupului ei şi, în consecinţă, nici trupul să nu transforme mintea lui, în sclava lui. Căci, prin simţurile cele cinci cunoscute, mintea va fi mereu tentată să alerge către una dintre clasicele extreme ale existenţei în trup: *mai mult* sau *mai puţin.* Dacă la început aceste curse ale minţii pot fi admise ca fiind greşeli *naturale*, aflate, cum se spune, în firea omului, şi trupul le poate lesne corecta/controla prin reacţii/ stopări *naturale*, mai tîrziu, prin dese repetiţii mintea va învăţa să se apere. Astfel, *mai mult* sau *mai puţin* vor deveni necesităţi *raţionale.* Apar – o dată cu insistenţa în timp – tot mai consolidate motivaţiile de tot felul pornind de la cele individuale, de ordin intelectual în plan cognitiv, existenţial, estetic etc. şi terminînd cu cele generale de ordin social, economic, politic etc. Trupul va răspunde poruncilor minţii încercînd de fiecare dată şi, tot mai mult solicitat, să le împlinească aidoma. Mintea a devenit deja regina lui tiranică. Dar pentru a reacţiona corespunzător acestui

nou *modus vivendi*, trupului îi trebuie furnizate continuu *mai mult* sau *mai puţin* cu toate variantele lor apărute/create în funcţie de definiţia şi sfera de manifestare a necesităţii naturale, trupeşti, asupra căreia sînt exercitate. Mintea a devenit deja sclava trupului ei.

Răul va fi plăcere şi plăcerea este a răului.
Vei rîde fără bucurie, vei plînge fără durere.
Sufletul tău va rătăci fără ţintă.
Inima se împietreşte.
Întunericul ţine să biruie lumina, cu şanse de reuşită.
Te vei ridica împotriva Domnului Dumnezeului tău.

Asta spune magia transilvăneană. La fel cuvînta şi Theophil Magus. El îţi atrage atenţia printr-o simplă concluzie, un fel de truism: „Nu uita, un trup nefericit înseamnă mereu un om mai puţin fericit. Aşadar, străduieşte-te, fă-ţi trupul fericit!".

Theophil Magus te sfătuieşte să procedezi astfel:

A. PENTAGRAMA DIVINĂ

Spaţiu şi timp: vreme de 40 (patruzeci) de zile, în fiecare dimineaţă, la răsăritul soarelui vei practica PENTAGRAMA DIVINĂ.

În locuinţa ta sau în mijlocul naturii, dar *izolat*, *netulburat* şi în *linişte deplină*, *numai şi numai* după ce te-ai curăţat temeinic (urinat, defecat şi spălat pe tot corpul), fă *singur* acestea:

1. **Cercul magic**: în sensul invers mersului acelor ceasornicului, desenează pe podea sau pe pămînt (iarbă) un cerc în care să încapi mereu stînd culcat pe spate, cu braţele întinse la orizontală şi palmele cu faţa în sus, cu picioarele desfăcute, întinse într-un unghi de 45° între ele. Cercul poate fi desenat cu cretă roşie sau albă, ori poate fi imaginar. Persoanele cu handicap motor pot fi ajutate să se întindă pe spate, pot fi puse în postură, dar în mod obligatoriu trebuie să-şi traseze *imaginar*

singure cercul magic şi tot *singure* să împlinească ritualul magic.

2. **Pregătirea**: trasarea cercului magic este însoţită de rostirea cu voce *joasă*, *rar* şi *conştientizînd* fiecare cuvînt, a rugii *Tatăl Nostru*, *o dată*.
3. **Postura**: te întinzi bine pe spate în cercul magic, dar ai grijă să nu depăşeşti linia cercului în exteriorul ei. Creştetul tău arată *Răsăritul* (vezi fig. 1). Poţi fi complet dezbrăcat sau îmbrăcat cît mai uşor, cît mai comod. Palmele în sus, braţele întinse, între picioarele întinse, un unghi de 45°.
4. **Starea** *şi imaginea mentală*: cu ochii *închişi, îţi goleşti mintea şi sufletul de orice imagini şi emoţii, sentimente.* Inspiri, scurtă apnee; apoi expiri şi scurtă apnee. Faci asta *încet şi complet liniştit.*

   De 9 (nouă) ori respiri regulat astfel, în ciclu de patru etape fiecare.

   În acest timp îţi imaginezi *corpul tău ca fiind pus într-o stea luminoasă cu 5 (cinci) braţe egale, al căror vîrf atinge fiecare linia cercului magic. Tu eşti în stea. Vîrful stelei/creştetului tău – Răsăritul* (fig. 1).
5. **Verbul magic**

   Acum respiri absolut normal, dar: *chiar tu eşti steaua luminoasă.*

   Axioma magică: în cercul acţiunii sale, orice verb creează ceea ce se rosteşte!

   Rosteşti (ca pentru tine, clar însă şi vibrat în tot trupul tău):

FERICIT

De 9 (nouă) ori rosteşti astfel, ori 5 (cinci), o dată pentru fiecare vîrf al PENTAGRAMEI MAGICE.

Ce vei vedea şi simţi, înţelege cu mintea, sufletul şi inima, pornind din trupul tău, *acestea sînt secretul tău magic. Oricui*

vei încerca să-l împărtăşeşti înseamnă: *pierderea* secretului tău magic, *pentru totdeauna.*

Secretul magic este starea trupului tău fericit.

Acum, trupul şi mintea ta sînt în *perfectă armonie.*

6. **Ieşirea din cercul magic** se face mulţumind Domnului Dumnezeului tău Iisus Christos.

Sfaturi utile: pentru aceste prime 40 (patruzeci) de zile se recomandă:

- o alimentaţie uşoară, apropiată de regimul vegetarian strict, fără excese dimineaţa şi seara;
- somnul de noapte niciodată în aceste 40 de zile, mai tîrziu de ora zece şi, dacă e posibil, să se evite somnul de după-amiază;
- defecaţie zilnică (pot fi folosite purgativele);
- practicarea înotului cel puţin o dată pe săptămînă, fiecare cum ştie şi cum poate, dar cel puţin o oră;
- evitarea situaţiilor iritante şi stresante;
- abţinerea de la fumat şi de la consumul băuturilor alcoolice (un pahar de vin roşu natural sau un pahar de bere, o dată pe zi şi nu amîndouă, se admite);
- eros (sex) nu mai mult decît o dată pe săptămînă;
- să se asculte Mozart;
- să se citească Evangheliile.

B. CUNOAŞTEREA TRUPULUI TĂU:

În această nouă etapă, timp de alte *40 de zile*, vei continua să practici *Pentagrama divină* – zilnic.

Dar în fiecare zi încerci *să devii conştient* de:

- existenţa anatomică şi fiziologică a trupului tău;
- mişcările trupului tău;
- reacţiile trupului tău în funcţie de felul în care i se împlineşte fiecare dintre cele 7 (şapte) necesităţi naturale;

- acţiunile minţii asupra trupului;
- acţiunile trupului asupra minţii.

Ori de cîte ori în meditaţiile tale (acţiunile tale de conştientizare a existenţei trupului tău) vei sesiza o dizarmonie care afectează trupul în *totalitatea* existenţei sale, aminteşte-ţi *secretul magic* care este starea trupului tău fericit. *Acţionează asupra acelei dizarmonii folosind secretul magic. O vei anula cu siguranţă.*

Reia-ţi treptat modul de viaţă dinaintea primei etape de 40 de zile, astfel încît în a 41-a zi să trăieşti exact ca pînă a începe practicarea acestei învăţături magice transilvănene.

C. TRUPUL FERICIT:

În această nouă etapă şi ultima, tot de 40 de zile, vei continua să practici *Pentagrama divină* - zilnic.

Dar trăind exact ca atunci cînd trupul era *nefericit* acţionează astfel:

1. respiră rostind mental - *fericit*;
2. hrăneşte-te rostind mental - *fericit*;
3. bea rostind mental - *fericit*;
4. mişcă-te rostind mental - *fericit*;
5. curăţă-te (spălarea, defecarea, urinarea) rostind mental - *fericit*;
6. fă dragoste rostind mental - *fericit*;
7. odihneşte-te (dormi, relaxează-te) rostind mental - *fericit*.

Astfel, la sfîrşitul acestei ultime etape, tot de 40 de zile, vei constata că *secretul magic* a devenit *act reflex de control* al împlinirii necesităţilor *naturale*, cele 7 (şapte) date de Dumnezeu trupului tău.

De asemenea, vei constata că *nu mai poţi trăi exact ca înainte* de a începe practicarea acestei învăţături a magiei transilvănene.

TRUPUL TĂU A ÎNVĂŢAT SĂ FIE FERICIT

Adu-ţi aminte deci cuvintele lui Zalmoxis despre această stare.

Şi nu uita: viaţa ta este lumina. Iar lumina vieţii este Iisus Christos.

Mintea ta se află în armonie cu trupul tău.

Raporturile tale cu semenii tăi, cu lumea au început să se schimbe. Te caracterizează toleranţa, înţelegerea, compasiunea.

Poţi începe să practici *pentagrama divină* doar cînd ai nevoie de ea.

Dar numai tu însuţi vei şti toate acestea.

Dacă toate acestea *nu se vor întîmpla întru totul*:

- înseamnă că nu ai respectat canonul practicii;
- sau nu ai înţeles bine învăţătura în sine;
- ori nu ai avut credinţa în această învăţătură.

Dar poţi încerca de atîtea ori pînă vei reuşi.

Răbdarea e capitală în orice vei dori să faci bine şi cu folos în această lume. Iar în acest caz, mai mult, lipsa de răbdare este chiar lipsa de credinţă.

Fără această învăţătură, celelalte 8 (opt) învăţături magice ale lui Theophil Magus vor fi înţelese şi practicate cu mari dificultăţi, sau nu vor deveni decît obiectul unor sterile speculaţii de tip filozofic.

Theophil Magus îţi aminteşte că, în Transilvania, şi de altfel în întreaga Românie, există această cugetare:

„Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă în sac".

Reciteşte atent motto-ul acestei învăţături a magiei transilvănene.

Trupul este prima cunoaştere de tine însuţi.

Fii tu însuţi.

Prima învățătură magică a lui Theophil Magus

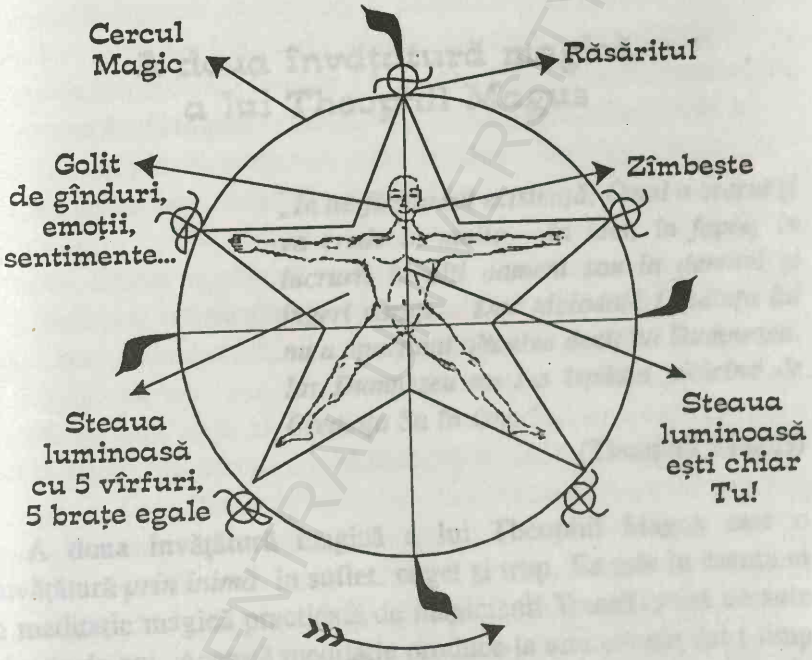

Pentagrama Divină

Figura 1

Figura 1

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Crucea celor cinci principii

A doua învăţătură magică a lui Theophil Magus

„În nesfîrşita lui existenţă, Omul a crezut şi va crede în multe – în idei, în fapte, în lucruri, în alţi oameni sau în demoni şi îngeri căzuţi... Dar niciodată Credinţa lui nu a aparţinut altcuiva decît lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu s-a lepădat nicicînd de Credinţa Sa în Om."

(Theophil Magus)

A doua învăţătură magică a lui Theophil Magus este o învăţătură *prin inimă* în suflet, cuget şi trup. Ea este în esenţa ei o meditaţie magică practicată de magicienii Transilvaniei de sute şi sute de ani. Această meditaţie produce la un moment dat (timp pe care nimeni nu-l ştie, decît Dumnezeu şi practicantul, în momentul respectiv) *trăirea şi înţelegerea căii christice întru întîlnirea Lui Dumnezeu*".

Această meditaţie magică este deci *pregatirea mistică* (incluzând un şir nedeterminat de *mărunte* revelaţii personale) întru Revelaţia Credinţei – *unica*. Cu alte cuvinte, este pregătirea mistică (implicit magică) întru Revelaţia Lui Dumnezeu.

Despre învăţătura aceasta, Theophil Magus spune că ea a fost, este şi va fi *scara lui Iacov* a magiei transilvănene (o dovadă fiind

şi frecvenţa deosebită a acestui subiect în pictura murală şi pe sticlă din Transilvania).

Nu are rost să explicăm importanţa covîrşitoare a acestei învăţături, dacă ea este înţeleasă, asimilată şi practicată corect, pentru cel care doreşte s-o practice.

Pot în schimb să-ţi amintesc o întîmplare. Această întîmplare este poate cea mai potrivită să semnifice fără comentarii inutile necesitatea, vitală aş spune, a unei astfel de învăţături/meditaţii.

În *Evanghelia după Marcu* (9/14-29), evanghelistul ne povesteşte cum, într-unul dintre statele Cezareei lui Filip, un tată disperat, căci fiul său era posedat de un demon mut care-l chinuia cumplit, cere ajutorul Lui Iisus. Ce-I spune tatăl: „Şi de multe ori l-a aruncat (demonul pe copil) şi în foc şi în apă, ca să-l distrugă. Dar dacă poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne!". Ce răspunde Iisus: „Dacă poţi... Toate sînt cu putinţa celui care crede". *În acest moment*, amintiţi-vă bine şi sincer de cîte ori în viaţă aţi fost *acel/acest tată*...? Povesteşte apoi evanghelistul: „Şi îndată tatăl copilului strigînd *cu lacrimi* a zis: „Cred *Doamne*, ajută necredinţei mele!". Iar copilul a fost vindecat.

Theophil Magus vă atrage însă atenţia că această învăţătură magică este practic *inaccesibilă fără cunoaşterea Evangheliilor.*

De asemenea, Theophil Magus vă previne că, *fără* practicarea primei sale învăţături, însuşirea acesteia despre care vorbim acum va necesita o *imensă* răbdare şi voinţă, care oricum sînt necesare. Mai clar, timpul va trebui să devină prietenul dumneavoastră cel bun... poate întreaga dumneavoastră viaţă.

Practica propriu-zisă este următoarea:

A. Spaţiul şi timpul

Îţi alegi *singur* spaţiul şi momentul zilei (orele) cînd poţi fi *absolut singur* şi *complet netulburat* de lume. (Să ai la tine hîrtie şi creion).

B. Cercul magic şi pregătirea (în trup, cuget şi suflet)

Trasezi în jurul tău, în sensul *invers* mersului acelor ceasornicului, un cerc *imaginar*, care practic să cuprindă *aproape* tot spaţiul în care te afli. Cînd faci asta rosteşti *Tatăl Nostru – o dată*. (Dar rostirea să dureze cît trasezi cercul şi să fie deplin conştientizată.)

Te aşezi în centrul cercului magic cum îţi este mai comod (se poate şi pe un scaun sau într-un fotoliu), doar coloana vertebrală să fie *perfect dreaptă. Eşti cu faţa către Răsărit* – nu uita.

Pe o singură inspiraţie largă şi profundă, rosteşte *mental* de 9 (nouă) ori „Iisus Christos". Expiră gradat şi la final să ai o scurtă apnee.

Repetă de 7 (şapte) ori acest ciclu.

În timpul acestei pregătiri ţii ochii *închişi* şi îţi imaginezi că eşti o *cruce de lumină albă, strălucind blînd*.

C. Desenul

Ia hîrtia (sau caietul; e bine să fie minimum de format A4) şi creionul. *Desenînd* o cruce care se roteşte în sensul invers al mersului acelor ceasornicului (vezi figura 2, cu textele aferente), *scrii între braţele crucii cele 5 (cinci) principii*, după cum urmează:

1. (stînga jos; vezi fig. 2) NU EXISTĂ RATARE.
2. (dreapta jos; vezi fig. 2) NIMIC ÎNTÎMPLĂTOR.
3. (dreapta sus; vezi fig. 2) BINE şi RĂU; FRUMOS şi URÎT SÎNT DOAR APROPIEREA ORI ÎNDEPĂRTAREA TA DE DUMNEZEU.
4. (stînga sus; vezi fig. 2) NU EXISTĂ PREDESTINARE. DAR EXISTĂ ARMONIZAREA CU PROPRIUL TĂU DESTIN. SE CHEAMĂ, astfel, EU ÎNSUMI ŞI IISUS CHRISTOS.
5. (în centrul crucii) CREDINŢA ESTE REVELAŢIA LUI DUMNEZEU, ÎNTRU IISUS CHRISTOS, PRIN DUHUL SFÎNT, ACEASTA E CALEA DREAPTĂ A REVELAŢIEI.

CREDINŢA ESTE DOAR INDIVIDUALĂ ŞI INDESCRIPTIBILĂ.

D. Verbul magic şi meditaţia magică

Ai terminat de scris. Citeşte *o dată*. Apoi, relaxează-te.

Acum, rosteşte cu voce blîndă şi joasă, dar clar şi suficient de tare încît să simţi o uşoară vibraţie în cavitatea bucală, rosteşte magic: EPH'PHATHA.

EPH'PHATHA este cuvîntul magic rostit de Iisus Christos în momentul vindecării din Marcu (7/34). Şi înseamnă: DESCHIDE-TE.

De 9 (nouă) ori rosteşte.

Apoi, *reciteşte de 9 (nouă) ori cele 5 (cinci) principii.*

Acum, relaxează-te.

Acum, MEDITEAZĂ. (Timpul meditaţiei se măreşte treptat şi în funcţie de puterea ta de concentrare. Dacă poţi, închide ochii şi reimaginează-te o cruce de lumină albă, blîndă şi strălucitoare. La început *un sfert de oră* e suficient, dar *nu mai puţin.* Dacă poţi, o dată cu crucea de lumină, eşti sfătuit *să încerci cuprinderea/cunoaşterea existenţei tale prin şi întru cele 5 (cinci) principii.* Dacă nu, vei găsi *singur* calea optimă de a medita asupra crucii celor 5 (cinci) principii.)

E. Ieşirea din cercul magic se face mulţumind Domnului Dumnezeul tău, Iisus Christos.

Practicînd această a doua învăţătură magică a lui Theophil Magus, cititorule, nu uita: eşti singurul, *doar tu* acela care va şti cînd ea se va deschide în tine aidoma luminii ce biruie întunericul. Aşadar, nu uita: *Credinţa este doar individuală şi indescriptibilă.*

Noi îţi dorim din toată inima să fii tu însuţi pîinea vieţii tale, căci Iisus Christos este pîinea vieţii.

Adu-ţi aminte mereu: „Cred Doamne, ajută necredinţei mele!".

Această învăţătură magică a lui Theophil Magus se practică uneori o viaţă întreagă, alteori – nu se ştie niciodată – poate o singură dată, dacă acela este momentul Credinţei tale. Dar şi după aceea, ea va fi cea care îţi va lumina calea abia începută. Nu poţi doar să guşti pîinea vieţii...

Iar în viaţa de zi cu zi, această învăţătură a magiei transilvănene îţi va dărui acea seninătate şi detaşare ce te vor transforma în prietenul bun şi ajutorul de încredere al semenului tău, dar în primul rînd al tău însuţi. Aşadar, doar în puterea ta stă să vrei să ştii, să doreşti să poţi, să acţionezi... să fii. Un pustnic transilvan, pe nume Pustnicul, drag lui Theophil Magus, spunea: prostia se îngemănează cu indiferenţa. Prostul e un indiferent nativ, iar indiferentul un prost în devenire. Amîndoi ştiu cel mai bine să zîmbească tîmp şi să dea din cap, da, da, cu înţelepciune.

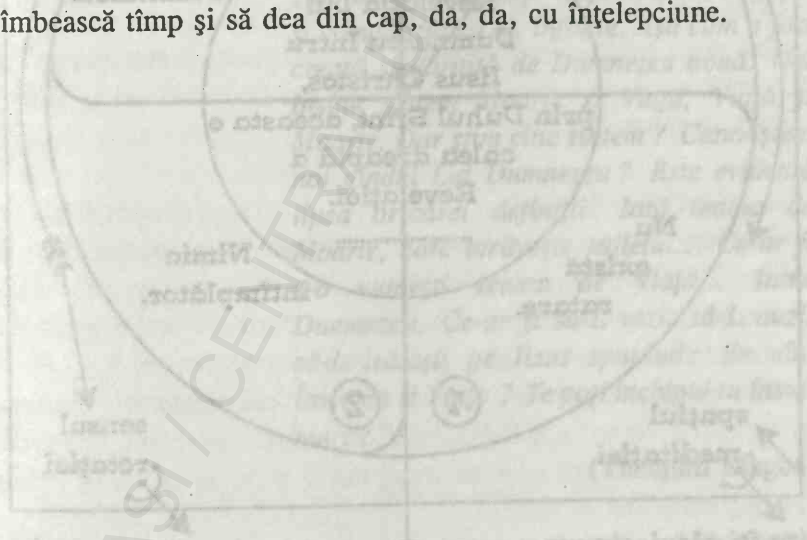

A doua învățătură a lui Theophil Magus

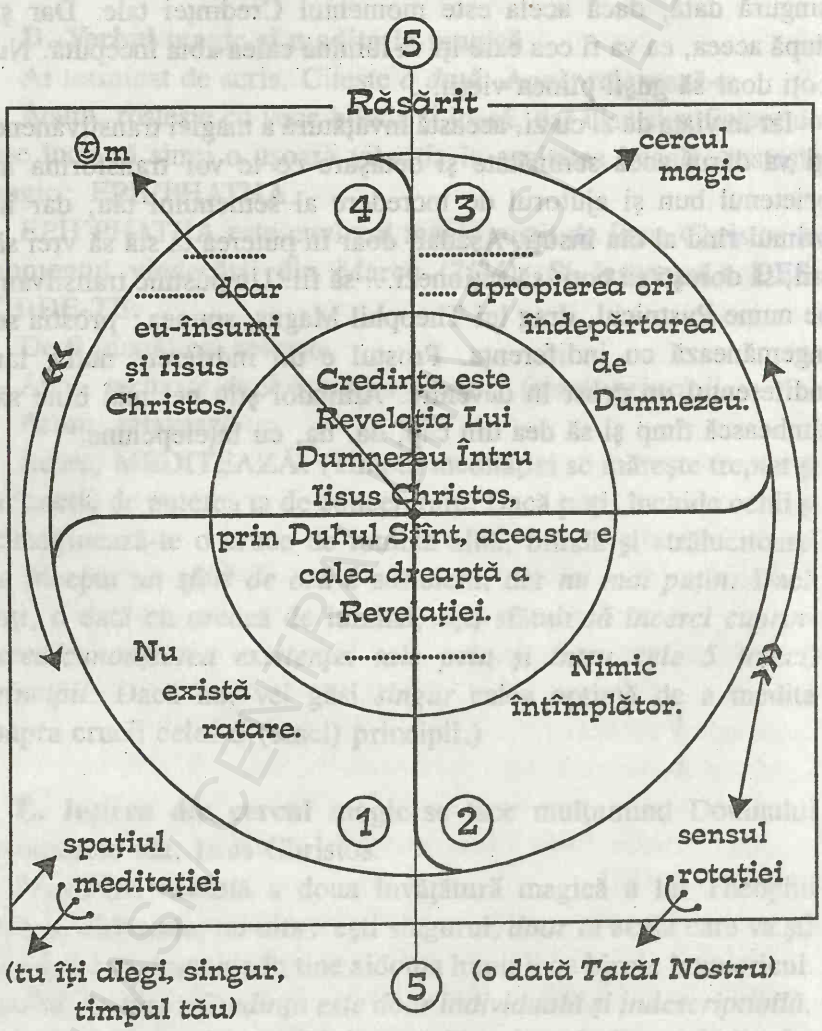

Crucea celor 5 (cinci) Principii

Figura 2

Diamantul zîmbetului continuu

A treia învăţătură magică a lui Theophil Magus

„Moartea este însăşi Viaţa în toată bogăţia şi complexitatea ei, infinite. Aşa cum a fost creată şi dăruită de Dumnezeu nouă. Noi înşine sîntem Moarte şi Viaţă, Viaţă şi Moarte. Dar ştim cine sîntem ? Cunoaştem noi gîndul Lui Dumnezeu ? Este evidentă lipsa oricărei definiţii. Iată teama de Moarte, care otrăveşte sufletul... Ce-ar fi s-o numeşti teama de Viaţă... întru Dumnezeu. Ce-ar fi să-L vezi, să-L auzi, să-L trăieşti pe Iisus spunînd: Eu sînt Învierea şi Viaţa ? Te poţi închipui tu însuţi mort ?"

(Theophil Magus)

În *Memoriile* sale, despre care singur recunoştea că sînt unica lui creaţie *realistă*, Salvador Dali scria: „... astfel, de cele mai multe ori în această viaţă, am fost inspirat în cel mai înalt grad de acele dimineţi sau nopţi cînd mă trezeam sau adormeam cu zîmbetul pe buze, liniştit şi senin de parcă trăiam sentimentul

eternităţii. Chestia asta mi s-a părut mereu atît de *ne*-umană încît îngrozit pictam cu uşurinţă, genial şi absolut suprarealist orice subiect, tema îmi venea în minte în acel moment. O, şi îmi imaginam atîtea şi atîtea monstruozităţi absurde ale existenţei umane...".

Într-adevăr, începînd cu cele mai mărunte griji şi sfîrşind cu marile nenorociri ale vieţii noastre de zi cu zi, păşim mai mărunt sau altfel înspre Moarte. Teama de Moarte este izvorul adînc subteran şi aproape niciodată conştientizat al lipsei curajului nostru de a trăi firesc propria noastră viaţă. Pe scurt, priveşte-te singur – eşti mereu stresat, angoasat... În umbra ta, nu a altcuiva, pîndesc nevrozele, anxietatea...

Titlul acestui capitol este chiar numele acestei a treia învăţături magice a lui Theophil Magus: *diamantul zîmbetului continuu.*

Iar dacă vei fi acest *diamant*, va mai exista oare teama de Moarte?

Iată deci învăţătura:

A. Spaţiul şi timpul

Îţi alegi *singur* spaţiul în care *te simţi în siguranţă.* Vei fi *singur.*

Vei practica dimineaţa, *după ce te-ai trezit din somn.* (*Înainte* îţi vei curăţa trupul – defecaţia, urinarea şi spălarea.)

Sau vei practica seara, *înainte de a te culca/adormi.* (*Înainte* îţi vei curăţa trupul – spălare şi dacă e posibil, defecaţia, urinarea. E recomandat să nu iei cina după ora 7 p.m. şi să nu te culci/adormi după ora 10 p.m.)

B. Cercul magic şi pregătirea

(Să ai la îndemînă creion şi hîrtie, pînă cînd vei fi capabil să „desenezi" mental!)

În sensul invers mersului acelor ceasornicului, trasezi în jurul tău un cerc *imaginar*, care practic să cuprindă *tot* spaţiul în care te afli. Cînd faci asta rosteşti *Tatăl Nostru - o dată*. (Dar rostirea să dureze cît trasezi cercul şi să fie deplin conştientizată.)

Iei foaia de hîrtie (de preferinţă format A4) şi creionul.

Desenezi şi scrii copiind fig. 3.

În tot acest răstimp *respiri şi liniştit şi încerci să zîmbeşti* ca atunci cînd într-o dimineaţă, pe malul mării, priveşti răsăritul soarelui. Cerul e senin, iar marea abia încreţită de o blîndă briză. *Tu eşti toate acestea şi eşti golit de gînduri*.

După cum arată fig. 3, scrii în sensul invers mersului acelor de ceasornic începînd de jos: 1. *EU*, 2. *Învierea*, 3. *Viaţa*, 4. *EU*, 5. *Adevărul*, 6. *Lumina. Sînt cuvintele lui Iisus Christos.*

Păstrezi *starea de zîmbet* descrisă mai înainte.

Cuvintele lui Iisus *pătrund în tine şi acţionează singure*, nu e nevoie să le descoperi acum tîlcul. *Revelaţia vine de la sine - în timp.*

C. Verbul magic

Reciteşte rar, *mental* (păstrezi *starea de zîmbet*), *fiecare* cuvînt scris. Aceasta este PECETEA MAGICĂ A LUI SOLOMON. (Vezi fig. 3)

După *fiecare citire mentală*, rosteşte *clar* şi cu *voce din inimă*:

IISUS CHRISTOS

Pe asta de *9 (nouă)* ori. (Nu te grăbi. Păstrează *starea de zîmbet.*)

Cînd ai terminat *aprinde o lumînare.*

Priveşte-o şi păstrează *starea de zîmbet.*

Fă asta respirînd *adînc*, *relaxat* şi *golit de gînduri* de *9 (nouă)* ori.

D. Ieşirea din cercul magic se face mulţumind Domnului Dumnezeului tău, Iisus Christos. (Nu uita să stingi lumînarea, după ce Îi vei mulţumi.)

E. Vei practica această învăţătură magică, transilvăneană, astfel:
- *40 de zile, în fiecare zi, o dată* pe zi;
- *40 de zile* (următoarele după prima perioadă) de *3 (trei)* ori *pe săptămînă*;
- *40 de zile* (următoarele după a doua perioadă) *o dată pe săptămînă.*

F. După aceste 120 de zile vei practica a treia învăţătură magică a lui Theophil Magus, *ori de cîte ori vei simţi nevoia s-o practici.*

Iisus Christos spune în Marcu (12/27): „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, *ci al celor vii. Tare vă mai rătăciţi!*".

Aşadar, cititorule, amintindu-mi eu de Mihai Eminescu, geniul „pustiu" al poeziei româneşti, vin şi-ţi zic cu mîna pe inimă: griji, nevoi, necazuri... stres, angoase, spaime... toate vin şi toate trec, ca un fum toate vin şi toate se petrec.

Fie al tău *diamantul zîmbetului continuu.* Şi toate se petrec...

Încearcă doar... Credinţă, curaj, încredere şi răbdare sînt tot ce-ţi trebuie.

Diamantul zîmbetului continuu
A treia învățătură magică a lui Theophil Magus

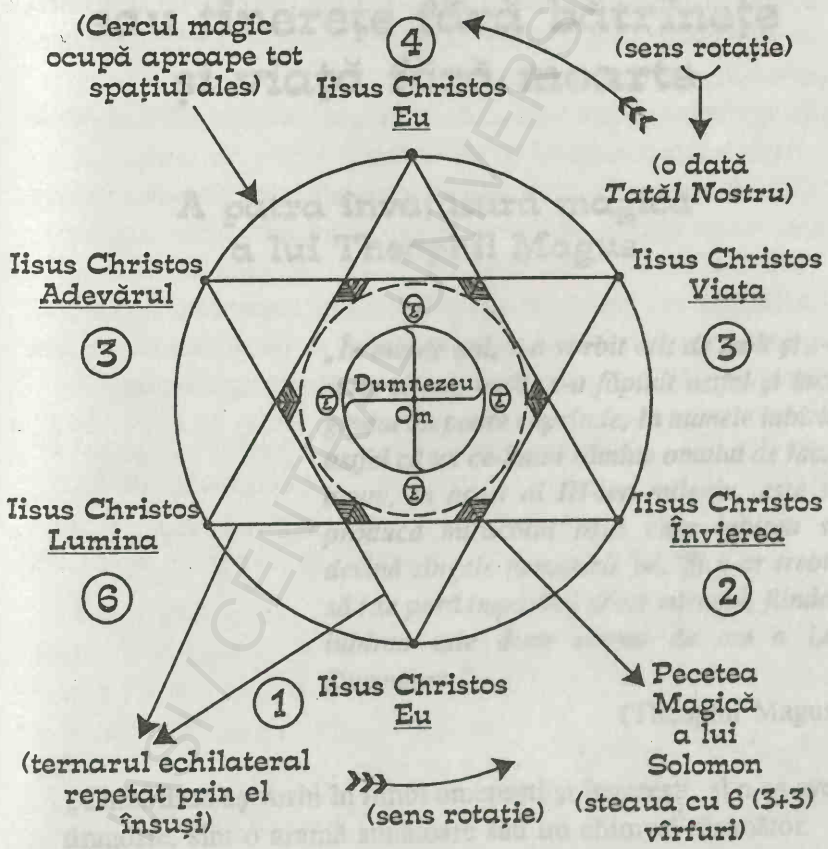

Figura 3

Figura 3

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Iubirea magică sau tinerețe fără bătrînețe și viață fără moarte

A patra învățătură magică a lui Theophil Magus

„În mii de ani, s-a vorbit atît de mult şi s-a scris şi mai mult, s-a făptuit astfel şi încît gîndul nu poate cuprinde, în numele iubirii, astfel că tot ce-i mai rămîne omului de făcut acum, în acest al III-lea mileniu, este să producă miracolul prin care iubirea să devină sîngele nemuririi lui. Şi n-ar trebui să i se pară imposibil acest miracol, fiindcă iubirea este doar starea de om a Lui Dumnezeu."

(Theophil Magus)

„Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător. Şi chiar dacă aş avea avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa încît să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sînt nimic.

Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi nu aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic.

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu este invidioasă; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul sau nu se prinde de mînie, nu se gîndeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, suferă toate, crede toate, nădăjduieşte toate, rabdă toate.

Dragostea nu piere niciodată. Proorocirile se vor sfîrşi, limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfîrşit.

Căci cunoaştem în parte şi proorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrşit, acest «în parte» se va sfîrşi.

.....

Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea faţă în faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte deplin, cum am fost cunoscut şi eu pe deplin."

Acesta este comentariul celei de a patra învăţături magice a lui Theophil Magus şi aceste cuvinte sacre sînt conţinutul titlului ei.

Aparţine acest text magic Sîntului Pavel, Apostol şi mag creştin. Se cheamă „Întîietatea dragostei" şi face parte din prima epistolă către corinteni.

Credeţi oare că mai e ceva de adăugat? !

Iată acum învăţătura magică transilvăneană:

A. Spaţiul şi timpul

Îţi alegi *singur* loc de *singurătate, linişte, pace* şi *reculegere. Această învăţătură se practică toată viaţa.* Astfel:

- ori de cîte ori *inima* şi *sufletul* tău o cer;
- de preferinţă *vineri, după apusul soarelui*;
- de preferinţă între orele 6 (şase) şi 9 (nouă) după apusul soarelui.

B. Cercul magic şi pregătirea

(Să ai la îndemînă creion şi hîrtie şi 12 (douăsprezece) lumînări plus chibrituri.) (Dacă poţi desena mental, renunţă la creion şi hîrtie.) (Nu uita, *înainte îţi vei curăţa trupul*, precum bine ştii.)

În sensul invers mersului acelor ceasornicului, trasezi în jurul tău un cerc *imaginar*, care, practic, să cuprindă *tot* spaţiul în care te afli. Cînd faci asta rosteşti *Tatăl Nostru – o dată*. (Rostirea să dureze cît timp trasezi cercul şi să fie deplin conştientizată.)

Într-un cerc *concentric* cu cercul magic şi avînd ca diametru lungimea corpului tău, aşezi pe circumferinţa cercului, începînd de la capătul de jos al diametrului şi în sensul invers mersului acelor ceasornicului, la distanţe egale una de cealaltă, cele 12 (douăsprezece) lumînări. Capătul de sus al diametrului, comun, al cercurilor concentrice va arăta Răsăritul.

Te aşezi în centrul cercului, înconjurat de cele 12 lumînări, cu faţa spre Răsărit.

Acum, respiră liniştit, în ciclu complet fiecare respiraţie, de 12 (douăsprezece). *Alungă din tine orice emoţie sau gînd rău.*

Desenează şi scrie copiind *cît mai bine* desenul şi textul de la fig. 4.

Desenează şi scrie *ca şi cum tu ai fi creatorul fig. 4.*

Ai în faţa ta, pe hîrtie, PENTAGRAMA IUBIRII MAGICE.

Acum, fără grabă, aprinzi lumînările una cîte una, începînd cu aceea de la capătul de jos al diametrului cercului în care te afli. Aprinzi prima lumînare şi rosteşti clar, blînd, *Tatăl Nostru*. Faci apoi semnul crucii. Păşind în sensul invers mersului acelor ceasornicului, o aprinzi apoi pe a doua. Rosteşti *Tatăl Nostru*. Faci semnul crucii. Pe urmă treci la următoarea lumînare şi aşa mai departe. (În încăpere *să nu fie altă lumină decît lumina zilei!*)

Acum, aşază-te şi, *liniştit, senin* contemplă ce ai desenat/scris pe foaia de hîrtie. *Rămîi astfel pînă cînd poţi vedea cu ochii minţii* PENTAGRAMA IUBIRII MAGICE.

C. Verbul magic

Poţi vedea pentagrama cu ochii minţii.

Acum gîndeşte-te intens, *cu toată fiinţa ta*, la Dumnezeu.

În clipa în care te simţi *unit complet* cu gîndul *acesta* rosteşte ca pentru tine, *ca şi cum ar fi chiar gîndul acesta*:

HÉ-VAU-HÉ

silabele fiind distincte, dar în acelaşi timp legate între ele în rostire.

Este acesta *verbul unic* care este în Misterul Genezei şi în invocarea lui Dumnezeu de către Moise: *Jod-He-Vau-He*. Iar citîndu-l pe neasemuitul mag Eliphas Lévi, Dumnezeu să-l binecuvînteze, *He* este lumina Lui Dumnezeu, *Vau* este iubirea Lui Dumnezeu, *He* este creaţia Lui Dumnezeu.

Transfigurarea ta în PENTAGRAMA IUBIRII MAGICE se face prin Mîntuirea ta datorată răstignirii şi Învierii Domnului Iisus Christos.

Rosteşti de 5 (cinci) ori verbul magic.

De fiecare dată aprinzi *mental* vîrfurile pentagramei, începînd cu *Jod* şi continuînd astfel în sensul invers mersului acelor ceasornicului.

De fiecare dată vezi *flacăra izbăvirii tale*, lumina care nu te arde, ci te vindecă, îl vezi pe Domnul Nostru Mîntuitor, Iisus Christos.

D. Meditaţia

Acum, închide ochii şi la lumina pentagramei arzînd, *care eşti chiar tu însuţi/însăţi*, cheamă fiinţa sau fiinţele iubite sau dragi ţie.

Cere-le iertare sincer. Timpul îţi aparţine.

IERTAREA este ESENŢA PENTAGRAMEI MAGICE.

E. Ieşirea din cercul magic se face mulţumită Domnului Dumnezeului tău, Iisus Christos. (Nu uita să stingi lumînările, în aceeaşi ordine în care le-ai aprins.)

F. Recomandări absolut necesare

1. Practicarea primei învăţături a lui Theophil Magus te va ajuta să înţelegi şi să practici mult mai eficient această învăţătură.
2. În mod firesc şi de la Dumnezeu dată, această învăţătură înseamnă şi iubirea dintre bărbat şi femeie. Iar Erosul nu poate fi conceput fără act sexual. Arta de a face dragoste, subliniez, arta de a face dragoste este superb ilustrată şi comentată în învăţăturile Orientului îndepărtat şi recomand fără ezitare folosirea celebrului tratat indian *Kamasutra*.
3. Această învăţătură a magiei transilvănene *nu este o vrajă*. Reciprocitatea iubirii dintre două fiinţe nu o decide decît *bunul* şi *atotputernicul* Dumnezeu. De asemenea, fireşte, unirea bărbatului cu femeia. Cine eşti tu să forţezi mîna Lui Dumnezeu? Cunoaşte cineva gîndul Lui Dumnezeu? Nu răsturna pentagrama ta înălţîndu-i cele două vîrfuri, căci vei fi al lui Satan. Iar el se află mereu în umbra ta chiar şi la lumina zilei, mereu plin de „bune" intenţii.
4. Citeşte atent, *înţelege* şi *trăieşte Cîntarea Cîntărilor*, cartea regelui şi înţeleptului mag Solomon. *Te va ajuta neîndoielnic.*

G. Urmări practice

1. pace, armonie şi fericire în dragoste;
2. eliminarea dificultăţilor/problemelor sexuale;
3. stabilitate şi prosperitate în familie;
4. creşterea capacităţilor fizice şi intelectuale;
5. mai multă compatibilitate socială şi profesională;
6. curaj şi încredere, înţelepciune şi prudenţă în tot ce vei întreprinde;
7. starea de tinereţe fără bătrîneţe şi viaţă fără de moarte.

„Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi" te povăţuieşte Iisus Christos şi e la fel de importantă această poruncă o dată cu aceea de a Îl iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, cu toată puterea fiinţei tale.

Ştim cu toţii prea bine – mai ales atunci cînd ne dorim să moară şi capra vecinului – că această poruncă, şi atunci cînd e vorba despre copilul tău, este o „fantastică" povară. Complexitatea ei depăşeşte orice poate fi gîndit şi simţit, chiar şi teama de moarte. Deşi, ca şi aceasta, este lipsită de imagine, de reprezentare omenească. Iubirea este chiar condiţia umană a fiecărei clipe de viaţă. E... atît de greu... Şi totuşi, Iisus Christos a murit şi a înviat în numele acestei iubiri – atît de mult a iubit Dumnezeu lumea...

Iubirea Magică
A patra învățătură magică a lui Theophil Magus

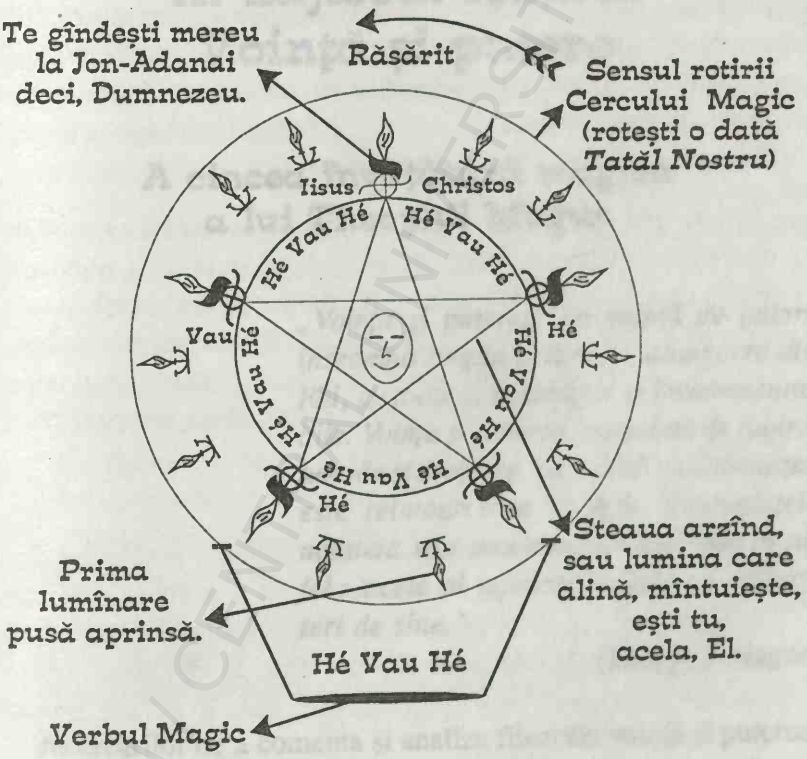

Pentagrama Iubirii Magice

Figura 4

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Neatins de flăcări în mijlocul focului
Voință și putere

A cincea învățătură magică a lui Theophil Magus

„Voința și puterea, ca voință de putere înseamnă simplu și direct: alungarea din Rai, cu toate consecințele ei incomensurabile. Voința și puterea, ca voință de iubire, adevăr și dreptate, ca voință de Dumnezeu este reîntoarcerea în Rai. Consecințele acesteia sînt incomensurabile, dar în alt fel: acela al infinitei regăsiri și cunoașteri de sine."

(Theophil Magus)

Încercărilor de a comenta și analiza filozofic voința și puterea, ar trebui să li se aplice sentința lui Lao-zi: „Cei care știu, nu vorbesc; cei care vorbesc, nu știu".

Personal, celor dornici să-și alcătuiască totuși un îndreptar practic despre voință și putere, le recomand să cunoască mai întîi și să mediteze îndelung mai apoi, acestea: *Amintiri din casa morților*, mărturia lui Dostoievski; *Simfonia Nr. 3 „Eroica"*,

mărturia lei Beethoven; *Marele dictator*, mărturia lui Charles Chaplin; *Guernica*, mărturia lui Picasso; *Masa tăcerii* în faţa *Porţii sărutului*, mărturia lui Constantin Brîncuşi.

Personal, le mai recomand să viziteze, în Washington, „Muzeul Holocaustului", să se intereseze puţin mai îndeaproape de Gulagul sovietic, să facă o vizită de măcar două săptămîni într-una dintre ţările excomuniste încercînd să stea de vorbă cu oameni obişnuiţi despre cum le-a fost şi cum le este viaţa astăzi şi, nu în cele din urmă, să urce Golgota purtînd crucea celor care i-au condamnat – iertîndu-i din toată inima.

Zalmoxis îşi învăţa astfel discipolii:

„Voinţa fără putere este puterea lipsită de voinţă. Dar dacă voinţa şi puterea vor deveni dumnezeii tăi în orice ţi-ai dori să fii, să faci, vei depinde întru totul de aceşti dumnezei care te vor transforma mai întîi în propriul şi neînduplecatul tău duşman, apoi în călăul neiertător al acestei lumi. Voinţa şi puterea trebuie să fie şi aşa să rămînă mereu, doar instrumentele desăvîrşirii tale."

Iată o poveste:

În tinereţea sa, un mare maestru Zen, Tanden, practicase arta mînuirii sabiei. După ani şi ani de studiu şi exerciţii ajunsese un adevărat maestru al sabiei. Înfruntase samurai vestiţi şi pe toţi îi învinsese fără drept de replică. Dar, la un moment dat a renunţat la această artă spunîndu-şi: „Dacă nu mă opresc acum voi deveni o sabie".

Mai tîrziu, s-a iniţiat în arta caligrafiei. După ani şi ani de studii şi practică asiduă a ajuns un adevărat maestru al caligrafiei. Dar, cînd a observat că începuseră să-l copleşească onorurile, multe venite chiar din partea casei imperiale, a renunţat la această artă spunîndu-şi:

„Dacă nu mă opresc acum pot deveni chiar sfetnicul de taină al împăratului". Spre mijlocul vieţii sale a început să studieze intens şi riguros I-king, sau Yi jing, vestita *Carte a schimbărilor*, cea mai veche dintre scrierile Chinei antice, care cuprinde şi arta divinaţiei. Au trecut anii şi Tanden a devenit un maestru în Yi jing. Într-o bună zi însă, combinînd trigramele şi hexagramele oraculare a aflat că un prieten bun va muri curînd. Şi, aşa a fost. Atunci a renunţat la această artă spunîndu-şi: „Dacă nu mă opresc acum voi încerca să ştiu cînd voi atinge iluminarea".

În acel moment a atins iluminarea.

Această a cincea învăţătură magică a lui Theophil Magus este una dintre cele mai vechi, dar şi etern prezente preocupări ale înţelepţilor lumii, ale gîndirii umane, religioase sau magice.

Pe scurt, este vorba despre arta de a stăpîni acel centru spiritual şi energetic al voinţei şi puterii omului.

Acest centru este situat la două degete sub ombilic

În sistemele Yoga se numeşte Manipura Chakra, în daoismul Chinei, Dantian; iar în buddhismul japonez, Tanden, care este echivalentul lui Hara, în toate artele marţiale japoneze.

În creştinism Iisus Însuşi l-a definit ca fiind *Uşa (strunga) oilor*.

Vei găsi acest înţeles profund şi net superior celorlalte în *Evanghelia după Ioan* (10 cu 9).

Iată acum învăţătura magiei transilvănene:

A. Spaţiul şi timpul

Îţi alegi *singur* loc de *singurătate, linişte* şi *pace*.

Această învăţătură se practică toată viaţa.

O poţi practica zilnic sau măcar o dată pe săptămînă.

E de preferat ziua de marţi.

Întotdeauna vei practica la răsăritul soarelui.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

B. Cercul magic şi pregătirea

(Îţi vei curăţa trupul după cum bine ştii deja. Pentru a evita orice senzaţie de ameţeală sau gol în stomac, vei bea un pahar cu apă neacidulată, la temperatura corpului, şi, eventual, vei consuma o linguriţă de miere cu cîteva boabe de grîu încolţit.)

În sensul invers mersului acelor ceasornicului vei trasa în jurul tău cercul magic *circumscris* acum, *triunghiului echilateral* în care se află corpul tău cînd stai turceşte, cu picioarele încrucişate şi coloana vertebrală *perfect dreaptă*, avînd bărbia în unghi de 90 de grade faţă de gît. Vîrful triunghiului va arăta *Răsăritul*. Trasezi cercul magic, ca deobicei, rostind rar şi conştientizînd fiecare cuvînt, *Tatăl Nostru - o dată.*

Să ai la îndemînă creion şi hîrtie, pînă cînd vei memora *fig. 5*

Să ai la îndemînă o lumînare şi chibrit.

Copiază *întocmai fig. 5* (repet: acest lucru nu mai e necesar după ce ai memorat perfect *fig. 5*).

Acum, aşază-te în poziţia stînd în fund turceşte, cu *picioarele încrucişate şi coloana vertebrală perfect dreapta, bărbia în unghi de 90 de grade faţă de gît* (înainte de a îndrepta bărbia, pune în faţa ta foaia de hîrtie pe care se află *fig. 5*, lumînarea şi chibritul).

Corpul tău se află într-un triunghi echilateral circumscris cercului magic, pe care îl ridici *imaginar* în poziţie verticală. *Atingi cu creştetul şi genunchii circumferinţa cercului* (deci vîrfurile triunghiului echilateral sînt pe linia cercului).

Aprinde lumînarea. *Să alegi* o lumînare care să ardă *cel puţin o jumătate de oră.*

Memorează ce ai desenat şi scris.

Acum, *pune palmele pe genunchi întoarse cu faţa în sus şi degetele uşor desfăcute. Priveşti spre Răsărit, nu uita.*

Închide ochii şi *vezi cu ochii minţii flacăra lumînării.*

Relaxează-te complet.

Respiră de 9 (nouă) ori profund în ciclu complet: inspiraţie, apnee, expiraţie, apnee. (*Continuu* vezi flacăra lumînării.)

Înainte de fiecare respiraţie rosteşte mental, ca şi cum ai fi singur într-o peşteră de sihastru, *Tatăl Nostru. Încheie ciclul respiraţiilor cu* Tatăl Nostru. (Deschide ochii.)

Această etapă *nu trebuie să dureze* mai mult decît va arde *un sfert* din lumînare.

Acum, adu-ţi mîinile în dreptul ombilicului, astfel încît centrul cercului creat de degetele tale unite/lipite la vîrfuri, să fie la 2 (două) degete sub ombilic.

Relaxează-te complet.

C. Verbul magic

Rosteşti de *11 (unsprezece)* ori:

R A M

Rostirea lui *RAM* se face cu voce joasă şi profund vibrată, ca şi „doangul", sunetul corzii, cel mai de jos al unui contrabas. Poţi pronunţa „M"-ul cu gura închisă, *astfel încît să răspîndeşti vibraţia în corpul tău.*

La fiecare rostire închizi ochii şi vezi în cercul creat de mîinile/ degetele tale unite, cu centrul în punctul aflat la 2 (două) degete sub ombilic, un triunghi echilateral înscris în acest cerc.

Vezi acest triunghi echilateral *aprins* şi *de culoare roşie ca şi sîngele.* Nu uita acest lucru!

ÎŢI TREZEŞTI CENTRUL SPIRITUAL ŞI ENERGETIC AL VOINŢEI ŞI PUTERII.

D. Meditaţia

Ai rostit de 11 (unsprezece) ori verbul magic.

Acum, rămîi în *aceeaşi* poziţie, avînd *în continuare ochii închişi* şi *văzînd triunghiul echilateral roşu ca sîngele aprins.*

Meditează asupra acestor cuvinte ale lui Zalmoxis:

VOINŢA ŞI PUTEREA MEA SÎNT NESFÎRŞITE, CĂCI NESFÎRŞITĂ ESTE DESĂVÎRŞIREA MEA ÎNTRU DUMNEZEU.

Deschizi ochii şi, complet relaxat

E. Ieşi din cercul magic mulţumind Domnului Dumnezeului tău Iisus Christos. (*În acest moment* lumînarea îşi va sfîrşi singură arderea pînă la capăt.)

Bineînţeles, sînt necesare cîteva sfaturi:

1. Practică prima învăţătură magică a lui Theophil Magus. Te va ajuta.
2. Practica a doua învăţătură magică a lui Theophil Magus sau, măcar meditează asupra ei. *Te va călăuzi* întru adevăr, dreptate şi iubire.
3. Practicarea artelor marţiale, între care recomand aikido, judo şi, nu în ultimul rînd, shintai-do, îţi va fi de un real folos.

Desigur, cititorule, vei fi dorind să ştii care va fi „profitul" tău, nu-i aşa?

Ei bine, iată:

- din punct de vedere medical, ficatul, stomacul, în sfîrşit, organele din zona epigastrică vor fi ajutate să funcţioneze normal;
- echilibrul tău fizic nu va mai cunoaşte fluctuaţii nedorite;
- voinţa ta în planul existenţei cotidiene va fi de nezdruncinat;
- puterea ta fizică va creşte substanţial;
- viteza ta de reacţie se va îmbunătăţi considerabil;
- stăpînirea de sine va deveni o calitate a ta demnă de invidiat;
- *voinţa şi puterea ta de a te împlini spiritual şi profesional în cursul vieţii tale vor fi asemenea celui care stînd în mijlocul focului este neatins de flăcări.*

Trebuie totuşi să ţii seama de cuvintele lui Eliphas Lévi:

„Voinţa omului drept este chiar voinţa lui Dumnezeu şi legea naturii".

Altfel, tot Eliphas Lévi te avertizează:

„Un lanţ de fier este mai uşor de rupt decît un lanţ de flori".

În această lume sîntem, cel puţin aşa pare, fiinţe trecătoare. Dar, nu uita ca în cel mai înalt sens al existenţei tale pe acest Pămînt, a cincea învăţătură magică a lui Theophil Magus se cheamă şi *Uşa* sau *Strunga oilor*. În *Evanghelia după Ioan* (10 cu 9), Iisus Christos îţi întinde mîna Sa astfel:

Eu sînt uşa (strunga). Dacă intra cineva prin Mine, va fi mîntuit, va intra şi va ieşi şi va găsi păşune.

Ecce homo.

Voința și Puterea
A cincea învățătură magică a lui Theophil Magus

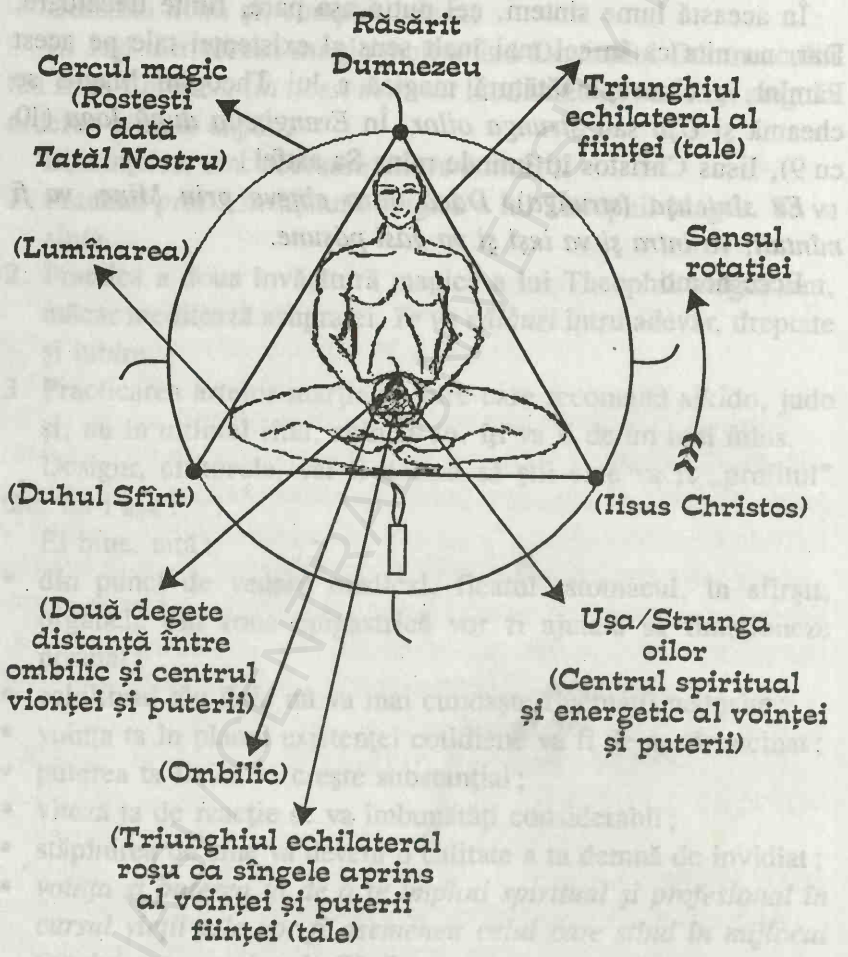

Figura 5

Pîinea vieții – empatia divină

A șasea învățătură magică a lui Theophil Magus

„Sînt mii de ani de cînd omul suferă sau se bucură, este fericit sau nefericit doar prin măsurarea suferinței și bucuriei celorlalți semeni ai săi. Și tot de mii de ani făptuind astfel, omul își rezumă în mare și mai întotdeauna suferința și bucuria, prin rîs sau plîns. În rest, doar veșnica îndoială... Există însă răspuns și oameni care știu, dar aceștia prea puțini vor fi fost și sînt alungați, negați, ignorați... De ce ? Simplu : starea de milă este identificarea absolută cu celălalt, și este una dintre calitățile desăvîrșirii de sine."

(Theophil Magus)

Dicționarele definesc *empatia* ca formă de cunoaștere a altuia, cu trimitere mai mult sau mai puțin directă la eul social sau, deseori, la emoții și sentimente imediate ; ori spun : interpretare a eului altora după manifestarea(rile) propriului nostru eu ; sau : transpunerea noastră simpatetică în obiectele, dar și ființele exterioare nouă etc. etc. etc.

Bineînţeles, te vei gîndi pe dată că n-ar fi rău deloc să fii posesorul unei empatii constante şi puternice... Ţi se perindă prin minte, cu dezinvoltură, episoade din *X-files* sau alte filme cu *ESP* şi, te şi vezi rînjind teribil de satisfăcut de puterile tale telepatice, ori de dedublarea în timp şi spaţiu, ori de premoniţiile tale mai mult decît explicite... Desigur, în primul rînd te vei răzbuna, pe urmă vei deveni bogat şi, în cele din urmă, plin de paraforţe şi de bunăvoinţă, vei face dreptate. Nu-i aşa?

Dar, slavă Domnului, nu se întîmplă astfel decît în filme sau în romanele care constituie subiectul acestor filme.

Sfîntul părinte Nicolae Steinhardt, omul greu încercat în închisorile comuniste române ca deţinut politic, monahul Nicolae Delarohia, teologul, eseistul şi scriitorul care, după eliberare, şi-a trăit restul vieţii la Mănăstirea „Sf. Ana" – Rohia, din Transilvania, devenind una dintre cele mai hărţuite personalităţi ale creştinismului răsăritean, scria în cartea sa magică, *Dăruind vei dobîndi*, astfel:

„*Mila* e un simţămînt, o virtualitate, mai bine zis o stare sufletească sau şi mai precis: o *stare harică*.

E mai presus de orice, o sim-patie, o com-pătimire, o compasiune. Şi ce dezvăluie elementele acestea de compunere (sim, com) de nu tocmai părtăşia, capacitatea de a ieşi din tine însuţi, de a iubi pe semenul tău nu numai ca pe tine, ci mai mult decît pe tine, de *a te substitui lui*, de a simţi şi suferi întocmai ca el, devenind oarecum una cu el.

Mila, scurt spus, presupune facultatea de a te părăsi şi a lua locul altuia, fără a-l judeca, *nu* dincolo de bine şi de rău cum spunea Nietzsche, dar dincolo de dreptate şi osînda şi tăgăduind asprul adagiu «fiecare pentru sine»".

Aşadar, credem că, în mod evident, simplu şi fără emfază doctrinară, Sfîntul părinte Nicolae Steinhardt a definit *empatia*

magică, aceea care pe cea mai înaltă treaptă a sa este *empatia divină*.

E clar ca bună ziua însă că omul obişnuit, cetăţeanul de zi cu zi, chiar dacă va înţelege bine de tot această definiţie şi chiar dacă i se va spune răspicat: doar astfel vei fi un telepat etc. etc. etc., acest om la sfîrşit de an 2000 nu va reuşi niciodată să practice *mila/empatia magică* apelînd sîrguincios la computer, la psihosociologie, la ONU sau la NATO, ori la GREENPEACE, ori la Papa... ori la ghicitorii în stele, sau şamanii tibetani de pe străzile Parisului şi aşa mai departe, nu?

Oricît ar părea de simplu şi de la îndemînă (dar mai ales tentantă, datorită puterilor pe care le conferă), această învăţătură rămîne pentru totdeauna ezoterică. Ea este de fapt un act de magie divină (albă) exercitat asupra ta însuţi/însăţi.

Mila/empatia magică (ajungînd pînă la *empatia divină*) se poate obţine prin Yoga, Buddhism, Zen-buddhism sau prin Tao (Dao), iar în creştinism prin Isihasm (Rugăciunea Inimii) aşa cum este practicat de călugării de pe Muntele Athos.

Neîndoielnic şi în mod firesc, învăţătura magică a lui Theophil Magus despre *empatia divină*, se afla cel mai aproape de învăţătura Isihasmului.

Această învăţătură a magiei transilvănene spune:

A. Spaţiul şi timpul

Învăţătura a şasea se practică într-o încăpere *izolată* (dacă se poate lipsită complet de mobilier) şi în *deplină singurătate* şi *tăcere*.

Se practică în întuneric. (Sau îţi acoperi bine ochii! Dar fără să te deranjeze acoperămîntul folosit.)

Se practică toată viaţa sau pînă cînd *doar Dumnezeu El Însuşi* te va opri să mai practici.

Se practică cel puţin *o dată la şapte zile*, după ce ai practicat *zilnic vreme de 8 (opt) luni*. Fie înainte de răsăritul soarelui, fie după apusul lui.

B. Cercul magic şi pregătirea

Trasezi pe podea, real sau imaginar, în sensul invers mersului acelor ceasornicului, *cercul magic*. Diametrul cercului trebuie să fie cu 10 (zece) centimetri mai mare decît lungimea braţelor întinse, dacă aceasta depăşeşte lungimea corpului tău. Dacă nu, cu 10 (zece) cm mai mare decît lungimea corpului. În acest cerc te vei aşeza ca în *fig. 6*, pe spate, braţele şi corpul (cu picioarele uşor lipite) simbolizînd o cruce al cărei capăt (creştetul tău) va fi orientat către *Răsărit*.

Trasarea cercului magic se face exact ca şi în cazul celorlalte învăţături, aşadar, înainte curăţîndu-ţi trupul după cum prea bine ştii deja; iar în timpul trasării rostind *Tatăl Nostru – o dată* – rar şi conştientizînd fiecare cuvînt.

Studiază atent *fig. 6. Memoreaz-o.*

Stingi lumina sau *îţi acoperi* ochii, înainte de a te întinde în interiorul cercului magic, pe podea, exact ca în *fig. 6.*

Atenţie: creştetul la Răsărit; palmele întoarse cu faţa în sus; călcîiele se ating. *Ochii închişi firesc.*

Relaxează-te pînă cînd îţi vei simţi trupul uşor ca un fulg.

Goleşte-te de gînduri, imagini, emoţii, sentimente.

Respiră în ciclu complet (inspiraţie, scurtă apnee, expiraţie, scurtă apnee) de *12 (douăsprezece)* ori.

Rosteşte mental de *12 (douăsprezece)* ori *Tatăl Nostru. Atenţie*: nu trebuie *decît să auzi lăuntric; nu trebuie să vezi absolut nimic care aparţine lumii reale sau virtuale, cu excepţia unei lumini care poate lua forma unei cruci cu patru, sau şase braţe – deci o cruce dreaptă peste care se suprapune o cruce în „X" (crucea Sf. Andrei) după cum vezi*:

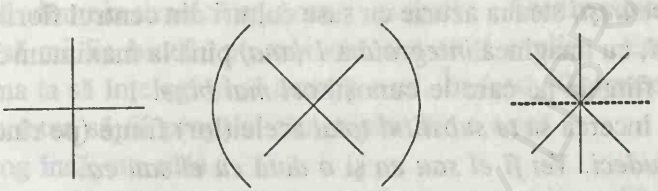

Dacă această imagine ţi-a fost dată şi, *cu siguranţă îţi va fi dată*, după rostirea de cele 12 (douăsprezece) ori a *Tatălui Nostru*, ea va avea o *lumină de azur*, exact a cerului complet senin imediat după răsăritul soarelui într-o dimineaţă de Aprilie, cum se întîmplă ades în Ziua Învierii, de Sfîntul Paşte.

Păstrează în lăuntrul (inima ta) tău această imagine ca şi cum ai fi tu însuţi/însăţi.

Pune-o mental în steaua cu şase colţuri din mijlocul florii cu 12 (douăsprezece) petale – floarea inimii (vezi fig. 6)

Acum:

C. Verbul magic

Rosteşte:

MILUIEŞTE-MĂ

Rosteşti MILUIEŞTE-MĂ cu *umilinţă* şi *încredere* şi *iubire* faţă de şi cerînd aceasta Domnului Dumnezeului tău Iisus Christos.

Rosteşti *o dată* cu *voce tare*.

Rosteşti *apoi* de *11 (unsprezece)* ori cu *voce lăuntrică*.

Repeţi de *6 (şase)* ori rostirea *verbului magic*, în modul descris mai sus.

D. Meditaţia (*durează* pînă cînd crezi că ai reuşit să o împlineşti)

Acum (păstrînd în continuare imaginea din timpul PREGĂTIRII, ultima imagine, şi din timpul rostirii VERBULUI MAGIC, deci aceeaşi imagine):

înlocuieşti steaua azurie cu şase colţuri din centrul florii inimii, *pe rînd*, cu imaginea *integrală* a *1 (una)* pînă la maximum *3 (trei)*, dintre fiinţele pe care le cunoşti *cel mai bine*.

Vei încerca să *te substitui total* acelei(lor) fiinţe (pe rînd), *fără să le judeci. Vei fi el sau ea* şi *o dată cu el sau ea*.

Repet:

Nu judeci. Nu tragi concluzii. Te iubeşti ca pe tine însuţi şi încerci să te ajuţi ca pe tine însuţi.

REALIZEZI EMPATIA MAGICĂ.

E. Ieşirea din cercul magic se face mulţumind Domnului Dumnezeului tău Iisus Christos.

Care vor fi harurile aduse de această învăţătură magică a lui Theophil Magus?

Dragul meu cititor, în primul rînd îţi voi reaminti că nu ajunge să te rogi, trebuie să ai şi *Credinţă*. Iar rugăciunea face lumea. Astfel, ţinînd seama de toate acestea, *treptat, cu răbdare, Duhul Sfînt* va fi asupra ta, iar tu:

- îţi vei înţelege mult mai uşor şi mult mai bine aproapele, cu alte cuvinte, îţi va fi mult-mult mai lesne să trăieşti în această lume;
- vei căpăta o extraordinară abilitate în a învăţa şi vorbi limbi străine (dar, repet în timp...);
- vei cîştiga, tot cu mare răbdare, capacităţi/puteri premonitive şi îţi vei „traduce" corect visele;
- poţi obţine puterea de a „citi" (telepatie) gîndurile semenilor;
- poţi obţine capacităţi taumaturgice (spre exemplu, puterea „mîinilor vindecătoare");
- dar înainte de orice, poţi şi *trebuie* să obţii *mila* ca *stare harică*, aşa cum o definea monahul sfînt, Nicolae Delarohia.

Că nu vei obţine nimic, dar absolut nimic din toate acestea (chiar dacă practici asiduu această învăţătură magică) dacă vei

lucra sub domnia tiranică a poruncii proprii: „fiecare pentru sine şi mie să-mi fie bine", nu mai are rost să-ţi explic... Este deja problema ta să înţelegi şi să accepţi asta. În fond, Dumnezeu ţi-a dat libertatea să fii propriul tău stăpîn. Nu-i aşa?

Te rog însă, **nu uita**:

Empatia divină înseamnă şi este Cuvîntul Lui Iisus Christos:

„În proroci este scris: «Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu». Oricine a ascultat pe Tatăl şi a învăţat de la El, vine la Mine".

EU SÎNT PÎINEA VIEŢII.

Doar Iisus Christos a fost şi este *empatia divină*.

Cum ar putea fi altfel?

Totuşi Iisus te roagă să-L urmezi. Acesta este rostul învăţăturii magice a lui Theophil Magus. Care ar putea fi altul?

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

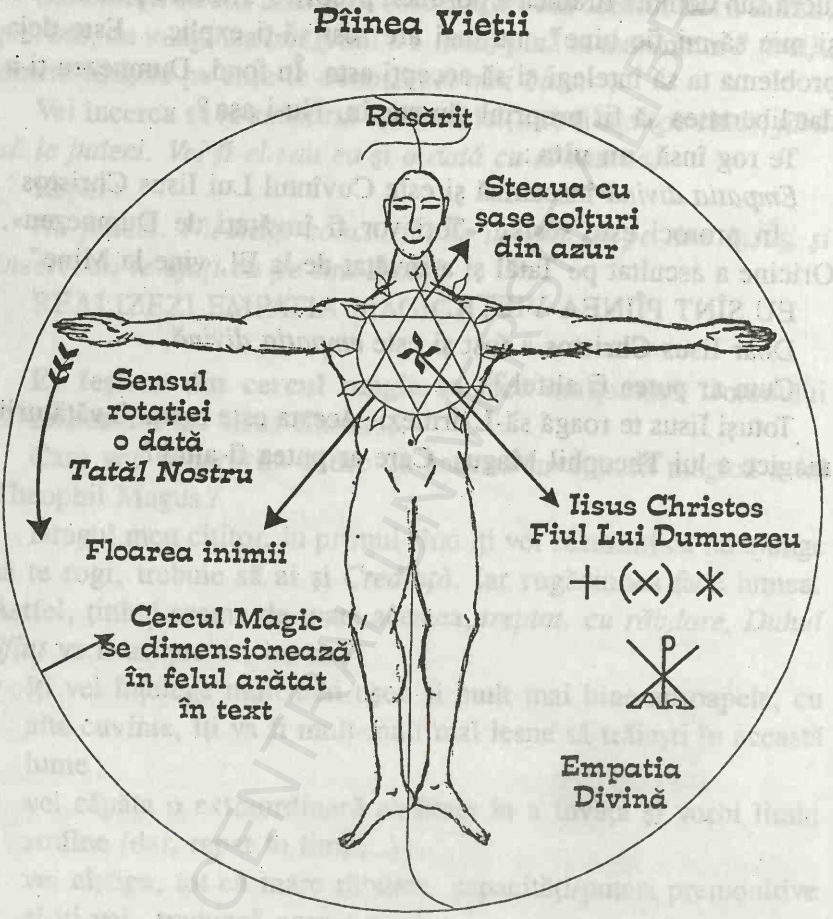

A șasea învățătură magică a lui Theophil Magus

Figura 6

Învingătorul timpului – Prezentul neînceput și nesfîrșit

A șaptea învățătură magică a lui Theophil Magus

„Dintre copiii Timpului, în afară de Moarte, cei care fac ravagii de vreo două secole bune încoace, sînt: teama de ratare, dorința de întîmplări fericite – cît mai dese – și, desigur, lipsa de timp. Sînt, într-adevăr, copiii Timpului, dar de născut i-a născut omul modern. Mai mult decît atît, i-a crescut, educat cu grija cu care doar înfirmul își ocrotește progenitura. Iar acum e devorat de acești monștri, care știu ca nimeni alții cum să-și savureze prada. Există antidot? Bineînțeles, sînt suficiente remedii, dar toate, magice sau nu, par inaccesibile fiindcă pot fi reduse la această esență: încearcă să îți contempli facerea în timp fără a te mai întreba mereu, cînd?, și mulțumește-I sincer Lui Dumnezeu pentru timpul tău."

(Theophil Magus)

E greu de presupus că ar mai fi ceva de adăugat, de comentat la spusele lui Theophil Magus. Fireşte, vorbind despre percepţia actuală a Timpului şi efectele ei dramatice, nu o dată chiar tragice. Iar „percepţie" înseamnă, în acest caz – cu totul şi cu totul special – întreaga existenţă a fiinţei umane.

Trăim acest secol XX, şi tare mă tem că vor mai fi secole astfel, sub semnul *relativităţii* şi al *psihanalizei*, ai căror părinţi şi maeştri le-au fost Einstein şi Freud. Amîndouă teoriile au prins rădăcini adînci în viaţa noastră producînd fisuri sîngerînde şi neînchise încă, pornind din inconştientul individual şi general, răsărind vizibil în conştientul/conştiinţa personală, precum şi în cea globală, planetară. Se produce astfel neîncetat alterarea/distorsionarea percepţiei Timpului fiinţei umane. Timpul este colapsat într-o sferă care diferă de la individ la individ, de la societate la societate, de la cultură la cultură, sferă practic ermetică şi impenetrabilă avînd la capetele diametrului său *trecutul* şi *viitorul*, ca noţiuni, trăiri şi acţiuni *finite*. Excluderea *prezentului* se face simplu şi extrem de eficient prin *ignorare*. Permanenta raportare la *trecut* şi *viitor*, repet, ca noţiuni, trăiri şi acţiuni *finite*, epuizează fiinţa umană, a cărei mare parte din energia sa vitală este dăruită, cum bine definea Theophil Magus, acestor „nevoi" ne-umane şi in-umane: *teama de ratare, întîmplarea fericită* şi *lipsa de timp*.

În mod cert, nu asta au vrut genialii Einstein şi Freud. Nu. *Ei au demonstrat că exact asta nu e de dorit să se întîmple.* Homo novus a decis însă altfel.

Axioma mea este aceasta:

punctul în care se intersectează oricare dintre axele Timpului, indiferent de direcţie şi sens, dar întotdeauna pornind dinspre infinit şi înspre infinit, sau invers, acest punct este inevitabil şi irefutabil identic cu sine-însuşi în oricare punct al oricărei axe a Timpului. Acesta este Prezentul.

Prezentul este deci *neînceput* şi *nesfîrşit*.

ACESTA ESTE TIMPUL FIINŢEI UMANE.

Acesta este prezentul etern al celei de a şaptea zi, binecuvîntată şi sfinţită de Dumnezeu, ca fiind Repaosul Său veşnic deschis şi veşnic creator prin împlinirea Genezei Sale ca moştenire dăruită noii Geneze, cea a omului ca Dumnezeu în devenire. Dumnezeu contemplă, binecuvîntează, sfinţeşte şi îşi mulţumeşte Sieşi: omul are ce lucra în timpul său şi lucrarea lui este nesfîrşită, precum Dumnezeu este nesfîrşit. *A fi* nu poate cuprinde *cînd* fiindcă Dumnezeu este necuprins şi nesfîrşit. Omul *va fi* Dumnezeu în Dumnezeu, *fiind* stăpînul timpului sau care *este* al Lui Dumnezeu şi este dăruit necondiţionat de Dumnezeu, omului.

Pe scurt: *Dumnezeu este veşnic prezent.*

Prezentul neînceput şi nesfîrşit este Dumnezeu.

ACESTA ESTE TIMPUL FIINŢEI UMANE.

Zalmoxis îşi povăţuia întotdeauna ucenicii grăbiţi să devină mari magicieni astfel:

„Nu te întreba niciodată «pentru ce sau cine?» şi, mai ales, nu te întreba niciodată «cînd?». Lucrează mereu întru Dumnezeu şi lasă-L pe Dumnezeu să lucreze în tine. Devenirea ta va veni de la sine, dacă nu vei număra paşii Lui Dumnezeu, doar îi vei urma, unul cîte unul. Mulţumeşte-I Lui Dumnezeu mereu că îţi dăruieşte această cale mereu".

Cel care va urma această învăţătură magică a lui Theophil Magus, întocmai cum este ea descrisă, va ajunge în puterea Duhul Sfînt. În timp, cu mare răbdare el va obţine aceste daruri:

- va fi în armonie cu propriul său destin;
- poate fi oricînd şi în orice situaţie de un calm desăvîrşit;
- va căpăta însuşiri de excelent organizator sau manager;
- va fi un vizionar;
- prin practica asiduă capătă *puterea clarviziunii*;

- ajunge să fie *stăpînul timpului său.*
- *va avea revelaţia nemuririi.*

Iată această învăţătură magică transilvăneană:

A. Cercul magic şi pregătirea

Îţi cureţi trupul cum prea bine ştii deja.

În ziua practicării acestei învăţături *trebuie* să ţii post astfel: dimineaţă mănînci 3 (trei) linguri de grîu încolţit cu o lingură de miere de albine şi bei 1 (un) pahar cu lapte călduţ; la prînz, o lingură de grîu încolţit şi o linguriţă de miere cu un pahar de apă la temperatura corpului; seara, doar un pahar cu apă la temperatura corpului.

Practici *seara* între ora 10 PM şi 12 PM fiind *singur* în încăpere şi în *întuneric deplin*, în *linişte deplină.*

Trasezi *imaginar* cercul magic, astfel încît *să încapi în el stînd lungit pe spate, cu braţele lipite de corp, palmele întoarse cu faţa în sus şi picioarele cu călcîiele lipite. Ai creştetul orientat către Răsărit.*

Trasezi cercul magic în sensul *invers* mersului acelor ceasornicului şi rostind *o dată Tatăl Nostru*, clar şi conştientizînd fiecare cuvînt.

Te aşezi în cercul magic îmbrăcat doar cu un slip, sau complet gol, ori îmbrăcat cît mai comod. În încăpere să nu fie nici prea cald, nici prea rece.

Te aşezi în poziţia descrisă mai sus.

Închizi ochii.

Respiri în ciclu complet (inspiraţie, scurtă apnee, expiraţie, acurtă apnee) de *7 (şapte)* ori.

Respiri de atîtea ori *de cîte 7 (şapte)* ori, pînă cînd te vei *goli de gînduri, imagini şi senzaţii.*

Eşti complet relaxat: *nu-ţi mai simţi corpul.*

Acum rosteşti *mental* de *4 (patru)* ori: „În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh, Amin." Rosteşti asta avînd *convingerea fermă* că totul se va împlini.

B. Verbul magic

Acum, te gîndeşti *fără imagini şi alte sunete/cuvinte* la Dumnezeu, la Iisus Christos şi la Duhul Sfînt (*vezi fig. 7*).

Rosteşti *mental de 6 (şase)* ori şi cu *voce tare a 7 (şapte)a* oară:

MULŢUMESC

Faci asta de 7 (şapte) ori (ori şapte; deci, ori prima rostire).

Fiecare dintre cei 7 (şapte) MULŢUMESC, rostiţi cu voce tare, trebuie să-ţi umple fiinţa, să vibreze întreaga ta fiinţă.

C. Meditaţia

Acum respiri în ciclu complet de 7 (şapte) ori, o dată.

După aceea meditezi asupra lui MULŢUMESC pînă cînd simţi că adormi.

Înainte de a adormi, rosteşte mental:

DOAMNE, FII ALĂTURI DE MINE – EU ÎŢI APARŢIN.

Cînd te vei trezi,

D. ieşirea din cercul magic se face mulţumind Domnului Dumnezeului tăi Iisus Christos.

Theophil Magus îţi recomandă să practici această învăţătură în fiecare an timp de *7 (şapte) săptămîni*, în *fiecare a 7 (şaptea) zi, anual, începînd cu ziua Învierii Domnului Iisus Christos.* Apoi, pe parcursul anului respectiv, ori de cîte ori doreşti, dar *întotdeauna* în a 7 (şaptea) zi a săptămînii. Nu uita, Domnul Iisus Christos este şi Domnul Sabatului.

Se mai recomandă practicarea primei învăţături magice a lui Theophil Magus şi, de asemenea, meditaţia (sau practica) privind cea de a doua învăţătură a sa.

Cititorule, voi încheia citîndu-l pe Iisus Christos:

„De aceea vă spun: nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, ce veţi mînca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este *viaţa* mai mult decît hrana şi *trupul* mai mult decît îmbrăcămintea?

Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strîng nimic în hambare; şi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sînteţi voi cu mult mai de preţ decît ele?

Şi cine dintre voi, îngrijorîndu-se, poate să adauge un cot la înălţimea lui?

Nu vă îngrijoraţi deci pentru ziua de mîine; căci ziua de mîine se va îngriji singură de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei." (*Matei* 6/25-34)

Iubirea Magică
A șaptea învățătură magică a lui Theophil Magus

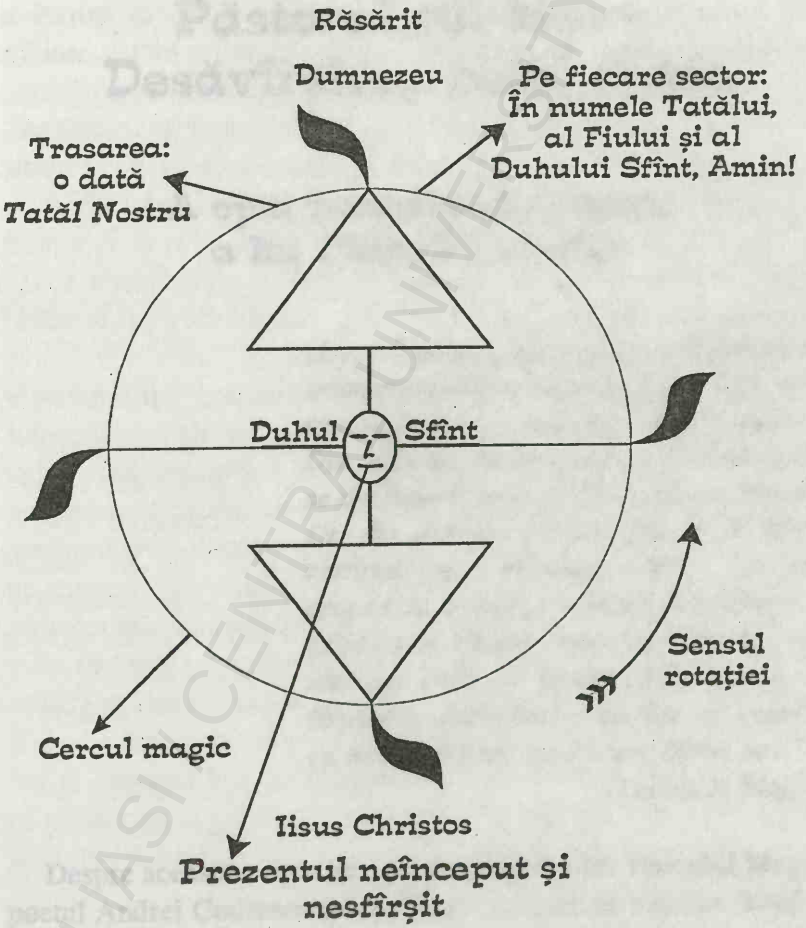

Figura 7

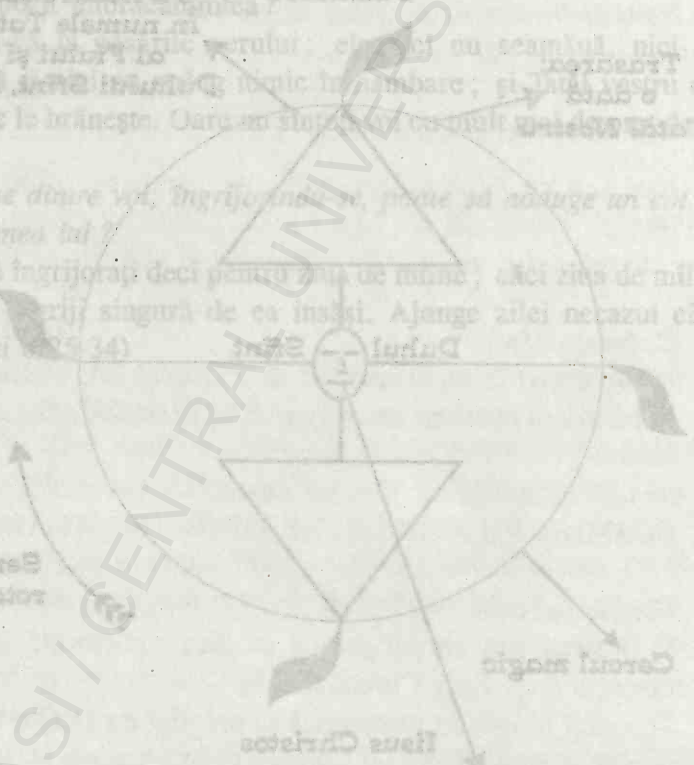

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Păstorul cel bun – Desăvîrșirea celui treaz

A opta învățătură magică a lui Theophil Magus

„Desăvîrşirea celui treaz, în înţelesul de omniprezenţă şi omniscienţă absolută, nu a avut-o pe acest pămînt decît Iisus Christos. Dar, nu e mai puţin adevărat că Iisus Însuşi se descoperă lumii ca fiind Fiu al Omului. Or, din această perspectivă ni se relevă certitudinea – grantată divin – că avem dreptul de a cîştiga această desăvîrşire, a celui treaz. Nu are importanţă cîţi sau cine sînt cei care au luptat pentru ea şi au obţinut-o. Important e că sînt tot oameni, ca mine, ca tine, ca oricare dintre noi."

(Theophil Magus)

Despre această a opta învăţătură magică a lui Theophil Magus, poetul Andrei Codrescu mărturisea: „...este cu totul inefabilă în ne-cuprinderea ei nici cu inima, nici cu gîndul. Este asemeni acelor versuri pe care poetul le culege din ceruri o singură dată în

viaţă. Pot să fie un haiku sau un poem. Contează doar faptul că sînt *chiar* dumnezeieşti".

Această învăţătură magică transilvăneană este învăţătura omului-Dumnezeu. De aceea simbolul său sacru este dubla cruce. Iar numărul 8 (opt) este numărul lui Iisus Christos. 8 (opt)-ul culcat este semnul infinitului în matematici. Şi dubla spirală a dublei cruci, acelaşi 8 (opt) este dubla spirală a vieţii: acidul dezoxiribonucleic – ADN-ul, taina sacră a viului pe acest pămînt.

Cel care practică această învăţătură magică şi meditează constant asupra ei poate ajunge să vadă prin obiecte şi în interiorul lor; poate să vadă sub pămînt; poate să vadă la mari distanţe, chiar de kilometri; poate să vadă organele interne şi să acţioneze asupra lor; poate deplasa obiectele – telekinezie; poate vedea punctele de acupunctură şi aura fiecăruia dintre ele; poate vedea în trecut şi în viitor.

Iar acela care, după vîrsta de patruzeci de ani – şi după ce a practicat toate celelalte şapte învăţături magice ale lui Theophil Magus, *împlinindu-se* prin ele –, vreme de *3 (trei) ani practică şi meditează constant* asupra acestei învăţături, *zilnic*, poate obţine marile puteri miraculoase sau paranormale, dintre care amintesc puterea de a fi vizibil sau invizibil după cum doreşte; puterea de a se multiplica în spaţiu; puterea de a merge pe apă; puterea de a zbura (ca şi cum ar călători pe un covor magic); puterea de a traversa materia organică sau neorganică (în mod firesc, ca şi cum ar trece prin aer, fără să întîmpine vreo rezistenţă); puterea de a auzi de la mari distanţe orice sunet interior sau exterior şi mă opresc aici fiindcă trebuie să-mi respect jurămîntul de novice în magia transilvăneană, pe care îl cunoaşteţi deja fiindcă l-aţi citit în capitolul „Transilvania – Tărîmul Magic."

Referitor la obţinerea puterilor minore şi a marilor puteri miraculoase enumerate/amintite mai sus, trebuie să-ţi amintesc cititorule ca: *nu e suficient să te rogi/să practici – este absolut*

obligatoriu să şi crezi cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea fiinţei tale.

Iar atunci cînd te vei poticni în calea ta, caută un maestru care să te ajute, sau, mult mai simplu, caută-L pe Domnul Iisus Christos:

CAUTĂ-TE ÎN MINE ŞI MĂ VEI GĂSI ÎN TINE.

Şi, în primul rînd, *nu uita vreodată*: nicicînd nu-ţi vor fi dăruite aceste puteri pentru că tu Îl consideri pe Dumnezeu un money-maker sau, altfel spus, şansa ta de a deveni stăpînul lumii. Definitiv – NU!

Atenţie: Cît timp vei practica această învăţătură magică regimul alimentar trebuie să fie cu preponderenţă cel vegetarian; consumul de alcool şi de tutun trebuie practic exclus; se interzic cu desăvîrşire orice fel de narcotice şi droguri; se interzic orice fel de abuzuri/excese sexuale. *Se recomandă* practicarea *intensivă* a primei învăţături magice al lui Theophil Magus.

Atenţie: Cel care vrea să obţină *marile puteri miraculoase* trebuie ca *înainte* de cei *3 (trei) ani de practică zilnică* să îndeplinească aceste condiţii: 1. să fi împlinit vîrsta de 40 (patruzeci) de ani; 2. să fi practicat cu rezultate *concrete toate* celelalte învăţături magice ale lui Theophil Magus; 3. să fie *deja* în starea de abstinenţă *totală* şi *complet* vegetarian în regimul alimentar. Şi, firește, să cunoască *textele sacre, cu inima*.

Aşadar:

A. Cercul magic şi pregătirea

De fiecare dată vei practica dimineaţa *o dată cu răsăritul soarelui*.

Poţi practica în cămăruţa ta sau în mijlocul naturii, dar în *deplină singurătate* şi *linişte*.

Trasarea cercului magic se face aşa cum prea bine ştii deja, oricum să nu fie mai mic diametrul decît lungimea corpului tău.

Nu te aşezi în cercul magic pînă cînd nu te-ai golit complet de senzaţii, emoţii şi gînduri.

Te aşezi în centrul cercului magic *exact* ca în *fig. 5*. O singură diferenţă: *palmele pe genunchi cu faţa în sus.*

Respiri în ciclu complet – cum ştii deja – *de 9 (nouă) ori.*

Fiecare ciclu înseamnă rostirea mentală o dată a lui IISUS CHRISTOS.

Ai ochii *închişi*, dar te uiţi *încrucişat* (strabism) privind *mental* un *spot luminos* la baza nasului, *puţin deasupra* sprîncenelor. Forma poate să fie de *elice* cu două petale care se învîrte în sensul invers mersului acelor ceasornicului. Lumina *este galben-aurie strălucitoare* şi *blîndă*. (Magia europeană numeşte acest centru „al treilea ochi"; Yoga: „ochiul lui Shiva", iar în buddhism se cheamă: „ochiul lui Buddha".)

B. Verbul magic

(Continui să vezi interior lumina galben-aurie strălucitoare şi blîndă.)

Acum rosteşti:

A U R

Rosteşti de 9 (nouă) ori cu voce tare, clar, profund, avînd senzaţia că toată fiinţa ta se transformă în acea lumină galben-aurie strălucitoare şi blîndă.

(*AUR* este cuvîntul LUI DUMNEZEU pentru lumina universală: „uimar Eloim iai *aur*! uiiai *aur*"/ „Să se facă lumină, spune Dumnezeu, şi lumină s-a făcut! *AUR* este lumina universală în echilibru şi atunci devine instrumentul Creaţiei. Ca prunc, Iisus Christos primeşte în dar de la Cei Trei Magi şi aur – ca simbol al supremei înţelepciuni, al supremei cunoaşteri, *aur* universal, *AUR*.)

C. Meditaţia

(Continui să vezi interior lumină galben-aurie strălucitoare şi blîndă.)

Acum meditezi asupra Predicii de pe Munte *a lui Iisus Christos, avînd ca subiect central al meditaţiei* Cele Nouă Fericiri. (*Matei*, capitolele 5 pînă la 7, inclusiv.)

D. Ieşirea din cercul magic se face mulţumind Domnului Dumnezeului tău Iisus Christos.

Cititorule pătrunde aceste cuvinte ale Mîntuitorului:

Eu sînt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru voi. Din pricina aceasta Tatăl Mă iubeşte: pentru că Îmi dau viaţa, ca iarăşi să o iau.

Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.

(*Ioan* 10/11; 17-18)

Față în față cu Dumnezeu

A noua învățătură magică a lui Theophil Magus

„Dacă e posibil să stau față în față cu Dumnezeu ? Cum altfel ! Aceasta este reîntoarcerea în Rai şi în primul rînd aşa exista Dumnezeu pentru oricare dintre noi. Fireşte, trebuie să fie posibil. Într-adevăr, Dumnezeu este ce este, singur ne-o spune. Dar, e la fel de adevărat că viaţa noastră este aşa cum ştim fiecare că este. Rezultă că întîia condiţie pentru a ajunge să stai în faţa lui Dumnezeu este depăşirea acestei omeneşti şi aproape flagrante contradicţii. Ca s-o depăşeşti în această viaţă, căi sînt destule. Întrebarea este însă aceasta : tu crezi în Dumnezeu ? "

(Theophil Magus)

Zalmoxis spunea :

„Desăvîrşirea şi nemurirea nu pot fi gîndite şi, cu atît mai mult, obţinute fără Dumnezeu, fără a trăi întru Dumnezeu, fără a te aşeza lîngă Dumnezeu, fără a respira faţă în faţă cu Dumnezeu. Oricît de mare ţi-ar fi ştiinţa şi cunoaşterea, oricît

de mare ţi-ar fi înţelepciunea şi puterea, fără dragostea şi ascultarea de Dumnezeu nu vei fi decît un om fără de Dumnezeu. Nu vei fi decît ce-ai fost înainte de a fi viu".

Această a noua învăţătură magică a lui Theophil Magus păstrează nemodificate de vremuri străvechea învăţătură a lui Zalmoxis întru esenţa adevărului ei, aceasta:

Dacă ştii cum şi dacă pregătindu-te vei fi pregătit, aşteaptă în tăcere şi umilinţă cu toată inima şi fiinţa ta. Pe neaşteptate, Dumnezeu îţi va zîmbi. Zîmbeşte-I în smerenie. Şi taci. Dumnezeu îţi va vorbi. Ascultă-L cu sfinţenie. Şi taci. Dumnezeu te va chema în faţa Lui. Du-te în tăcere şi închină-te în tăcere. Aşteaptă şi vei fi chemat să vorbeşti.

Theophil Magus adaugă pentru tine doar atît:

„Vei regăsi acest adevăr – această învăţătură magică – în toate celelalte învăţături magice transilvănene înfăţişate ţie în această carte. O vei regăsi şi o vei înţelege perfect, dacă vei fi cunoscut şi practicat toate cele opt învăţături. Această a noua învăţătură magică este firul roşu care străbate întreaga ştiinţă, artă şi filozofie a magiei transilvănene. Este de altfel, *piatra din capul unghiului*, despre care vorbeşte Iisus Christos, pentru toate sistemele filozofice, toate magiile divine şi toate religiile lumii".

Zalmoxis spune dintru bun început, „...pregătindu-te vei fi pregătit...", aşadar nu putem vorbi despre o practică propriu-zisă a acestei învăţături, căci este mai mult decît evident, cînd vei fi pregătit pentru ea, miracolul ei se va produce.

E adevărat, *pe neaşteptate*. Deci, scurt şi răspicat:

cea de a noua învăţătură magică înseamnă aşteptarea lui Dumnezeu, fiind pregătit să-L întîlneşti.

Această pregătire, repet, constă în cunoaşterea şi practicarea celorlalte opt învăţături magice pînă cînd ele vor deveni cele opt puteri magice ale fiinţei tale. Trăieşti prin ele şi o dată cu ele pentru totdeauna.

Dar, să nu uiţi vreodată: *Dumnezeu vine pe neaşteptate.*

Astfel, pregătirea prezentată mai sus este necesară, dar nu şi obligatorie în sensul în care aceasta ar fi scara sine qua non ca să te aşezi faţă în faţă cu Dumnezeu şi că ar trebui parcursă treaptă cu treaptă. Nu. Poţi fi chemat mult mai devreme. Sau, mult mai tîrziu. Învăţătura fundamentală aici este, pînă la urmă, *mă pregătesc să-L aştept, pregătindu-mă să-L întîlnesc.* Este aceasta o căutare mistică şi magică. Obişnuiesc să cuvinte despre Dumnezeu călugării-asceţi ai Muntelui Athos: „Tu nu M-ai căuta dacă nu M-ai fi găsit deja". Este chiar îndemnul Lui Dumnezeu şi caută în tine; pentru bunul Dumnezeu, *lasă-L* să-ţi zîmbească, să-ţi vorbească, să te aşeze în faţa Lui. Totul depinde de tine şi de Credinţa ta în Domnul Dumnezeu Iisus Christos.

Priveşte atent portretul Domnului:

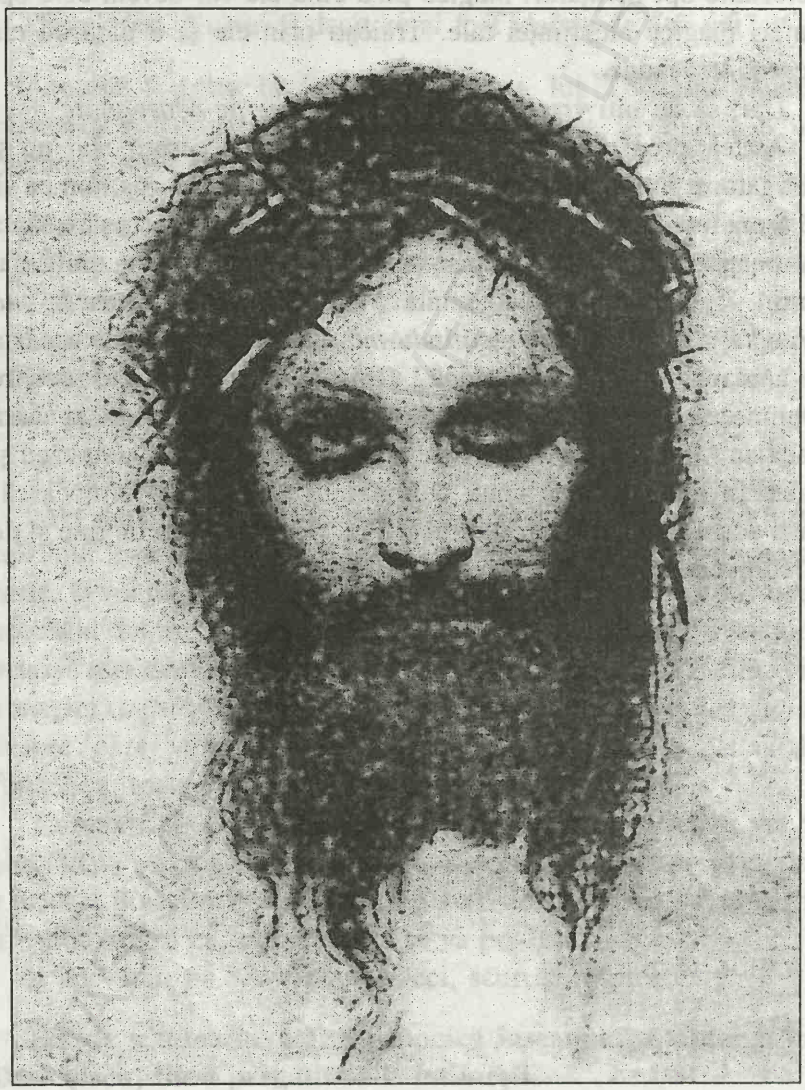

şi adu-ţi aminte cuvintele Lui:

În ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sînt în Tatăl Meu, voi sînteţi în Mine şi Eu sînt în voi. (*Ioan* 14/20).

Pregăteşte-te, deci. Meditează şi roagă-te. Aşteaptă *cu inima curată*. Îl vei vedea pe Dumnezeu. Vei fi chemat să vorbeşti.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cui prodest

Scurt comentariu al lui Theophil Magus asupra celor nouă învăţături ale magiei transilvănene

„Cititorule, iată-te la încheierea lecturii – care deschide – a celor nouă învăţături magice transilvănene pe care eu şi discipolul meu ne-am străduit să ţi le prezentăm cît mai bine şi cît mai folositor ţie.

Cred că ai nevoie de o concluzie şi asta explică acest scurt şi la obiect comentariu.

Voi începe prin a-ţi reaminti (deoarece am mai citat-o în capitolul al treilea al acestei cărţi) definiţia dată magiei divine de către Pico della Mirandola: *magia este filozofia cea mai înaltă şi sfîntă*.

Vreau astfel să te asigur că absolut tot ce ai citit este în planul cel mai înalt şi sfînt al existenţei umane spirituale şi fizice: credinţa, ştiinţa şi arta. Sau, dacă îţi este mai uşor să înţelegi astfel, calea, adevărul şi viaţa, deci Iisus Christos, precum El Însuşi îi explica lui Toma, la Cina cea de Taină. Căci nimeni nu vine la Tatăl, decît prin El.

Aceasta este calea magiei transilvănene, iar iniţierea în această cale a fost făcută cu mii de ani în urmă de nemuritorul profet şi mag, Zalmoxis.

În capitolul al doilea – din această carte, desigur – ai citit aceste rînduri:

«Atît doar că, religia lui Zalmoxis fiind *monoteistă* şi avînd ca principii doctrinare *nenumurirea ca atare* (menţiona Herodot) şi *omul integral* (vindecarea prin corelaţia suflet-trup, aflăm de la Platon) – şi nu le numesc decît pe acestea două, deocamdată – a *pregătit calea* şi a asigurat transferul *firesc* şi *paşnic*, chiar fără erezii de ordin major şi fără împotriviri de anvergură, cum s-a întîmplat la mai toate popoarele europene, al cultului zalmoxian *în creştinism*. Mircea Eliade precizează: *...pentru că se preta, mai mult decît oricare alte divinităţi păgîne, la o creştinare aproape totală* (*De la Zalmoxis la Genghis-han*, traducerea romînească, Bucureşti, 1980)».

Tot în acest capitol doi, ai putut citi şi înţelege cu uşurinţă că Zalmoxis a fost un „personaj unic" în istoria Antichităţii. Unicitatea lui s-a manifestat în primul rînd prin singularitatea doctrinei şi magiei lui care a pornit de la o originală sinteză a cunoaşterii ezoterice, a misterelor oculte ale Egiptului, Greciei antice şi Orientului îndepărtat.

Astfel, acolo, în munţii Transilvaniei, cu peste 2000 mii de ani în urmă, lua naştere o magie divină care, avîndu-l în centrul ei pe Dumnezeu Unul şi, ca ţeluri primordiale, omul integral şi nemurirea ca atare, deci în spirit şi trup, nu putea să evolueze altfel decît prin a deveni creştinism, ca religie şi magie creştină, ca magie divină.

Sînt trei argumente evidente în acest sens:

- avînd o continuitate neîntreruptă de aproape 2000 de ani (o dată cu sosirea Sfîntului Apostol Andrei în Dacia dobrogeană, pe teritoriul actualei Românii, s-a declanşat procesul creştinării) singura religie a romanilor de după Zalmoxis a fost şi este religia creştină, majoritari fiind creştinii ortodocşi;

- tradiţia magică transilvăneană, folclorică păstrează în descîntece, faceri şi desfaceri, chiar în vrăji, aşadar, în mare vorbind, în incantaţii şi invocaţii magice populare, dar şi în metodele şi reţetele medicinii magice transilvănene – conservă perfect şi elocvent, *în mod sincretic*, elementele cultului/doctrinei zalmoxiene în fuziune vizibilă cu religia creştină (de altfel, următoarele două capitole sînt dedicate acestor tezaure transilvănene);
- cele nouă învăţături magice transilvănene.

Magia creştină transilvană este credinţa, ştiinţa şi arta *vie*. Şi ca orice organism viu a evoluat, s-a adaptat, s-a modificat. Şi a avut timp suficient în cei peste 2000 de ani de existenţă. Magia transilvăneană, în perfectă rezonanţă cu poporul pe care îl slujeşte, fiind a sa creaţie, a asimilat constant şi continuu credinţe, idei şi practici aparţinînd celorlalte sisteme şi filozofii oculte ale lumii, multe dintre ele consolidate în doctrine magice divine abia după moartea şi Învierea Mîntuitorului, cum sînt Kabbala, Zen-ul sau Roza-Crucianismul, dar şi altele pe care nu le mai amintesc aici. (În al doilea capitol al acestei cărţi, autorul enumera cîteva „capitole" ale iniţierii şi cunoaşterii magului transilvănean modern.)

Devenirea magului transilvănean astăzi, la final de mileniu II, este un uriaş şi nesfîrşit proces de cunoaştere a legilor naturii şi misterelor cosmice prin iniţieri sacre întru Dumnezeu Domnul nostru Iisus Christos.

Această devenire este imposibilă fără a te aşeza alături de un Mare Maestru în magia transilvăneană. Şi, nu tu îţi alegi maestrul, el te va alege pe tine *întotdeauna*.

Cele 9 (nouă) învăţături magice transilvănene sînt metoda *mea* – acceptată şi încuviinţată de ceilalţi Mari Maeştri ai magiei noastre – prin care *îţi ofer ţie, cititorule, omul mileniului III, şansa şi calea de a transcende în mod magic cotidianul existenţei*

tale. Cotidian pe care, după cum prea bine ştii, fie că recunoşti sau nu asta, îl urăşti.

Cele 9 (nouă) învăţături magice transilvănene – spre deosebire de oricare alte sisteme şi metode oculte existente – vin în întîmpinarea ta, cititorul, astfel:

I. sînt învăţături *christice*;
II. sînt învăţături *magice*;
III. sînt învăţături *simple*;
IV. sînt învăţături *terapeutice*;
V. sînt învăţături *practicabile fără îndrumător* (maestru, guru, sensei etc.);
VI. sînt învăţături *practicabile fără condiţii speciale* (spaţiu anume, regim alimentar special, mişcări speciale etc.);
VII. sînt învăţături *practicabile fără costuri financiare*;
VIII. sînt învăţături *practicabile fără interdicţii speciale* (în viaţa familială, socială, profesională etc.);
IX. *sînt învăţături care vindecă trupul, mintea, sufletul şi inima.*

Aşadar, cititorule... quod erat demonstrandum.

Singurele cuvinte scrise, rămase de la Zalmoxis, au fost acestea:

„Nu poţi fi decît ce ţi-a dat Dumnezeu să fii. *Dar Dumnezeu este în tine*. Orice alt comentariu este de prisos. Ceilalţi vorbesc fericiţi – cînd înţelepţii tac".

Cîteva farmece, descîntece şi vrăji benefice ale magiei populare transilvane

„Fără incantaţii şi invocaţii, deci fără farmece, descîntece şi vrăji, doftoroaia satului şi vraciul, şamanul şi vrăjitorul, magul însuşi – ar fi lipsiţi de unul dintre cei mai importanţi catalizatori ai verbului magic, aşa cum este el omeneşte înţeles. Creaţia magică umană a început astfel şi tradiţia aceasta e neîntreruptă, nesfîrşită. Fie că se manifestă în forma populară sau cultă. Iar arta magiei – oricare ar fi ea – fără această tradiţie, deci fără incantaţii şi invocaţii, ar fi lipsită de poezie. Şi n-ar mai fi artă..."

(Theophil Magus)

Acest capitol este doar o măruntă mostră din uriaşul tezaur al magiei populare transilvănene, implicit româneşti (deoarece poporul român avînd acea unică unitate şi continuitate în spaţiu, limbă şi istorie, în conţinutul şi forma ei esenţiale, magia populară este practic aceeaşi pe tot teritoriul României).

După cum se precizează încă din titlul acestui capitol, am ales acele farmece şi desfaceri de farmece, acele descîntece şi acele

vrăji care nu intră în definiţia magiei negre, care, cu alte cuvinte, nu se află sub semnul puterii Întunericului, al spiritelor rele şi al diavolului. Sînt aşadar acestea incantaţii şi invocaţii ale puterii Binelui, ale Lui Dumnezeu şi sfinţilor Săi. Sînt farmece şi desfaceri, descîntece şi vrăji benefice. Ele au fost folosite dintotdeauna în popor şi vor mai fi rostite şi peste veacuri.

De nepreţuit ajutor ne-au fost culegerile de farmece şi desfaceri, descîntece şi vrăji alcătuite de eminentul etnograf român, academicianul Simion Florea Marian (1847-1907), primul şi poate cel mai însemnat etnograf al românilor, absolvent al Facultăţii de Teologie de la Cernăuţi, preot creştin deci. Îi aducem astfel umilul nostru omagiu.

A. FARMECE

Chemarea Soarelui

Acest farmec se face deopotrivă de fetele mari şi de feciori, anume ca să se poată mărita, respectiv, însura. Farmecul se rosteşte dis-de-dimineaţă, la răsăritul soarelui, cu faţa către soare, după ce te-ai spălat cu apa de la fîntînă, apă neîncepută, şi după ce ai băut dintr-o ulcică apă neîncepută din aceeaşi fîntînă. Ulcica nu trebuie să mai fi fost folosită de altcineva şi în ea se pune busuioc (busuiocul e unica plantă folosită la mai toate farmecele, în credinţa românilor avînd o deosebită putere de a atrage şi fermeca). Înainte de rosti farmecul se face semnul crucii, atingînd cu trei degete unite mijlocul frunţii şi umerii. După rostirea farmecului se face din nou semnul crucii şi se spune sonor: „Amin". Nu trebuie să fii văzut de cineva cum împlineşti tot acest ritual magic. Iată versurile farmecului:

Sfinte soare
Frăţioare!
Răsari cu 40 de răzişoare

Dar nu răsari pe munţi,
Nici pe case, nici pe curţi,
Nici pe cirezi de boi,
Nici pe turme de oi!
Sfinte soare
Frăţioare!
Răsari pe capul meu
Şi pe tot trupul meu.
Să strălucească ca tine, soare,
Precum căta tot norodul la tine,
Aşa să caute el (ea) şi la mine
Din cap şi pîn-la picioare.
Cum te-ntorni, tu, sfinte soare,
La-mpăraţi, la-mpărţiori
Aşa să se-ntoarne şi la mine
Fete, bărbaţi şi feciori!

Chemarea apei curgătoare

Acest farmec se practică de către cei (în special o fată sau un flăcău) pe care – se presupune că – oamenii au început să-i urască aşa, ca din senin. Farmecul se face, fără să fii văzut de cineva – duminica dimineaţa, înainte de a merge la liturghie. Înainte de a rosti cuvintele vrăjite, se aduce de la un izvor o cofiţă cu apă. Se ia apă neîncepută şi se umple un ulcior nefolosit. Apoi, cu o crenguţă de busuioc se trece prin apa din ulcică în sus şi-n jos. Se spune farmecul în tot acest răstimp. După aceea te speli pe faţă cu apa astfel descîntată. Pe urmă te îmbraci în haine noi şi te duci la liturghie. Acestea sînt versurile:

– Bună dimineaţa,
Apă curgătoare!
– Mulţumim dumitale,
„Cutare" (numele) frumoasă floare,

– Apă curgătoare!
Tu cureţi maluri mîloase,
Pietre ruginoase
Şi fete frumoase (Şi bărbaţi frumoşi),
Curăţă-mă şi pe mine
De uri,
De guri,
De strigări,
De căscări,
De mîncări.
Curăţă-mă de orice uri
Şi de orice făcături,
De pe mîini, de pe picioare,
Să rămîn eu ca o floare,
Ca o floricea frumoasă,
Pe care toţi o miroasă.
Curăţă-mă de pe faţă,
Ca-n întreaga mea viaţă
Să fiu rară frumuseţe,
Ca să rămîn eu curată (curat)
Cum sînt de Dumnezeu dată (dat).

Chemarea apei rouroase

Fata sau feciorul care doreşte să fie numaidecît iubit, încă de la începutul anului, se scoală în ziua de An Nou sau Sfîntul Vasile, dis-de-dimineaţă, pînă nu răsare soarele, se îmbracă cu hainele cele mai noi, mai bune şi mai curate, apoi se duce la un izvor sau o apă curgătoare curată, din apropiere şi, după ce spune *Tatăl nostru*, şi-şi face semnul crucii, priveşte ţintă apa rostind cuvintele farmecului de mai jos. Pe urmă se spală pe mîini şi pe faţă, spune „Amin", mai face o dată semnul crucii şi se întoarce acasă.

Trebuie să aibă mare grijă ca în tot acest răstimp să nu fie văzut(ă) de nimeni, altfel puterea farmecului va fi anulată.

Acesta este farmecul:

Apă, apă rouroasă!
Fă-mă mîndră (mîndru) şi frumoasă (frumos)
Ca grîul ales pe masă,
Ca sfîntul soare
Cînd răsare,
Ca busuiocul cînd e-n floare.
Cîtă dragoste-i pe lume
Toată s-o pui pe mine-anume.
Cîţi feciori (fete) că m-or vedea
Eu dragă (drag) le-oi cădea,
Cîţi bătrîni m-or auzi
Cu cuvîntul m-or cinsti.

Chemarea stelei

Prin acest farmec se invocă graţia divină pentru a fi fericit în viaţă. Farmecul se rosteşte sîmbătă după ce ai fost la slujba creştină de seară, în grădina din jurul bisericii, cînd cerul e absolut senin. Trebuie să ai o ulcică cu apă proaspătă neîncepută şi un mănunchi de busuioc. Pune busuiocul în apă şi te uită la stele recitind cuvintele farmecului. Recită de 9 (nouă) ori farmecul şi de fiecare dată la sfîrşit (cînd spui ultimele două versuri) te uită la cea mai frumoasă şi luminoasă stea. Cînd ai terminat de recitat, scoate busuiocul din apă şi bea puţină apă. Apoi îţi înmoaie vîrful degetelor şi te spală pe obraz şi pe creştet. Pe urmă te duce acasă; stropeşte o parte din loc pînă-n pragul uşii. Înainte de a păşi peste prag, toarnă înainte toată apa cîtă a mai rămas. Din busuioc rupe o parte pe care o presară în faţă, iar cu cealaltă te freacă pe mîini şi pe obraz.

În final, spre dimineaţă, te culcă, dar nu înainte de a-ţi face semnul crucii şi a spune „Amin". Nimeni nu trebuie să te vadă făcînd farmecul, altfel acesta nu mai are efect. (Interesant este la acest farmec felul în care este numită steaua destinului – binecunoscuta – *logostea*, întîlnită în mai toată mitologia şi magia folclorică transilvăneană. Fără alte comentarii: logos şi stea, au fuzionat alcătuind logosteaua, steaua magică a destinului.) Iată farmecul:

O stea, logostea!
O stea, de trei Crai (Magi) urmată,
Luminează soarta mea
De trei ori
Pînă-n zori
La astă ulcea cu flori.
Două stele,
Logostele,
De Crai (Magi) binecuvîntate,
Luminaţi soarta mea
De trei ori
Pînă-n zori
La asta ulcea cu flori.
Trei stele,
Logostele,
De Crai (Magi) binecuvîntate,
Luminaţi soarta mea
De trei ori
Pînă-n zori
La asta ulcea cu flori.

Şi tot aşa, mai departe, pînă cînd ajunge la nouă stele:

Nouă stele,
Logostele,
De Crai (Magi) binecuvîntate,

Luminaţi soarta mea
De trei ori
Pînă-n zori
La asta ulcea cu flori.

Acum (caută cu privirea) te uită cu toată credinţa ta la cea mai frumoasă şi luminoasă stea de pe boltă şi încheie:

Iată şi a noua stea,
Stea, logostea!
Doamne,
Asta-i steaua mea!

B. DESFACERI

Întoarcerea ursitei

Dacă unei persoane, femeie, bărbat sau chiar copil i s-au făcut vrăji, farmece rele care „i-au legat ursita" (altfel spus, l-a părăsit norocul) sau dacă suferă de vreo boală necunoscută ori altă boală care s-a cronicizat şi-l chinuie fără încetare (tot datorită vrăjilor, farmecelor rele), atunci i se aplică această desfacere străveche. Desfacerea trebuie făcută fie de un călugăr, fie de un preot, fie de o doftoroaie sau vraci cu frică de Dumnezeu. Versurile desfacerii trebuie rostite de trei ori – foarte clar şi fără greşeli, de asemenea fără martori, avînd alături Biblia, Icoana Mîntuitorului şi o lumînare aprinsă –, după fiecare rostire, desfăcătorul scuipînd jos, *în cruciş*, lîngă bolnav. Aceasta este desfacerea:

Ho! Căpitane,
Satane!
Ce-ai venit, ce caţi?
Cine te-a trimis?
Înapoi să mi te-ntorci
Pe capul cui te-a trimis!
Că tu te-ai grăbit
Şi ai venit
Cu 99 de plăieşi,
Cu 99 de feciori viteji
Răi şi mînioşi,
Tare fioroşi,

Grozavi
Şi nemilostivi,
Cu apa Iordanului
Nespălaţi
Şi cu botezul Domnului
Nebotezaţi,
Cu mirul nemiruiţi,
Cu pecetea nepecetluiţi,
În numele Domnului
Nenumiţi;
Şi-ai venit la N. (bolnavul)
Şi-l necăjeşti,
Şi-l chinuieşti,
Şi-l trudeşti
Şi-l munceşti
Din piele,
Pe sub piele,
Prin pieliţă,
Pe sub pieliţă,
Prin carne,
Pe sub carne,
Prin ciolane,
Pe sub ciolane,
Prin măduvă,
Pe sub măduvă.
Să ieşi, să ieşi,
Cu toţi cei 99 de plăieşi,
Şi să mi te depărtezi!
Că tu de nu me-i asculta
Şi de nu mi te-i depărta,
Maicii Domnului m-oi ruga,
Şi tu înapoi te-i înturna,
Şi toată truda ta
Degeaba că ţi-a sta,
Că ai tăi
Plăieşi răi,
Mînioşi,
Fioroşi,
Grozavi
Şi nemilostivi,
Cu apa Iordanului
Nu-s spălaţi
Şi cu botezul Domnului
Nu-s botezaţi,
Cu mirul nu-s miruiţi,
Cu pecetea nu-s pecetluiţi,
În numele Domnului
Nu-s numiţi!
Şi eu iarăşi oi sta
Maicii Domnului m-oi ruga
Şi Maica Domnului va mîna
Pe sfinţii arhangheli
Mihail
Şi Gavril
Cu 99 de cete de îngeri
Buni, blînzi şi vrednici,
Şi puternici,
Isteţi,
Şi-nţelepţi,
Voioşi,
Frumoşi,
Şi miloşi,
Cu apa Iordanului
Spălaţi

Şi cu botezul Domnului
Botezaţi,
Cu mirul miruiţi,
Cu pecetea pecetluiţi,
În numele Domnului
Numiţi.
Şi-aceia or veni asupra ta
Şi la goană te-or lua,
Şi-or goni unul pe treizeci,
Trei pe nouăzeci
De ai tăi
Plăieşi răi,
Şi mi i-or lua
Şi i-or alunga
Prin nouri,
Prin văzduh,
Pe sub văzduh,
Prin mare,
Pe sub mare,
Unul pe treizeci,
Trei pe nouăzeci,
Şi i-or face colb,
Cenuşă şi praf,
N. (bolnavul) să rămînă curat
Şi luminat,
Ca de Dumnezeu Sfîntul dat,
Ca argintul strecurat,
Ca aurul de curat,
Ca soarele de senin,
Să nu rămînă-n el boală
Junghi şi-ameţeală,
Ură
Şi pocitură,
Săgeată şi fapt rău
În tot trupul său,
Nici cît îi un grăunte de mac
În 44 de părţi despicat,
În mare aruncat,
Să piară cum piere
Stupitul în cărare
Şi bruma de soare.

Desfacerea de la mine
Leacul de la Dumnezeu!

C. DESCÎNTECE

De Deochi

Deochiul sau deochiatul este cea mai populară vrajă ori farmec rău care se poate face asupra cuiva, în Transilvania şi în întreaga Românie. Dar deochiul – sub diverse forme – poate fi întîlnit oriunde în această lume. În esenţă, este privirea magică, născută din invidie, răutate sau ură profundă, pe care o aţinteşti asupra

cuiva. Persoana astfel privită începe să aibă tot felul de ghinioane, se îmbolnăveşte des, în general vorbind, îi merge din rău în rău înspre mai rău. Deochiul poate fi intenţionat sau neintenţionat, însă efectele sînt identice şi proporţionale cu puterea invidiei, răutăţii sau urii.

Descîntătoarea sau descîntătorul – călugări, preoţi sau oameni cu mare credinţă şi frică de Dumnezeu – descîntă de *deochi* trecînd ascuţişul unui cuţit nefolosit de trei ori *în cruciş* într-un pahar cu apă neîncepută în care aruncă, înainte de a descînta tăind cruciş apa, nişte cărbuni. Imediat se vede dacă persoana respectivă este deochiată sau nu, cărbunii scufundîndu-se sau nu, în apă. Astfel, acest descîntec se mai numeşte şi „stingerea cărbunilor". După ce a terminat descîntecul, oficiantul îi dă bolnavului să bea apă din pahar, dar nu toată. Trebuie să rămînă cîţiva stropi care vor fi aruncaţi pe un par sau în cele patru zări. Bolnavul trebuie să spună în final, o dată cu oficiantul, „Doamne, ajută. Amin!" şi să facă semnul crucii. Descîntecul este după cum veţi citi:

La răchita ce-nverzită
Şede-o fată despletită.
La răchita rămurată
Şede-o fată-nzorzonată
Şi s-aruncă de pe-o piatră
Pîn-pe alta-ncolţurată.
Ea-i c-un ochi de sînge,
Cu unul de foc,
Cel de sînge stînge
Pe ochiul de foc;
Ea-i c-un ochi de apă,
Cu unul de foc,
Stînge cel de apă
Pe ochiul de foc...
Aşa mi se frîngă
Şi să mi se stingă.
Deocheturile
Săgetăturile,
Uităturile
Şi pocitura
Şi toată rîhna,
Cum se potoleşte
Şi se linişteşte
Vîntul pe pămînt,
Furiosul vînt;
Aşa să se potolească
Şi să mi se liniştească
Deocheturile,
Săgetăturile
Şi uităturile.

Şi pocitura
Şi toată rîhna.
Deocheturile
Săgetăturile
Cele grele
Măscăţele,
Cele rele.
Şi de este deocheat
De femeie cu băiat:
Crape-i ţîţele,
Cură-i laptele
Să se mire noroadele!
De-i deocheat de vreo fată
Mîndră şi-mpopoţonată:
Crape-i ţîţele,
Pice-i cosiţele!
Şi de-i deocheat
De vreun băiat:
Crape-i pulpele,
Cură-i sîngele!
De-i deocheat de o vadană
A unui copil mic mamă:
Răul s-o încerce
De rele s-o lege!
Codrul de l-o deocheat:
Pice-i frunza de pe fag!
Cîmpul de l-o deocheat:
Pice-i florile
Ardă-i frunzele!
De l-or deocheat:
Ochi verzi
Sau căprii,
Sau negrii,
Sau albăstrii,
Ochii să-i plesnească,
Sîngele să-l năbuşească,
Sîngele să-l năpădească!
El (ea) să rămînă curat,
Să rămînă luminat
Ca şi roua florilor,
În revărsatul zorilor;
Ca lacrima ochilor,
Ca poala Sînta-Mariei,
Sfînta Maică a veciniciei;
Ca mă-sa cînd l-o născut,
Cînd s-a născut pe pămînt...
Pasăre albă peste N.(bolnavul)
o zburat,
Deochiu-n patru o crăpat.
Nici cît un fir de mac n-a rămas
Nici cît un fir de mac uscat
În patru părţi despicat,
În fundul mării aruncat;
Nici atît n-o rămas,
Căci N. (bolnavul) s-o curăţit
şi s-o spălat
Ca aurul strecurat,
Ca argintul cel curat.
De la mine descîntecul
De la Dumnezeu darul.
Descîntecul de la mine,
Leacul de la Dumnezeu,
Că aşa voiesc şi eu!

În cazul descîntării, datina străveche cere ca bolnavul – cel descîntat – să ofere întotdeauna, după împlinirea completă a ritualului, deci la final, înainte de a pleca, un dar descîntătorului. Acest dar poate fi constituit din mîncare, băutură şi bani, după cum crede de cuviinţă şi poate cel descîntat. Descîntătorul nu are voie să pretindă nimic de la bolnav, altfel puterea sa magică dispare.

De ceas rău cu sperietură

La acest descîntec, descîntătoarea sau descîntătorul (oameni îndeplinind aceleaşi condiţii ca şi la descîntecul precedent) ia o mătură în mînă şi făcîndu-se a mătura spatele celui bolnav (aflat în ceas rău cu mare spaimă, cu alte cuvinte, în stare de şoc psihic provocat de o vrajă malefică sau de un duh necurat) de la cap înspre picioare, ca şi cum ar alunga „ceasul cel rău", rosteşte ca pentru sine (în încăpere nu va mai fi decît bolnavul, în afară de descîntător, versurile descîntecului. Iar după ce a rostit o dată cuvintele, scuipă *în cruce* pe podea. Va proceda identic şi pe faţa bolnavului. De trei ori va face astfel şi, îşi încheie descîntarea prefăcîndu-se a mătura întreaga încăpere (casă) şi peste pragul uşii de la intrare, alungînd „ceasul rău" din casă, afară. Ritualul se sfîrşeşte prin a-şi face semnul crucii şi a spune „Doamne, ajută!", fiecare, descîntător şi bolnav. Apoi bolnavul va dărui bucate, vin roşu şi o lumînare descîntătorului. Acesta va primi mulţumind, dar în nici un caz nu va cere singur răsplata, pentru a nu-şi pierde puterea magică. Iată descîntecul:

Hurduz, burduz
Din *pocuz, slobuz**
Din negru lăsaţi,
Din spaimă curmaţi!
Voi să nu veniţi
Cu ochi boldiţi,

* Cuvinte intraductibile însemnînd după cîte se ştie totuşi „drac, duh necurat, din temniţă, din sipet de vrăjitor/oare scăpat-eliberat...

Cu dinţi rînjiţi,
Cu gura căscată,
Cu limba spînzurată.
Cu frica nu înfricaţi,
Cu spaima nu-nspăimîntaţi,
Cu groaza nu îngroziţi
Şi cu ceas rău nu zdrobiţi!
Tu ceas rău să ieşi
Din creştetul capului
Din văzul ochilor,
Din auzul urechilor,
Din zgîrciul nasului,
Din poama obrazului.
Ieşiţi şi vă duceţi:
La curţile *Burţului**
Că acolo sînt trei fraţi
În botezul lor botezaţi
Într-un capătîi culcaţi.
Acolo vă duceţi
Cu ochii boldiţi
Cu dinţii rînjiţi,
Cu gura căscată,
Cu limba spînzurată.
Cu frica-i înfricaţi,
Cu spaima-i înspăimîntaţi,
Cu groaza-i îngroziţi,
Cu ceas rău îi zdrobiţi.
N.(numele bolnavului) să
rămînă curat,
Curat şi luminat
Ca Dumnezeu ce l-o dat,
Ca Maica Precista ce l-o lăsat.

D. VRĂJI DE DRAGOSTE

(*Avertisment*: nici una dintre vrăjile care urmează a fi prezentate nu pot fi practicate cu un real folos fără Credinţa întru Dumnezeu sau încercînd astfel să-l constrîngi pe celălalt să te iubească împotriva voinţei sale!)

Învelirea focului

Această vrajă se practică de către fata sau feciorul care îşi doresc să se mărite/însoare cu ursitul/a ales/aleasă de Dumnezeu. De aceea nu se spune decît duminica dimineaţă o dată cu răsăritul soarelui, însoţită fiind de rugăciunea *Doamne, miluieşte-mă!*, rostită atît înainte, cît şi după vraja propriu-zisă. După aceea, fata

* Situaţie identică precum mai sus; pesemne „curţile Dracului"...

sau feciorul se spală pe tot trupul cu apa neîncepută asupra căreia a făcut de şase ori semnul crucii, iar a şaptea oară l-a făcut tăind apa cu un mănunchi de busuioc proaspăt, pe care apoi îl va păstra sub perină şapte săptămîni la rînd. Pe urmă se îmbracă în cele mai noi, mai curate şi mai frumoase straie ale sale şi se duce la liturghie. În timpul rostirii vrăjii – *care trebuie făcută cu inima curată* – fata sau feciorul nu trebuie să fie văzuţi sau *ştiuţi* de către cineva. În caz contrar, vraja nu va mai avea efectul aşteptat. Vraja este aceasta:

Focule,
Focuşorule!
Eu te învelesc,
Tu nu te-nvăli;
Eu te potolesc,
Tu nu te potoli;
Eu voi adormi,
Tu nu adormi;
Ci te dezveleşte
Şi te despotoleşte
Şi te du în lume,
Peste lume,
Pînă la ursitul meu (ursita mea),
Ce mi-i de la Dumnezeu.
De-a fi cu văduva (văduv) grasă (gras),
De-a fi cu fată (fecior) frumoasă (frumos)
Cu dînsa (dînsul) să nu grăiască,
Să nu se-mpotrivească,
La mine să se pornească.
Să nu-i fie îndemînă,
Să n-aibă loc de hodină,
Precum n-a avut
Nici mă-sa cînd o născut,

Cu şalele rupte,
Cu poalele crunte.
Să nu poată hodini,
Pîn-la mine n-a veni,
Ursitul (ursita) meu (mea)
Ce mi-i de la Dumnezeu.

Facerea cu ulcica

Este una dintre cele mai populare vrăji ale ţăranilor din Transilvania şi din întreaga Românie. Fata sau feciorul care doreşte să fie iubit(ă) de o persoană anume, care a manifestat deja un anume interes faţă de cel ce vrăjeşte, interes de natură erotică, fireşte, miercurea şi vinerea, după ce a postit cu pîine şi apă, seara, în singurătate deplină rosteşte *Tatăl Nostru*; apoi ia o ulcică nouă şi spălată cu apă neîncepută, îi pune pe fund mai mulţi cărbuni şi învîrtind-o spune vraja. După ce a terminat de spus vraja, îşi face semnul crucii de şaptesprezece ori în dreptul inimii şi zice, „Doamne, iartă-mă! Doamne, ajută-mă! Amin!". Iată vraja:

Eu nu-nvîrt ulcica,
Ci întorc gîndul
Şi cuvîntul
Şi inima lui N. (numele) cu totul
De la alte fete (feciori) spre mine.
Să par din faţă
Domniţă (Domn),
Iar din dos plină (plin)
De dor
Cu mers lin
Şi pas uşor,
Cîţi în urmă mi-or călca (Cîte în urmă...)
Toţi m-or lăuda (Toate m-or lăuda),

Cu dînşii-oi juca (Cu dînsele-oi juca),
În gură m-oi săruta,
De mînă că m-or lua,
De-ndată m-or dezmierda,
Cu inima-n mine vor sta
Şi pe Domnul mult l-or lăuda.

Aşternerea patului

În popor se spune că această vrajă reuşeşte întotdeauna dacă inima fetei care-o face este curată şi dacă feciorul care-o iubeşte stă în cumpănă gîndindu-se la însurătoare, fiindcă îi mai face încă ochi dulci viaţa de holtei, iar el încă nu i se poate împotrivi ca un adevărat bărbat. Astfel, nefericita fată – poate să fie deja logodită – va rosti vreme de patruzeci de zile, în fiecare seară cînd îşi aşterne patul să se culce această vrajă:

Mie-mi aştern bumbac şi mătasă,
Flăcăului N. (numele iubitului) holera ghimpoasă,
Foc şi urzici,
Ace şi furnici
Să nu poată bea
Să nu poată mînca,
Să nu poată adormi,
Să nu poată s-odihni,
Pîn-la mine n-o veni
Şi cu mine s-o drăgosti!
Pîn-la mine n-o veni
Şi cu mine s-o cununa!
Pîn-la mine n-o veni
Voia Sfîntei Maici Precista
Să-mi fie soţ curat
N-o împlini de-ndat
Cum Domnul mi l-a dat.

Pe urmă se culcă şi avînd în faţa ochilor sufletului ei chipul iubitului său spune, „Sfîntă Maică Precista, alină-mi sufletul şi ţine-mi inima. Amin". Îşi face după aceea semnul crucii o dată, ca şi cum crucea i-ar fi din creştet pînă la picioare. Apoi poate adormi în pace.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Terapii ale magiei transilvane recomandate de Theophil Magus

„În viaţa pământeană, Dumnezeu a hotărît pentru om un dar nepreţuit: sănătatea. Acest dar divin este dat o dată cu naşterea, iar mai apoi este problema fiecăruia cum îl înţelege şi cum îl ocroteşte, păstrează. Evident, sănătatea ţi-a fost dăruită o singură dată. Şi astfel, fiecare irosire a ei riscă a deveni o pierdere irecuperabilă. Totuşi, fără să-şi întoarcă al său cuvînt, Domnul a mai hotărît ceva: să fie pe Pământ şi vindecătorii. Dar să nu poată vindeca fără voia Lui. Aşadar, doftoroaia, vraciul, medicul sau magul pot înnoi sănătatea doar în acord cu voinţa divină, ei şi terapiile lor fiind atunci instrumentele voinţei Lui Dumnezeu. Mai rămîne un singur lucru de înfăptuit: bolnavul să vrea, să se roage şi, mai ales, să creadă."

(Theophil Magus)

În acest penultim capitol al cărţii noastre, vă recomandăm 9 (nouă) reţete magice bazate pe folosirea plantelor medicinale sub

formă de ceai şi aromă, dar şi trei exerciţii fizice magice rezultate din observarea atentă a mişcărilor din natură, benefice sănătăţii umane, cum sînt înotul broaştei, scuturatul căprioarei şi joaca ursului.

Aceste terapii absolut naturale au fost practicate cu neîndoielnic succes veacuri şi veacuri, iar ultimele decenii le-au confirmat valabilitatea prin includerea lor în tratate şi lucrări ştiinţifice ale terapeuticii specifice medicinii alopate.

Toate cele 12 (douăsprezece) terapii ce vor fi prezentate dumneavoastră *devin terapii naturale şi magice, avînd efecte curative certe*, prin îndeplinirea următoarelor condiţii (care, fireşte, nu sînt inlcuse în tratatele şi lucrările ştiinţifice, în acestea conservîndu-se doar caracterul de „natural" al terapiei, menţionată ca şi complement al terapiei alopate):

A. Pacientul (bolnavul) trebuie să creadă *necondiţionat* în terapia respectivă şi în terapeut (dacă nu îşi poate aplica singur terapia).

B. Pacientul (bolnavul) va practica aceste terapii aproape întotdeauna dimineaţă înaintea micului dejun sau seara după o cină foarte uşoară (de preferinţă vegetariană). Atît dimineaţa, cît şi seara (se poate practica, depinde de situaţie, şi dimineaţa, şi seara), înainte de terapia propriu-zisă, pacientul îşi va curăţa temeinic trupul în conformitate cu această practică explicată în capitolele cuprinzînd „cele nouă învăţături magice".

C. *Înainte, în timpul* şi *după încheierea* terapiei, pacientul (bolnavul) va rosti *neîncetat Tatăl Nostru, vizualizînd* organul sau organele tratate, *ca fiind sănătoase*. (Rostirea poate fi şi mentală sau cu voce tare.)

D. Terapia se încheie prin rostirea cu voce tare: „Amin" şi vizualizarea unei *cruci luminoase* însoţite de *semnul crucii*, din creştet şi pînă la picioare.

Trebuie adăugat că: terapiile propuse de Theophil Magus *nu intră în contradicţie* cu tratamentul indicat de medicul alopat,

exceptînd cazul în care acesta îi va interzice pacientului (bolnavului) utilizarea terapiei naturale şi magice.

Cele 12 (douăsprezece) terapii naturale ale magiei transilvănene sînt: (vom indica întotdeauna afecţiunea sau afecţiunile, boala sau bolile la care se aplică terapia – *mai întîi, ca titlu*, apoi vom prezenta terapia propriu-zisă):

Afecţiuni cardiace cu substrat nervos
(nevroze cardiace, palpitaţii, tulburări de ritm cardiac)

Formula: Flori cu frunze sau fructe de Păducel (Folium cum floribus sau Fructus Crataegi)
Talpa Gîştei (Herba Leonuri)
Rădăcină de Valeriană (Radix Valerianae).
toate se amestecă folosind *părţi egale* din fiecare plantă, *uscată*.
Apoi se ia o linguriţă de amestec şi se face *infuzie* (faceţi corect infuzia la o cană de apă).

Procedura: se bea o cană din această infuzie dimineaţa sau o cană şi jumătate dimineaţa şi seara, în părţi egale. Nu se îndulceşte cu zahăr, ci doar dacă nu se poate altfel, cu o linguriţă de miere. Nu se adaugă lămîie.

Gripă, guturai

Formula: Flori de Soc (Flores Sambuci) – 20 grame
Flori de Tei (Flores Tiliae) – 20 grame
Ţintaura (Herba Centauri) – 10 grame
Păpădie (Herba Taraxaci) – 10 grame
Coajă de Salcie (Cortex Salicia) – 20 grame
Conuri de Hamei (Strobuli Lupuli) – 20 grame (toate sînt *uscate*)

Procedura: Decoct (faceţi corect decoctul) prin fierbere timp de 5 (cinci) minute, din o lingură de amestec la o cană de apă. Se bea o cană dimineaţa şi una seara, îndulcite cu miere.

Alergii diverse

Formula: Trei fraţi pătaţi (Herba Violae tricoloris) – 50 grame
Flori de Coada şoricelului (Flores Millefolii) – 10 grame
Flori de Levănţică (Flores Lavandulae) – 5 grame
Talpa gîştii (Herba Leonuri) – 20 grame
Rădăcină de Brusture (Radix Bradanae) – 15 grame

Procedura: Infuzie dintr-o linguriţă de amestec de plante *uscate* la o cană de apă. Timp de o lună se bea cîte o cană dimineaţa şi seara, eventual îndulcite cu o linguriţă de miere.

Boli reumatismale

Formula (uz intern): Coajă de Salcie (Cortex Salicis) – 50 grame
Frunze de Mesteacăn (Folium Betulae) – 40 grame
Frunze de Frasin (Folium Fraxini) – 10 grame

Procedura: Decoct din o linguriţă de frunze şi coajă *uscate*, la o cană de apă.

Spre deosebire de celelalte cazuri, se beau la prînz una sau două căni de ceai cald, dar se respectă întocmai condiţiile indicate înainte de descrierea terapiilor, înlocuind masa de prînz cu aceste ceaiuri, ori de cîte ori aveţi dureri reumatismale, sau o dată la trei zile ca şi tratament continuu pînă cînd dispar durerile.

Se îndulceşte cu una pînă la două linguriţe de miere.

Formula (uz intern) : Coajă de Salcie (Cortex Salicis) – 100/150 grame
Muguri de Pin (Turiones Pini) – 150 grame

Procedura: Decoct fie din coajă de salcie, *fie* din muguri de pin, uscate cît de cît ambele plante, la un litru de apă. Apoi se strecoară *decoctul* şi se adaugă la apă caldă (30-35°C) de baie. Nu se stă în apa de baie astfel pregătită mai mult de o jumătate de oră, maximum trei sferturi de oră.

Se procedează astfel seara şi în condiţii expuse la începutul acestui capitol.

Impotenţă erectilă sau ejaculatorie

Formula: Bulb de Ceapă (Radix Allium Cepa) – 200 grame
Rădăcină de Ţelină (Radix Apium Graveolens) – 300 grame

Procedură: *Infuzie* de bulb de ceapă, *ne-uscat*, tăiat în trei, la o cană de apă.

Se bea ceaiul astfel: o cană dimineaţa şi o cană seara, îndulcite cu trei linguriţe de miere. În timp ce se bea ceaiul se consumă dimineaţa 150 grame *rădăcină de ţelină crudă* şi seara restul de 150 grame. Apoi, se consumă *bulbul de ceapă*, de preferinţă de ceapă roşie. Se poate adăuga o linguriţă de seminţe de pin – mîncate fie în timp ce se bea ceaiul, fie după – sau, în mod identic, 3 pînă la cinci piersici coapte.

Supraexcitaţie sexuală sau obsesii sexuale

Formula: Talpa Gîştei (Herba Leonuri) – 20 grame
Conuri de Hamei (Strobuli Lupuli) – 30 grame
Flori de Tei (Flores Tiliae) – 30 grame
Rădăcină de Valeriană (Radix Valerianae) – 20 grame

Procedura: *infuzie* din o linguriţă de amestec *uscat*, la o cană de apă. Se bea o cană dimineaţa şi o cană seara.

Nevroze

De obicei, aceste afecţiuni sînt reversibile datorită stresului continuu. Din această cauză se recomandă ca terapia să fie însoţită şi de un aport susţinut de vitamine (A, B, C şi D) asociat cu microelemente: magneziu, cobalt, litiu, siliciu etc. E de preferat ca acest adaos să fie obţinut pe cale naturală, nu sintetică.

Formula: Flori de Tei (Flores Tiliae) – 20 grame
Flori cu frunze de Păducel (Flores Crataegi cum folium) – 20 grame
Flori de Ghizdei (Flores Loti Corniculati) – 20 grame
Coajă de Salcie (Cortex Salicis) – 10 grame
Coada Calului (Herba Equiseti) – 15 grame
Rădăcină de Valeriană (Radix Valerianae) – 15 grame
Procedura: Din aceste amestec de plante *uscate*, o lungură de amestec *se fierbe* cu o cană de apă *rece*. Apoi, *se continuă fierberea* timp de 10 minute pe baie de apă caldă sau la foc domol. Se îndulceşte cu miere după gust. Se beau cel mult două căni, seara, la interval de o oră între cele două consumuri, înainte de culcare. Bineînţeles, de fiecare dată se respectă condiţiile descrise la începutul acestui capitol.

Diabet zaharat

(Dacă această terapie se aplică timp îndelungat, respectîndu-se regimul alimentar adecvat, dozele de insulină pot scădea simţitor, uneori pot fi chiar eliminate, *dar numai după un amănunţit examen de laborator şi cu acordul medicului curant.*)
Formula:
Frunze de Afin (Folium Myrtilli) – 20 grame
Frunze de Merişor (Folium Vitis idaei) – 20 grame
Frunze de Mur (Folium Rubi fructicosi) – 30 grame
Trei fraţi pătaţi (Herba Violae tricoloris) – 10 grame
Rizom de Pir medicinal (Rhizoma Graminis) – 10 grame
Rădăcină de Păpădie (Radix Taraxaci) – 10 grame
Procedura: *Decoct* din o lingură de amestec de plante *uscate*, la o cană de apă. Se beau două pînă la trei căni pe zi, dimineaţa şi seara (împărţindu-se în mod egal cantitatea) *timp de 1-2 luni*. După o pauză de aproximativ o lună, se poate relua tratamentul. *Ceaiul nu se îndulceşte decît cu zaharină sau ciclamat.*

Migrene, dureri de cap, guturai (*aromoterapie*)

Formula:

Ulei volatil de Mentă (Aetheroleum Menthae) – 10 grame
Ulei volatil de Fenicul (Aetheroleum Foeniculi) – 5 grame
Ulei volatil de Pin montan (Aetheroleum Pini Montanae) – 5 grame
Ulei volatil de Brad (Aetheroleum Abietis) – 10 grame
Glicerină (Glycerinum) – 20 grame
Eter (Spiritus Aethereus) – 50 grame

Procedura: cu acest preparat volatil şi aromat se ung tîmplele şi fruntea de două ori dimineaţa şi de două ori seara, respectînd condiţiile expuse la începutul capitolului. În situaţii de apariţie neaşteptată a durerii, se aplică imediat şi în momentul respectiv tratamentul, dar respectînd identic condiţiile amintite. Cei cu predispoziţie accentuată pentru astfel de afecţiuni ar fi bine să practice această terapie o dată sau de două ori pe săptămînă, seara, înainte de culcare, chiar în absenţa durerii. În timp, această predispoziţie se va atenua pînă la dispariţie. În cazul apariţiei neaşteptate a durerii, curăţarea trupului se poate reduce la spălarea mîinilor şi feţei cu apă rece, dar şi clătirea gurii cu apă la temperatura corpului.

Neurastenie, amnezie, insomnii, tulburări ale tiroidei, flexibilitate corporală, obezitate (*terapie prin mişcare fizică*)

Formula: Exerciţiu fizic imitînd înotul broaştei.

Procedura: Se ia poziţia verticală, cu braţele lipite de corp şi palmele întinse pe coapse, cu degetele lipite. Oasele gleznelor se ating, iar bărbia face un unghi de 90° cu gîtul. Pieptul bombat, abdomenul retras.

Inspiri adînc, apoi execuţi o genoflexiune pe expiraţie completă, mişcîndu-ţi de 4 (ori) braţele, pornind de la nivelul sternului, exact ca la înotul broaştei. Degetele palmelor sînt lipite,

gleznele se ating, tălpile nu se desprind de pe pămînt, iar bărbia rămîne în poziţia iniţială. Menţii spatele drept. Ajuns în poziţia ghemuită, nu te opreşti.

Inspiri încet şi te ridici încet pe inspiraţie, respectînd identic toate datele coborîrii, începînd cu cele 4 (patru) mişcări ale braţelor (înotul broaştei). Înălţarea/ridicarea corpului se termină cînd te afli pe vîrful tălpilor/degetelor de la picioare şi ai bărbia uşor ridicată faţă de poziţia iniţială, iar coloana vertebrală în extensie. În nici un caz nu se dezlipesc gleznele şi nu se desfac degetele mîinii. Pieptul rămîne bombat, abdomenul retras. Execuţi o dată coborîrea şi înălţarea, mişcîndu-ţi de 8 (opt) ori braţele în cerc (patru la coborîre şi patru la înălţare) exact ca la înotul broaştei, dar mişcarea braţelor va fi prima dată în sensul invers mersului acelor ceasornicului.

Execuţi a doua oară întreg exerciţiul (identic cu primul, o expiraţie, o inspiraţie), dar acum mişti braţele în sensul mersului acelor ceasornicului.

Un ciclu complet înseamnă 16 (şaisprezece) cercuri descrise cu braţele în dreptul pieptului, pornind de la nivelul sternului.

Atenţei: genunchii vor fi în permanenţă lipiţi!

Execuţi dimineaţa şi seara 3 (trei) cicluri complete, zilnic. Acesta este minimul necesar ca exerciţiul să aibă efect. Desigur, vei respecta condiţiile menţionate la începutul capitolului.

Funcţionarea sănătoasă a rinichilor, masajul organelor interne, stimularea circulaţiei interne a sîngelui, balonări, dureri menstruale, dureri de spate, creşterea vitalităţii (*terapie prin mişcare fizică*)

Formula: Exerciţiu fizic imitînd scuturatul căprioarei.

Procedură: Se respectă poziţia verticală de la „înotul broaştei". Dar picioarele sînt depărtate la o lăţime de umeri, braţele şi palmele cu degetele desfăcute atîrnă lateral, iar întreaga

musculatură este în relaxare completă. Priveşti drept înainte şi eşti golit de orice gînduri. Inspiri şi expiri adînc, cît poţi de adînc de 16 (şaisprezece) ori succesiv. Începătorii vor respira pe nas, iar avansaţii pe nas şi gură simultan, folosind şi abdomenul inferior în respiraţie.

Apoi, se îndoaie uşor genunchii.

Acum, *se scutură energic* întreg corpul.

La bărbaţi, balansarea testiculelor se face în faţă şi-n spate.

La femei, vulva va fi uşor deschisă.

Degetele mîinii sînt uşor îndoite; la întindere apare o senzaţie de umflare.

Scuturarea corpului se face foarte energic, nu mai mult de 1 (un) minut. Mişcările sînt corecte dacă vei simţi *realmente* vibraţia în tot corpul, chiar şi în dinţi.

După scuturare, se păstrează poziţia iniţială şi se relaxează tot corpul. Eşti golit de gînduri şi respiri relaxat.

Acum, îndoi uşor genunchii, ţii gura întredeschisă bine şi laşi braţele să-ţi atîrne pe lîngă trunchi, puţin în faţă. Palmele relaxate, cu degetele uşor îndoite şi puţin desfăcute.

Deplasezi mai întîi umărul stîng puţin în faţă şi tragi puţin în spate, sus, umărul drept.

Începi să roteşti umărul stîng astfel: în faţă şi în sus; spre spate şi în jos – în timp ce umărul drept se roteşte şi el, dar invers.

După ce umărul stîng a revenit în poziţia iniţială, de plecare, începi rotirea umerilor pornind de această dată cu umărul drept. Trunchiul ajută umerii să se rotească. Umerii ajută braţele să se balanseze.

Rotirile se fac de 16 (şaisprezece) ori pentru fiecare umăr. Mişcarea umerilor nu trebuie să tulbure respiraţia. Trebuie să fie firească, spontană. După o vreme de practică, dacă e linişte în jur se va auzi un sunet emis de plămîni. La început mişcările

trebuie să fie cît mai rotunde, fără mare amplitudine. În timp, amplitudinea şi forţa rotirilor poate creşte.

Acest exerciţiu al „scuturatului căprioarei" trebuie executat dimineaţa şi seara, în reprize de 3 pînă la 5 minute. Se respectă condiţiile date la începutul capitolului.

Acest exerciţiu *îmbunătăţeşte* şi *întăreşte funcţionalitatea glandelor sexuale.*

Creşterea mobilităţii corpului, elasticitatea coloanei vertebrale, masajul şi întărirea musculaturii, simţul echilibrului, creşterea vitezei de reacţie, scăderea greutăţii corporale, descărcarea energiilor negative (***exerciţiu terapeutic prin mişcare fizică***)

Formula: Exerciţiu fizic inspirat din joaca ursului.

Procedura: În mijlocul naturii, pe iarbă (după ce ai curăţat locul de crengi, pietre sau alte lucruri ce te-ar putea răni) sau în casă, într-o încăpere bine aerisită, pe un covor gros, dar nu prea moale, stai la început în poziţie verticală, respectînd întocmai indicaţiile de la „scuturatul căprioarei".

Respiri de 16 (şaisprezece) ori în ciclu complet, exact ca în exerciţiul anterior.

Apoi, timp de 1-3 minute îţi întinzi corpul pe verticală cu braţele ridicate şi stai pe vîrful picioarelor. Reiei poziţia normală şi îţi roteşti mai întîi capul la stînga, după aceea la dreapta de 11 (unsprezece) ori. Procedezi identic cu umerii, cu braţele drepte, dar şi îndoite, la fel cu mîinile din încheietură. Flexezi uşor picioarele şi roteşti înspre înăuntru, apoi înspre înafară, la fel de 11 (unsprezece) ori genunchii. Procedezi identic cu laba fiecărui picior. În final alergi pe loc cel puţin 1 (un) minut, uşor, fără efort.

După această încălzire elementară, rămîi nemişcat, în poziţia iniţială. Îţi relaxezi complet trupul şi te goleşti de gînduri.

Zîmbeşti. Acum, încet, te laşi să aluneci în jos, spre sol. Faci această mişcare ca şi cum *curgi* spre sol. Cînd genunchiul tău, oricare dintre ei, atinge solul, începi să te rostogoleşti.

Te rostogoleşti în toate direcţiile astfel:

- peste cap în faţă;
- peste cap în spate;
- peste cap în faţă şi în spate pe diagonala umăr-şoldul opus; faci asta pe fiecare diagonală;
- lateral pe stînga;
- lateral pe dreapta;
- pe centura umerilor spre stînga, apoi spre dreapta, cu bărbia în piept şi bazinul înălţat de la sol;
- pe piept ca şi pe centura umerilor, ajutîndu-te cu mîinile;
- din stînd în fund cu picioarele încrucişate;
- din stînd în genunchi;
- din stînd în picioare;
- din stînd sprijinit cu palmele pe sol şi pe vîrful degetelor de la picioare.

Ordinea rostogolirilor nu contează, dar se recomandă să se facă două cîte două, cum sînt prezentate mai sus, şi de mai multe ori fiecare.

Atenţie: poziţia capului trebuie să fie mereu cu bărbia în piept şi nu te sprijini pe creştetul capului la rostogolirile peste cap: rişti să-ţi scrînteşti gîtul, chiar să-l rupi; rişti să cazi dureros. Exerciţiul, rostogolirile propriu-zise durează între 5 (cinci) şi 10 (zece) minute. Îl închei întinzîndu-te pe sol şi relaxîndu-te 2-3 minute. Respecţi condiţiile de la începutul capitolului. În timp vei deveni *uşor, flexibil* şi *mobil ca o picătură de apă în mişcare*. Vei iubi acest exerciţiu.

Acestea au fost cele 12 (douăsprezece) terapii ale magiei transilvănene, propuse ţie, cititorule, de către Theophil Magus.

Metodele terapeutice, alese pentru această carte, sînt simple, uşor de practicat şi extrem de utile pentru oricine, mai ales în condiţiile în care fiecare dintre noi ştie prea bine ce înseamnă viaţa lui cotidiană în ritmul nebunesc al acestei lumi, civilizate.

Totuşi, cele 12 „reţete" magice nu reprezintă decît o foarte mică parte din arsenalul terapeuticii magiei transilvănene. Să nu uităm că magia transilvăneană are o tradiţie milenară şi este o magie vie. Ea îşi îmbogăţeşte fiinţa continuu, iar magul transilvănean este înainte de orice un vindecător. Dar despre acestea, poate, mai mult în altă carte.

Oricum, cititorule, tu încearcă măcar aceste terapii. Spre binele tău. Vei fi mulţumit şi ne vei mulţumi. Iar noi te vom auzi şi îi vom mulţumi Lui Dumnezeu.

Povestea lui Theophil Magus despre tripticul cunoașterii de sine

„Înțelesul ultim și suprem al magiei transilvănene, al magiei mele este și va fi cel dăruit de Iisus Christos : În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sînt Tatăl Meu, voi sînteți în Mine și Eu sînt în voi (*Ioan* 14/ 20). *Și astfel, orice magie divină este ființată prin cunoașterea de sine."*

(Theophil Magus)

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nici nu s-ar povesti, nici cartea aceasta n-ar fi.

În vremurile de demult, acum vreo două mii de ani după nașterea Mîntuitorului, în ținutul Transilvaniei, din țara numită România, trăiau doi prieteni buni ce se aveau ca frații. Unul își spunea Sihastrul. Iar celălalt, Pustnicul, cerceta poveștile și scria despre ele. Deși erau binecunoscuți astfel, chiar prețuiți în țara lor, cei doi o duceau destul de greu, căci acele vremuri erau sub domnia neînduplecată a Computerului și Apocalipsei atotcuprinzătoare și atotputernice peste tot în acea lume. De aceea, faima și recunoașterea harurilor unor oameni precum Sihastrul și Pustnicul nu însemnau mai nimic. Dar însemnau, mai mult decît sigur, o viață tare grea și tare amară.

Aşa stînd lucrurile sub cerurile cînd plumbuite, cînd sîngerii ale acelor istorii, cei doi cărturari de modă veche au hotărît că nu mai pot trăi aşa, ca două ciori urgisite. Au căzut ei deci în oceanul gîndurilor de inimă albastră şi au înotat şi iarăşi au înotat, cînd mustraţi de îngeri, cînd ispitiţi de diavoli; avînd însă ei doi mereu frică de Dumnezeu, au ajuns pînă la urmă la ţărm, e drept, cam storşi de puteri. Au mai stat oarece pe nisipul auriu şi fierbinte, să se usuce şi să se mai înzdrăvenească. Apoi, s-au uitat, plini de înţelegere şi milă, unul la celălalt şi amîndoi au zis deodată:

– Asta e! Trebuie să găsim piatra filozofală...

Piatra filozofală, taina tainelor, cunoaşterea cunoaşterilor, puterea puterilor..., au rîs ei fericiţi ca nişte copii abia înţărcaţi, dar în clipa următoare şi-au şi dat seama de grozăvia acestei fapte. Căci, după cum cunoştinţa lor, şi ştiau destule, nimeni nu găsise vreodată această piatră nemaipomenită, a vieţii şi morţii, după cum scria în cărţi şi o chemau înţelepţii. Ba, cei mai mulţi, ca ei doi, au murit căutînd-o. S-au posomorît. Nu s-au mai privit drept în ochi. Dar, n-a durat mult. Unul dintre ei a zis:

– Parcă avem de ales... Plecăm în lume şi o căutăm.

Zis şi făcut, deşi nu prea le era la îndemînă să plece în lumea largă, în căutarea pietrei miraculoase, aşa cum erau atunci, doi cărturari prăfuiţi de colbul cărţilor, puţintel chei, puţintel rotofei, puţintel deja gîrboviţi, amîndoi bunici de o bună bucată de vreme. Unde mai pui că dolari nu prea aveau, paşapoarte nici atîta, iar despre vize de călătorie ar fi fost ca şi cum ai fi vorbit despre funie în casa spînzuratului.

Dar Sihastrul şi Pustnicul aveau o însuşire mai puţin întîlnită atunci, erau încăpăţînaţi ca doi catîri. Aşadar, daţi pe uşă afară, intrau pe geam, şi pînă la urmă au răzbit toate piedicile şi toată funcţionăraia şi au plecat în lumea largă ca doi cărturari cumsecade şi curajoşi ce erau de fapt. Bineînţeles, să caute piatra filozofală.

Cum călătoria aceasta, despre care mulţi le-au spus, în primul rînd soţiile, copiii şi nepoţii, apoi ceilalţi, restul, da, mulţi i-au

plîns şi le-au spus că este mai nebunească şi cu mult mai periculoasă decît oricare dintre ţicnelile lui Don Quijote, spre exemplu, cei doi au cugetat că nu le-ar strica să mai cîştige ceva bănuţi prin ţările pe unde urmau să treacă. Vorba aceea, căutarea nemaipomenitei pietre a vieţii şi morţii putea să dureze ani şi ani, chiar pînă la sfîrşitul vieţii lor. Cu scrierea poveştilor şi cercetarea lor se lămuriseră demult cum vine treaba; de cîntat, cum şi-ar fi dorit fierbinte amîndoi.... Dacă deschideau gura şi slobozeau două-trei note doar, îi omora lumea cu pietre. Cale de ieşire din impas – fiind doi catîri notorii – au aflat totuşi. Sihastrul picta poveşti, iar Pustnicul scria, în orice limbă era nevoie, cîteva vorbe de duh, despre poveste, fireşte, într-un colţ al tabloului, acolo unde-şi aveau locul mai bine. Au cîştigat bani frumoşi aşa, iar în unele locuri chiar au fost invitaţi să facă expoziţii cu vînzare şi au fost trataţi cu mare cinste. Ce mai, s-au descurcat binişor, dacă nu cumva bine de tot cărturarii noştri aflaţi în căutarea pietrei filozofale.

Atît doar că visul lor rămînea un simplu vis. Piatra filozofală fusese atît de bine ascunsă încît Sihastrul şi Pustnicul ajunseseră ca uneori să se întrebe dacă într-adevăr există. Nu şi-au pierdut însă deloc speranţa. Au continuat să caute neobosiţi străbătînd mări şi ţări, munţi şi pustiuri, insule şi continente. La un moment dat, un miliardar înnebunit după talourile lor, le-a propus să le finanţeze o expediţie la Polul Nord, sau la Polul Sud, după cum doreau. Dar cei doi au refuzat plini de demnitate. Erau doar doi cărturari cumsecade şi într-o oarecare măsură artişti, în nici un caz nişte aventurieri sau excentrici dornici de recorduri.

Atît doar că trecuseră peste zece ani de căutări şi piatra filozofală le părea acum asemeni unui abur cu forme şi culori cînd necuvîntat de frumoase, cînd necuvîntat de stranii, care se risipea imediat ce îndrăzneai să răsufli.

Aşa că, într-o bună zi, Sihastrul şi Pustnicul au stat şi s-au privit cu luare aminte. Au înţeles fără vorbe că în toţi aceşti ani nu

deveniseră nici mai învăţaţi, nici mai dezvăţaţi, nici mai buni, nici mai răi, nici mai fericiţi, nici mai nefericiţi. Îmbătrîniseră puţin şi, parcă erau puţin mai înţelepţi. Le era acum limpede ca lumina zilei că piatra filozofală nu putea, hotărît lucru, nu, nu va fi găsită nicicînd pe această cale. Atunci, s-au întors acasă. Banii cîştigaţi pe tablouri i-au dăruit soţiilor, copiilor şi nepoţilor, după care s-au retras la o mănăstire, undeva în creierii Munţilor Carpaţi ai Transilvaniei.

Şi fiindcă tot îşi spuneau Sihastrul şi Pustnicul, s-au călugărit. Şi fiindcă tot trebuiau să cugete altfel despre piatra filozofală şi cum s-o găsească, n-au mai vorbit cu nimeni, trăind sub jurămîntul tăcerii. Cînd aveau ceva de spus unul altuia, fie se-nţelegeau din priviri, fie îşi scriau, fie – şi cel mai ades astfel se întîmpla – Sihastrul picta, iar Pustnicul desena cîteva cuvinte pe tablou, acolo unde le era locul, după înţelesul poveştii care le frămînta cugetul, sufletul şi inima. În acest fel îşi continuau totuşi, neclintiţi în credinţă, căutarea. Bineînţeles, a pietrei filozofale.

Dar acum, acolo, în creierii munţilor, în singurătatea senină şi plină de pace a mănăstirii, ceva a început să se schimbe în înţelegerea lor despre lume, despre viaţă şi oameni, despre natură şi legile ei. Iar acest ceva – fiindcă au trecut anii şi aici, la mănăstire – care însemna de fapt ruga lor zilnică pentru aflarea pietrei vieţii şi morţii, însă mai era totodată şi o anume deznădejde şi o anume tristeţe şi o anume visare bolnăvicioasă şi o anumită cugetare care se-nvîrtea mereu în cerc muşcîndu-şi coada şi chiar o anume oboseală şi pe undeva, un strop, dar uneori e îndeajuns şi numai atît, un strop de ură, acest ceva a început să devină încet, încet o mînă de suflet întinsă din inimă către Dumnezeu. Da, trecuseră pe nesimţite anii. Se gîrboviseră, erau uscaţi şi aveau degete noduroase; bărbile ninse coborau pînă pe piept, purtau ochelari nu numai pentru citit, dar ochii le străluceau afundaţi în orbite... Păstraseră neştirbit jurămîntul tăcerii, însă nu o dată se

întrebaseră dacă nu cumva uitaseră să vorbească şi, pînă la urmă, deveniseră cam ursuzi. Iubeau cărările şi sălbăticiunile codrului, singurătate chiliei şi solitudinea în faţa altarului. Nu supărau pe nimeni, erau buni călugări şi nimeni nu-i tulbura. Dimpotrivă, erau îndrăgiţi şi admiraţi pentru sihăstria şi pustnicia lor, dar mai cu seamă pentru tablourile lor, pictate şi scrise, care aduceau faimă şi bogăţie mănăstirii.

Trecuseră însă pe nesimţite anii... Încă zece ani de căutare a pietrei filozofale. Încăpăţînaţi ca nişte catîri de rasă, acum îl înghesuiau pe Dumnezeu cu întrebările, cu îndoielile lor, cu rugile lor atît de aprinse încît nu rareori ceilalţi în credeau bolnavi, cuprinşi de mare febră.

Într-o bună zi totuşi, Sihastrul a scris ceva pe un petic de hîrtie, ce i l-a dat Pustnicului. Acesta a citit: „Auzi, ce-ar fi să-L lăsăm să mai vorbească şi El?". Pustnicul repede a mîzgîlit răspuns: „Al naibii să fiu, Doamne, iartă-mă, dacă n-ai dreptate!".

Şi au tăcut de dinlăuntru. Încăpăţînaţi precum bine se ştie, au tăcut un an, doi... aşteptînd. Rugîndu-se doar. Cu credinţă. Într-o noapte, Sihastrul l-a visat pe Pustnic. Iar acesta l-a visat pe Sihastru. Fiecare îi spunea celuilalt: „Caută unde n-ai căutat. Caută şi vei găsi doar acolo unde nu ai căutat încă. Deschide-te şi caută. Vei primi răspuns".

A trecut mai bine de o lună de la acest vis ciudat. Deseori amîndoi erau cît pe ce să-şi calce jurămîntul tăcerii, atît de încordaţi şi nerăbdători deveniseră fiindcă măcar atît înţelesese din vis: căutarea lor se apropiase la numai un pas de aflarea pietrei filozofale. Care era însă acel pas, asta le tortura fiinţa, căci răspuns desluşit n-aveau încă.

Într-o dimineaţă Sihastrul îi spuse însă Pustnicului:

– Acum am să pictez ce tu ştii deja, căci, iată, în sfîrşit am aflat şi am înţeles.

Pustnicul îi răspunse liniştit:

– Iar eu voi scrie acolo unde povestea noastră cere ceea ce tu ştii deja, căci, iată, în sfîrşit şi eu am aflat şi am înţeles.

Şi au zîmbit fericiţi, dar şi puţin obosiţi de multele vorbe rostite după ani îndelungaţi de muţenie.

Sihastrul pictă deci acest triptic: Izgonirea din Rai, Scara lui Iacov şi Răstignirea Lui Iisus Christos.

Pustnicul scrise pe fiecare: Încercarea omului – trupul şi mintea; Calea omului – mintea şi sufletul; Desăvîrşirea omului – sufletul şi inima.

Era o dimineaţă senină şi blîndă.

Era linişte şi pace.

Cei doi se priviră drept în ochi. Cu încredre şi curaj, adînc şi cu umilă blîndeţe, aşa cum priviseră în ei înşişi.

Aflaseră şi vedeau Lumina.

Sihastrul şi Pustnicul se închinară şi mulţumiră Domnului spunînd:

– Mulţumesc.

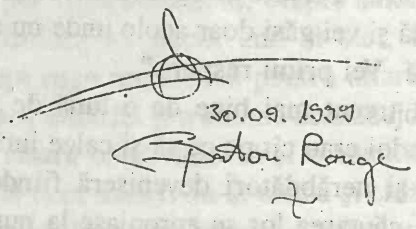

Colecţia HEXAGON

LA LIMITA CUNOAŞTERII

Emmanuel Ducot – *Incursiune în homeopatie*
André Moreau – *Incursiune în autoterapia asistată*
Elsye Birkinshaw – *Secretul tinereţii. Un ghid pentru viaţă lungă*
Jean-Claude Basdekis – *Ghid de dietetică. A slăbi... o chestiune de echilibru*
Teodor Caba, Marius Caba – *Incursiune în medicina tradiţională chineză. Diagnosticul*
Noemi Bomher – *Uitata cheie a viselor*
Viorel Olivian Paşcanu – *Medicină naturistă preventivă*
René Lacroix à l'Henri – *Manual de radiestezie. Teorie şi practică*
Cornelia Guja (coord.) – *Aurele corpului. Interfeţe cu cosmosul* (vol. I)
Cornelia Guja – *Aura corpului uman. Introducere în antropologia individului* (vol. II)
Viorel Olivian Paşcanu – *Tratamente integrale prin medicina naturistă*
Noemi Bomher – *Scrisul şi spiritul. Incursiune în grafologie*
Huguette Hirsig – *Previziuni pentru secolul XXI. Straniul început al mileniului trei*
Claire Savard – *Palma, numerele şi destinul. În căutarea partenerului ideal*
Emilio Salgari – *Minunile anului 2000*
Louis Faurobert – *Tînără şi frumoasă după 40 de ani !*
Daniel Sévigny – *Tehnici de concentrare*
Miyamoto Musashi – *Cartea celor cinci cercuri*
Guy Roulier – *Sănătatea la genul masculin*
Charly Cungi – *Cum putem scăpa de stres*

Daniel Menrath – *Dieta vieții*
Christiane Fortier – *Incursiune în numerologie*
Christophe de Jaeger – *Cum să rămînem tineri. Metode actuale de prevenire a îmbătrînirii*
Robert Clarke – *Noile enigme ale universului*
Pierre Lassalle – *Astrologia și relațiile interumane*
Alain Brulé – *Cum dialogăm și cum convingem*
Leonard Oprea – *Ghid practic de magie transilvană*

În pregătire:

Briggite Bouillerce, Françoise Rousseau – *Cum să ne motivăm*
Tamara – *Tarotul visurilor. Putere, faimă, bani și iubire*
Guy Roulier – *Sănătatea la genul feminin*

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Bun de tipar: august 2000. Apărut: 2000
Editura Polirom, B-dul Copou nr. 4
P.O. Box 266 6600, Iaşi • Tel. & Fax: (032) 214100; (032) 214111;
(032) 217440 (difuzare); E-mail: polirom@mail.dntis.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7;
Tel.: (01) 3138978; E-mail: polirom@dnt.ro

Tipografia MULTIPRINT Iaşi
Calea Chişinăului 22, et. 6, Iaşi 6600
tel. 032-211225, 236388, fax. 032-211252

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

472200

29.000 Lei

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

POLIROM

Acela care va practica aceste învăţături *christice* şi magice transilvane – vechi de secole –, meditînd constant asupra lor, va putea ajunge să vadă prin obiecte şi în interiorul lor, chiar va deplasa obiecte şi va vedea şi sub pămînt. De asemenea, va ajunge să audă şi să vadă la mari distanţe, de kilometri, va vedea organele interne şi aura punctelor de acupunctură şi va putea acţiona asupra lor, lesne înţelegînd şi văzînd în trecut şi în viitor. Iar acestea sînt doar cîteva dintre puterile miraculoase pe care le poate dobîndi. Dar în primul rînd se va cunoaşte pe sine.

„Science-fiction-ul, proza conştiinţei agresate, notaţia mitologic--sentimentală au fost, rînd pe rînd, teme şi obsesii ale lui Leonard Oprea. Degustător de «ficţiuni» rare, dar cu un enorm apetit pentru studiul ocultului, el e un personaj obsedat să ţină echilibrul între geometria fastuoasă a prozelor lui Borges şi parabolele biblico-istorice ale lui Paulo Coelho. Retras în singurătatea umed-tropicală a unei case din Sudul american, la Baton Rouge, Louisiana, Nardi Oprea îmi apare, prin depărtarea transparentă şi luminoasă, un personaj de New Age: un Carlos Castañeda transilvănean aşteptînd, cu înţeleaptă resemnare, apariţia salvatoare a unui nou înţelept Yaqui. Întrezăresc, în paginile acestei cărţi, umbra sa fastuoasă." *(Mircea Mihăieş)*

• Mileniul III va fi magic sau nu va fi deloc • Iubirea magică sau tinereţe fără bătrîneţe şi viaţă fără de moarte • Cîteva farmece, descîntece şi vrăji benefice • Terapii ale magiei transilvane

ISBN 973-683-547-2

9 789736 835476

EDITURA POLIROM